

İthaf:

Derdimizi ve davamızı ürpertici bir estetik içinde sanatın her türünü harika bir biçimde kullanarak kahramanca sunan büyük mütefekkir, derin muzdarip ve çilekeş insan aziz üstad Necib Fazıl Kısakürek merhumun kudsî ruhlarına minnet ve şükranla...

Cemal Nar

Yayınevi bilgileri:

CEMAL NAR

DERDİMİZ İSLAM

CEMAL NAR

07. 01. 1955 de Kahramanmaraş/ Hartlap'ta doğdu. 1973 de Diyarbakır İmam Hatip Lisesini, 1977 de Kayseri Yüksek İslam Enstitüsü'nü bitirdi ve aynı yılda Andırın Lisesine din dersi öğretmeni olarak atandı. 1980 de tayin edildiği Kahramanmaraş İmam Hatip Lisesinde eğitim ve öğretimin yanında Arapça ve İslamî ilimlerde özel dersler aldı ve uzun yıllar değişik yerlerde sohbet, vaaz, seminer, konferans ve yazılarıyla halk eğitimine katkı sundu, irşad ve tebliğ hizmetlerinde bulundu. Aynı okuldan 2003 yılında emekli olan yazar, halen okuma, yazma, irşad ve tebliğ çalışmalarını sürdürmektedir. Evli ve dört çocuk babasıdır.

Cemal Nar yazılı çalışmalarının bir kısmını www.cemalnar.com sitesinde yayınlamakta, sohbet, vaaz, ders, seminer, konferans gibi sözel ve görsel çalışmalarının bir kısmını da videolar halinde www.ilimistan.com sitesinde sunmaktadır. 2007 yılının başından beri başta www.habervaktim.com internet haber sitesinde olmak üzere birçok sitede köşe yazarlığı yapmaktadır. İnternette yazarın binden fazla makalesine erişilmektedir.

Yayınlanmayı bekleyen birçok hazır eseri olan yazarımız Cemal Nar'ın, yayınlanmış kitapları şunlardır:

- 1-Anılar ve İbretler
- 2-Bu Sistemden İslam'a
- 3-İslamlaşma Bilinci
- 4-İslam Sancısı
- 5-Arş Gölgesi
- 6-Tasavvufun Anahtarı
- 7-Alimin Önderliği
- 8-İslam'da Devlet Ve Siyaset
- 9-İlim Ve Özgürlük
- 10-İlim Ve İktidar
- 11- İmanın Kıymeti Ve Korunması
- 12- İman Ve Etkisi
- 13- Aydınlanma Yolu Tasavvuf
- 14- İnançta Arınma
- 15- İnançta Kirlenme
- 16- Okuma Aşkı
- 17- İslam'a Göre Irkçılık ve PKK Ekseninde Kürt Sorunu
- 18- İnsana Ulaşmak
- 19- Cihad ve Zafer Şartları
- 20- İnancın Kıvancı
- 21- Sistem ve Şeriat
- 22- Osmanlıdan Cumhuriyete Büyük Kırılma
- 23- Gönül Azığı

24- Laiklik Sorgulaması

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bizim Derdimiz Büyük

Şiirlerle Derdimiz

Derdimizi Seviyoruz

Derdimiz Kendimiz Değildir

Başkaları da Derdimizdir

Davet Derdimiz

Derdimiz O'ndan Mirastır

İmtihan Derdi

İlk Adım Derdi

İnsanın Canavar Yanı

İslam Herkesin Derdi

Derdimizin Önceliği

Derdimiz Davamızdır

Başka Derdimiz Yok

Zor Zamanların Derdi

Bu Dertten Kaçılmaz

Çevre Baskısı Derdi

Yanlış Anlama Derdi

Ciddi Yaşama Derdi

Derdimiz İzzetimizdir

Derdimiz Önemlidir

Derdimiz Şerefimizdir

Bize Derdimiz Yeter

İnançta Taviz Derdimiz

Müslüman Kalma Derdimiz

Küfürle Uzlaşma Derdimiz

Çağın Bir Dertlisi

Derdimizi Dillendirmek

Adımız Ve Derdimiz

Ne Demeli?

Konumunu Anlama Derdi

Sınav Ve Süre Derdi

İnsan Gerçeği
Ha Peygamber Ha Şeriatı
Çağdaş Ebu Cehiller Derdi
İnançta Özgürlük Derdi
Laiklik Derdi
Ciddiyetsizlik Derdi
Çifte Standart Derdi
Din Ve Toplumun Derdi
Derdimiz Öcü mü?
Sistem Derdi
Özgürlük Derdi
Halkın Anlama Derdi
Şeriat Derdi
Derdimizin Tanımı
İnanmayanın Derdi
İçimizi kemiren Kurt
Kalite Derdimiz
Sözü Değerli Kılan Kişiliktir
İstismar Derdi
Küçük Adamlar Derdi
Azimet Ve Ruhsat Derdimiz
Emr-i Marufu Terk Derdimiz
Devlet Derdimiz
Çağdaş Kavramlar Derdimiz
Devletsizlik Derdimiz
Derdimizin Farkında mıyız?
Hayatın Yabancılaşması Derdimiz
Devamızı Biliyor muyuz?
Kıymet Bilme Derdimiz
Yeniden Yapılanma Derdimiz
Derdimizin İlk Cezası
Duyguları Sorgulama
İlk Çarpıcı Hutbe
Bambaşka Bir Hal

Sarsıcı İkinci Hutbe
“Yaşasın İslam” Derdimiz
Derdimiz Ve Gençlik Hareketleri
Üçüncü Hutbeye Doğru
Derdimiz Üçüncü Hutbede
Hesaplaşma Derdimiz
Sonsöz Yerine Dertli Bir Dua

Önsöz

*Bâis-i şekvâ bize hüzn-i umûmîdir Kemal,
Kendi derdim billah gelmez yâdına.
Namık Kemal*

“Bismillah” diyerek başlar, Yüce Yaraticımıza, Ulu Allah’ımıza hamd, şükür ve övgülerimizi sunarız. Sevgili Peygamberimize, diğer bütün Peygamber Efendilerimize, imanlı ailelerine ve arkadaşlarına selam ve şükranlarımızı sunar, dualar ederiz.

Allah (azze ve celle) her şeyi çift yaratmış.¹ Yerler ve gökler olarak evreni, evren içinde de dünyayı, dünya içinde de insanı çok güzel ve çok mükemmel yaratmış. Sınırlı aklımızla kendimizi ve evreni tanıdıkça hayranlığımız artıyor, yüce yaratıcıyı her türlü kusur ve noksanlıklardan tenzih ediyor, hamd ve övgülerle birlikte şükürümüzü de artırıyoruz.

Bizim derdimiz davamız İslam’dır. Yani O’na teslim olmak, O’nun rızası doğrultusunda yaşamak, O’na teşekkür ederek insanlık onurumuzu korumak. Bir de onu başkalarına tebliğ ve tavsiye etmek. İmana davet ve amele irşat etmek yani.

¹ “Her şeyi çift yaratık ki düşünüp ders alalım.” Zâriyât, 49. Ayrıca bkz. 36,36; 43,12. Bu açıdan bakıldığında halkımızın, “Yalnızlık Allah’a mahsustur” sözü ne kadar güzeldir.

Biz kesin olarak inanıyor ve tecrübe ile de biliyoruz ki insanı mutlu edecek yegane yaşama biçimi İslam'dır. İşte onun için diyoruz ki bizim bütün derdimiz, bütün davamız İslam'ı doğru bir şekilde öğrenmemiz, ihlas ve samimiyetle yaşamamız, onu bütün dinlere ve sistemlere, yaşama biçimlerine üstün kılarak yaşatılması için tebliğ edebilmemiz, bu amaç önünde bir engel varsa onu maddî ve manevî bütün çaba ve gayretlerimizle kaldırmaya çalışmamızdır.

Maksadımız Allah Teâlâ'dır, amacımız O'nun rızasını kazanmaktır. Bunun yolunun İslam'ı birek yaşamaktan geçtiğini biliyor ve onu yürekten istiyoruz. Bunu hem kendimiz, hem yavrularımız, hem hemcinslerimiz, hem de canlı cansız bütün evrende var olanlar için faydalı bulduğumuzdan ötürü istiyoruz.

Bu kitap, özellikle ümmetimize yazılan uzun bir "dertname" sayılabilir. Derdimizi açmak hem bize, hem de bizim gibi dertlilere bir teselli, dertsizlere de bir dert aşılama ve bulaştırma olabilir. Bunu rabbimizden niyaz ediyoruz. Bu arada kitaba emeği geçen herkese şükranlarımızı arz ediyoruz.

Hamd-u senâlar ve şükürler olsun her halükarda alemlerin rabbi yüce Allah'ımıza...

Cemal Nar
Kahramanmaraş
Şubat 2007

Bizim Derdimiz Büyük

İslam, Allah Teâlâ'nın gönderdiği ve benimseyip yaşamamızı istediği din olarak sadece biz müslümanların değil, aynı zamanda herkesindir. Bütün bir insanlığın. Kıyamete kadar gelecek her topluluğun dinidir İslam. Birey, toplum ve devletler için bitmez tükenmez yararları da herkes içindir. Hal böyleyken insanların bir çoğu niçin ona bir bakmaz, onu bir incelemez? Bu bizce hayret edilecek bir husustur işin doğrusu.

Ona inanmayanlar, “Müslümanların dinidir” diyorlar ve bu bahane ile ona bîgâne kalıyorlar. Sanki kendileriyle bir alâkası yokmuş gibi zannediyorlar. Bu bilinmeden verilen peşin hüküm, bu araştırılmadan varılan önyargı mahrum ediyor onları malesef, hatta öldürüyor, mahvediyor, ama onlar farkında değiller. Ama işte bu bize dert oluyor ve ağlatıyor. İslam ile kendisi arasına koyduğu bu engeli insanlık nasıl aşar? İşte bu konu bizi çok düşündürüyor, derinden tasalandırıyor ve yaman üzüyor.

Onun için dünyanın neresinde bir insan topluluğu yaşıyorsa bizim oralara kadar gidip haykırmamız lazımdır diye düşünüyoruz: “Ey insan kardeşlerimiz! İslam herkesindir, yani herkes kadar da sizindir, senindir. Hz. Muhammed (sav) herkesin peygamberidir, yani aynı zamanda herkes kadar senin de peygamberindir. Al ve zengin ol.”

Biz bu gerçekleri davet ve tebliğ üzerine yazdığımız kitaplarda söz konusu ettik. Bu kitapta bunun üzetinde az durulacaktır. Bu gün bizim asıl derdimiz bundan daha artıktır maalesef. Bundan daha çok, daha acı ve daha büyüktür bizim derdimiz.

Nedir mi derdiniz?

Dilimiz varmıyor ki diyelim. Söylemesi çok acı, aynı zamanda utanç verici olan bu büyük derdimiz, bu değerli dinin, yabancılar tarafından değil, öncelikle ona inandıklarını söyleyenler tarafından yer yer inkar edilerek terkedilmesidir. Hatta inkardan öte bizzat İslam yurdunda, yani kendi ülkesinde, hem de “ben de müslümanım” diyenler tarafından kendisine savaş açılıyor olmasıdır.

Bu nasıl olur Allah aşkına? Akıl alır gibi değil! Bu olacak şey değil!

Ya da “bu nasıl oldu?” diye mi sormak gerekir?

Bunun üstünde başka kitaplarımızda durduk. “Müslüman Toplumlarında Kafirleşme Sorunu”nu yazdık. Bunun en büyük sebebi olarak “İslam Medeniyetinden çıkıp Batı Medeniyetine girmemizi” hep sorguladık. Burada o sancılı maceradan çok, çıkan acı gerçekleri tesbite çalışacağız.

Dile getirmeye çalıştığımız bu büyük derdimiz malesef İslam ülkelerinde uzun yıllar, hatta yüzyıllardır yaşanan ve nerdeyse olağanlaşan bir durumdur. O kadar olandır ki, artık bir çok Müslüman tarafından yadırganmıyor bile. Aksine “yeniden İslam’a” sözü malesef yadırganıyor, “irtica” ve “yobazlık” olarak damgalanıyor, “siyasal İslam” yaftasıyla vuruluyor ve “yeniden ortaçağ karanlığına mı?” diye mahkum ediliyor. “Bu Sistemden İslam’a”, “İnançta Arınma” ve “İnançta Kirlenme” kitaplarımız bunun ortaya attığı inkar kirini yıkamak için yazılmıştır. Bunu yazmaya mecbur kalış ne kadar acıdır değil mi?

Anladınız mı şimdi bizim derdimiz ne kadar büyük ve ne kadar acıdır?

Biz elimizdeki güzelliği, o bitmez tükenmez hazineyi aleme götürelim derken maalesef onu kendi evinde, yani evimizde ve

oçağımızda, yurdumuzda ve bucağımızda kaybettik. “Dimyat’a pirince giderken evdeki bulgurdan olmak” bu olsa gerek.

Şiirlerle Derdimiz

Merhum Mehmet Akif Ersoy bu kaybedişin acı manzaralarını bizzat yaşayarak gördü dehşetini bütün korkunçluğu ile yaşadı. Onun “Safahat” isimli şaheseri bir yerde bizim hem yıkılış destanımız, hem de yeniden diriliş ve kıyam edişin umutlarımızın haykırırlarıdır. Onu okudukça maziye bakar iftihar ederiz, hale bakar feryad eder, saçımızı başımızı yolarız, istikbale bakar umut ve zader gözyaşları dökeriz. Bizim dilimiz olur Akif, onunla ünler ve inleriz. Bakınız, davamızı dert edinmeyenmiş duygusuzluğuna “dert” diyerek nasıl isyan eder bir şiirinde:

Duygusuz olmak kadar dünyâda lâkin derd yok;
Öyle salgınmış ki mel'un: Kurtulan bir ferd yok!
Kendi sağlam... Hissi ölmüş, rûhu ölmüş milletin!
İşte en korkuncu hüsrânın, helâkin, haybetin!
Ey, ölüm renginde topraktan hayat i'lâ eden,
Bir yığın toprak da olsak sâde çiğnenmek neden?
Başka tıynetler mi hep şâyân ola ihsânına?
Âh, yükselsem de, bir düşsem senin dâmânına!
Bir nesîm ister kımıldanmak için canlar bugün;
Bir nesîm olsun, İlâhî... Canlanır kanlar bütün.
Nev-bahârın rûhu etsin bir de bizlerden zuhûr...
Yoksa, artık Sûr-i İsrâfil'e kalmıştır nüşûr!

Necip Fazıl Kısakürek de bizim neslimizin sesi soluğudur edebiyat ve şiirde. O da yollara düşmüş bir dertlidir. Günün birinde yolu Sakarya nehrinden geçerken bakar bakar da ona, hislenir derdi davası adına, mazinin ihtişamı ile müstakbelin umudu arasında ezilip

kalan yalnızlığına, çaresizliğine, güçsüzlüğüne ağlar, dövünür ve derdini şöyle dile getirir:

Sakarya Destanı

İnsan bu, su misali, kıvrım kıvrım akar ya;
Bir yanda akan benim, öbür yanda Sakarya.

Su iner yokuşlardan, hep basamak basamak;
Benimse alın yazım, yokuşlarda susamak.

Her şey akar, su, tarih, yıldız, insan ve fikir;
Oluklar çift; birinden nur akar; birinden kir.

Akıшта demetlenmiş, büyük, küçük, kâinat;
Şu çıkan buluta bak, bu inen suya inat?

Fakat Sakarya başka, yokuş mu çıkıyor ne,
Kurşundan bir yük binmiş, köpükten gövdesine;

Çatlıyor, yırtınıyor yokuşu sökmek için.
Hey Sakarya, kim demiş suya vurulmaz perçin?

Rabbim isterse, sular büklüm büklüm burulur,
Sırtına Sakaryanın, Türk tarihi vurulur.

Eyvah, eyvah, Sakaryam, sana mı düştü bu yük?
Bu dâva hor, bu dâva öksüz, bu dâva büyük!..

Ne ağır imtihandır, başındaki, Sakarya!
Binbir başlı kartalı nasıl taşır kanarya?

İnsandır sanıyordum mukaddes yüke hamal.

Hamallık ki, sonunda, ne rütbe var, ne de mal,

Yalnız acı bir lokma, zehirle pişmiş aştan;
Ve ayrılık, anneden, vatandan, arkadaştan.

Şimdi dövün Sakarya, dövünmek vakti bu ân;
Kehkeşanlara kaçmış eski güneşleri an!

Hani Yunus Emre ki, kıyında geziyordu;
Hani ardına çil çil kubbeler serpen ordu?

Nerede kardeşlerin, cömert Nil, yeşil Tuna;
Giden şanlı akıncı, ne gün döner yurduna?

Mermerlerin nabzında hâlâ çarpar mı tekbir?
Bulur mu deli rüzgâr o sedayı: Allah bir!

Bütün bunlar sendedir, bu girift bilmeceler;
Sakarya, kandillere katran döktü geceler.

Vicdan azabına eş, kayna kayna Sakarya,
Öz yurdunda gariptir, öz vatanında parya!

İnsan üç beş damla kan, ırmak üç beş damla su;
Bir hayata çattık ki, hayata kurmuş pusu.

Geldi ölümlü yalan, gitti ölümsüz gerçek;
Siz, hayat süren leşler, sizi kim diriltecek?

Kafdağını assalar, belki çeker de bir kıl!
Bu ifritten sualin, kılını çekmez akıl!

Sakarya; sâf çocuğu, mâsum Anadolu'nun,

Divanesi ikimiz kaldık Allah yolunun!

Sen ve ben, gözyaşıyla ıslanmış hamurdanız;
Rengimize baksınlar, kandan ve çamurdanız!

Akrebin kısıkcında yoğurmuş bizi kader;
Aldırma, böyle gelmiş, bu dünya böyle gider!

Bana kefendir yatak, sana tabuttur havuz;
Sen kıvrıl, ben gideyim, Son Peygamber Kılavuz!

Yol onun, varlık onun, gerisi hep angarya;
Yüzüstü çok süründün, ayağa kalk, Sakarya!..

Derdimizi Seviyoruz

Derdimiz çok büyük ve acı olsa da, bir dertli inanmış adam olan Hekimoğlu İsmail'in de dediği gibi, bizler “derdimizi seviyoruz”. Onun için dert çekmek bize zevk veriyor. Hani divan şiirinde okumuştuk ya; hasta doktoruna, “el çek yaramdan tabip, ben memnunum ondan” derdi, “beni derdimden edersen asıl ben o zaman ölürüm” derdi, biz de “şair muhayyilesi işte” der geçerdik ya, meğer bunlar gerçekmiş. Meğer başına gelmeyen hoşuna gelirmiş...

Allah Teâlâ İslam için, insan için dert çekenleri seviyor. Bu dert onlar için bağışlanma vesilesi oluyor. Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam) de İslam'a inansın veya inanmasın, ümmeti için dert çekenlerden memnundur.¹

¹ Peygamber Efendimiz (sav) den sonra gelen bütün insanlar onun ümmetidirler. Bir kısmı davetine icabet ederek inanmış (ümme-i icâbet), bir kısmı da davete muhatap ama henüz inanmamıştır. (ümme-i icabet). Bütün bu insanlara İslam'ı tebliğ görevi, Peygamber Efendimiz (sav) adına farz-ı kifaye olarak ümmetine düşmektedir. Bkz. Cemal Nar, Alimin Önderliği.

Bu ümmetin en büyük mensubu olduğuna inandığımız Sıddik-i Ekber bir gün aşka gelerek derdini şöyle haykırır derler: “Allah’ım! Bedenimi öyle büyüt, öyle büyüt ki ahirette, cehennemi hep kaplasın da yanacak bir yer kalmasın başkasına.”

Acaba bu söz gerçek midir? Hem de kafirler için kalıcı, asi mü’minler için de geçici olarak tayin edilen cehennemde hadi diyelim mü’minler için neyse de, acaba kafirler için yanmayı dilemek inancımız açısından doğru mudur? Doğrusu ciddi eserlerde bunu görmedim. İnancımız açısından çok sağlıklı da bulmam. Ebu Bekir gibi bir insanın Allah’ın hududunu aşarak O’na karşı haddine düşmeyen bir dilekte bulunacağını da söyleyemem. Ama merhametin çılgınlık derecesine eriştiği bir hali yaşarken insan gayri ihtiyari böyle bir şey dese, onu da anlayışla karşılarım. Aşıkların sözü hep taşkın olagelmıştır ve akli başında olanlar Molla Kasımlık yaparak pek sorguya sığaya çekmez onları. Bütün bunlarla beraber derdimizi ifade açısından ilginç ve kayda değer buluyorum bu sözleri.

İşte biz bu yüzden derdimizden memnunuz ve onu çok seviyoruz. Allah’tan (azze ve celle) onunla yaşamamızı, onunla ölmemizi, onunla haşredilmemizi istiyoruz. Rızasının onda olduğunu biliyor, sevgisini onunla kazanmak istiyoruz.

Bizi burada üzen tek nokta, kendimiz, ümmetimiz ve insanlık adına söylüyorum; O bize bu kadar yakınken, bizim O’na bu kadar uzak düşmemiz olmaktadır.

Derdimiz Sadece Kendimiz Değildir

Biz Müslümanız ve biliyoruz ki İslam toplum dinidir. Bütün insanlığın dinidir İslam. Bütün bir insanlık onu beraberce yaşarsa yeryüzü cennet olur. Ama bu oran ne kadar düşerse, cennetlik keyfiyetler de o derece düşer ve giderek yeryüzü cehenneme dönüşür.

Bu yüzden biz biliyoruz ki, bizim mutlu olmamız için çevremizin de mutlu olması lazımdır. Bataklıkta yaşamak nasıl hastalığa davetiye çıkarmak ise, İslamsız bir çevrede yaşanan

Müslümanlık da aynen öyledir. Etrafımız haramlar, günahlar, suçlar içinde yüzüyorsa, bu bizim ve ailemiz için de potansiyel günahlar ve haramlar içine düşmek demektir. Bazı hastalıkların bulaşıcı olduğu gibi, inançlar ve huylar da bulaşıcıdır. Bu yüzden iyilerle beraber olmak emredilmiştir.¹ Peygamberimiz tövbe edenleri eski çevrelerini terketmeye davet etmiştir. Bugün huyların geçişkenliğini, hastalıklar gibi bulaşıcı olduğunu daha iyi anlıyoruz. Atalarımız da boşuna dememişler “üzüm üzüme baka baka kararır”, “körle yatan şaşkı kalkar”, “kırattın yanında duran ya huyundan, ya tüyünden”, “söyle arkadaşını, söyleyeyim kim olduğunu” diye...

Bu yüzden geçici dünyalık için dertlenip gam çekmek bize göre ayıptır. Bu dünya değmez buna. Rızıkımıza Allah kefildir. Elbette onu helalinden kazanmak için düşünüp taşınmak ayıp değildir, dünyayı düşünmek değildir. Aksine dini düşündürmektir ve çok günahlara feffarettir. Şu hadis bizi güzel ifade eder:

“Bütün hedefi ve maksadı dünya olarak sabahlayan kimsenin Allah’ın nezdinde bir değeri yoktur. Müslümanların dertleriyle dertlenmeyen de onlardan değildir.”²

Evet, kimin himmeti, gayreti yalnız dünyayı kazanmak ise, yani bol yiyecek v giyecek, geniş bir ev, iyi bir binek ve güzel bir eş ve çocuklar ise, din diye, İslam diye, dava diye bir derdi yoksa, ahireti hiç düşünmüyorsa, bu kişinin Allah katında bir kıymeti yoktur. Yoksa, dünya ve ahiret dengesini kuran ve her ikisi için çalışan, özellikle dünyayı ahirete endeksli bir çalışma alanı olarak gören kimsenin değersiz sayılamayacağı açıktır. Şu ayetlerde bu hususa işaret edilmiştir:

“Bazı kimseler: ‘Ey Yüce Rabbimiz, bize vereceğini bu dünyada ver!’ derler. Bunların âhirette nasipleri yoktur. Bazıları da, ‘Ey bizim (Yüce) Rabbimiz! Bize bu dünyada da iyilik ve güzellik ver, âhirette

¹ ?

² Hafız Heysemî Mecmau’z-Zevaid, 10/248. Müellif Taberanî’nin rivayet ettiği bu hadisin zayıf olduğunu söylemiştir.

de iyilik ve gzllik ver ve bizi cehennem ateşinden kuru!’ derler. İşte bunlar kazandıkları Şeylerin hayır ve bereketlerini fazlasıyla grrlere. Allah hesabı çok çabuk görür.”¹

Hadisin ikinci cümlesinde yer alan “Müslümanların dertleriyle dertlenmeyen de onlardan değildir” ifadesi, söz konusu kişinin Müslüman olmadığını değil, mümin kardeşlerine karşı gereken hassasiyeti göstermediğinden, bir Müslümana yakışmayan bir tutum içerisinde olmuş demektir. “Komőusu a iken tok yatan bizden değildir”² hadisinde de bu tema iőlenmiőtir.

Burada “Bizden değildir” ifadesini, “dinden çıkmış olmak, kafir olmak” Őeklinde değil de, “bizim ortaya koyduğumuz yardımlaőma, merhamet etme, başkasını düőünme, dertleriyle dertlenme prensibinin dışına çıktığı, kamil, olgun, duyarlı Müslüman kimselere yakışmayan bir tutum sergilediği” Őeklinde anlamak gerekir. Bu açlık maddî olduğu gibi manevî de olabilir. Nitekim bizim üstünde durduğumuz da bu meseledir.

Yeri gelmişken söyleyelim ki, bu ve benzeri Hadisi-i Őeriflerde yanlış iőleyenlere "bizden değildir" ifadesinin kullanılması, "hakiki ve kamil manada imanın bulunmadığını ve Müslüman olmanın gereğinin hakkıyla yapılmadığını" açıklamak içindir. Yani yapılan bu yanlış fiil, İslamın tasvib ettiği fazilet yolu değildir. Yoksa bunları yapanların dinden çıktığı anlamına gelmez.

Başkaları da Derdimizdir

Yüce Rabbimiz Kur’an-ı Kerîm’in Hucurat Suresi 13. Ayetinde Şöyle buyurur:

“Ey insanlar! Doğrusu biz sizi bir erkekle bir diőiden yarattık. Ve birbirinizle tanıőmanız için sizi kavimlere ve kabilelere ayırdık.

¹ Bakara, 2/200-202

² Hakim, 4/167

Muhakkak ki Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır. Şüphesiz Allah bilendir, her şeyden haberdardır.”

Hz. Adem ve Havva'dan çoğalan insanlar, yeryüzünde çeşitli renk ve dilde küçükü büyüklü topluluklar oluşturmuşlardır. Küçükten büyüğe, kabileden milletlere varıncaya kadar farklılık gösteren bu oluşumun temel sebebinin kitlelerin birbirini tanıyıp, anlaşmak ve kaynaşmak olduğu anlaşılmaktadır. Yani soy-sopla övünmek, kavga edip didinmek yerine, birleşip bütünleşmek öngörülmüştür.

Bu açıdan bakıldığında insanlar cins olarak yaratılıştan kardeşirler. Ancak ayette açıkça ifade edilen bir gerçek vardır: “Allah yanında en değerli olanınız, O'ndan en çok korkanınızdır.” Bu da İslam Dinine iman etmeyi ve onu güzelce hayatında yaşamayı gerektirir. Bu yüzden Rabbimiz aynı surenin 10. Ayetinde şöyle buyurur:

“Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki esirgenesiniz.”

Bu ayet, dünyanın neresinde olursa olsun müminleri kardeş olarak ilan etmektedir. Ashabdan Cerir b. Abdullah, Hz. Peygamberin, kendisinden şu üç şeyi yapmak üzere biat istediğini bildirir: "namaz, zekât ve bütün müslümanların hayrını isteme (nasihat)."

Allahü Teala bütün müminleri birbirinin kardeşi yapmış. Hepimiz, Hz. Muhammed (s.a.v) etrafında halkalanmış bir ümmetiz. Kardeşler topluluğuyuz. Birbirimizi himaye edip gözetmemiz inancımızın bir gereğidir. Allah Rasülü'nün (s.a.v) hadis-i şeriflerine baktığımızda şunları görürüz:

"Birbirinizi sevme, merhamet ve şefkatte müminlerin misali bir beden gibidir. Bir vücudun bir organı rahatsız olduğu zaman bütün vücudun rahatsız olduğu gibi, bir Müslümanın rahatsızlığı da diğer kardeşlerini rahatsız eder." (Buhari)

"Müslümana kötü söylemek fasıklık, onunla savaşmak küfürdür."

"Müslüman müslümanın kardeşidir; ona zulmetmez, onu desteğinden mahrum bırakmaz. Bir kimse için müslüman kardeşini hakir görmek kadar büyük bir kötülük yoktur."

"Sizden biriniz, kendisi için istediğini Müslüman kardeşi için de istemedikçe kamil mümin olamaz."

Kim bir müminin dünyevi üzüntülerinden birini giderirse, Allah da onun kıyamet günü üzüntülerini giderir."

"Müslümanların dertleriyle dertlenmeyen bizden değildir."

"İslam'da kardeşlik ve gerekenleri" ile ilgili başka kitaplarımız olduğu için şimdi burada konuyu tekrara girmeyelim ve bu kadarcık ayet ve hadisler ile yetinelim. Çünkü bundan maksadımız, mü'min kafir, ama davet, ama icabet çeşidiyle bugün ve yarın yaşayan bütün insanlar ümmeti muhammed olarak isimlendirilirler ve bizim bunlara karşı "kardeş olmaktan kaynaklanan" sorumluluklarımız vardır. Onların derdi bizim de derdimizdir.

Davet Derdimiz

Bir Müslüman için, mensup olduğu dinin akide ve esaslarını etrafa yaymak, bunları başkalarına duyurup öğretmek de tıpkı öğrenip yaşamak kadar mukaddes bir dinî vazifedir.

Çünkü dindarın nazarında dinin bu iman, akide, ibadet, hukuk ve ahlak esaslar birer hakikattir ve bunları bilmeyen insan helak ve hüsrandır.

Bunun yanında hakikati göstermek ve uçuruma kayan bir insanı tutup kurtarmak hem yüksek bir insanlık borcudur, hem de Allah'ı takdis ve ona ibadet vazifesinin en sevaplısıdır. Bu vazifeyi dindar, yerine ve icabına göre ve gücünün yettiği derecede, fikren veya bedenen, sözle veya yazıyla ifa etmekle mükelleftir.

İslâm'da "cihad" farzasından başka, "tâlim" ve "tedris", "neşir" ve "telkin" vazifesinin de esası ve mantığı budur. "Davet, tebliğ, irşad, nasihat, telkin, vaaz, tâlim, tedris, neşir" de dediğimiz bu tür çalışmalar, iman ve salih amelin yanında ayrı bir vazifedir.

Nitekim şu kısa üç ayetlik "Asr Suresi" bu gerçekleri ifade eder:

“1. Asra yemin ederim ki 2. İnsan gerçekten ziyan içindedir. 3. Bundan ancak iman edip iyi ameller işleyenler, birbirlerine hakkı tavsiye edenler ve sabrı tavsiye edenler müstesnadır.”

Bu arada bu vazifelerin ifasını mümkün kılmak üzere, dinlerde bir cami, meşhid, medrese, tekke, dergah, ribat gibi binalar ve müştemilâtı da vardır. Buralarda faaliyet gösteren özel yetişmiş insanlar da vardır. Bütün bu müesseseleri idare eden ve denetleyen üst kurumlar da oluşmuştur.

Tarihte meşihat, şeyhülislamlık gibi kurumların yanında günümüzde Diyanet İşleri Başkanlığı da (başka bazı amaçlarla beraber) bu amaçlar için de kurulmuşlardır.¹ Bu teşkilâtların gayesi ve bu mesleğin mevzuu, bir taraftan ibadet ahkâm ve merasimini tanzim ve idare etmek, bir taraftan da dinin akide ve amel ahkâmını öğretmek, duyurup tanıtmak, yaymak ve korumaktır.

Diyanet Anayasal bir kurum olduğuna göre, bu bu münasebetle, hem de “din ve vicdan hürriyetinin” tabii bir gereği olarak bu devlet, Müslümanlara dinlerini öğretmek, onu yaşamalarını ve yaşatmalarını sağlayacak imkan ve ortamı hazırlamak, buna mani olmak isteyenleri de cezalandırarak engellemek mükellefiyetindedir.

Laiklik buna engel değil, bilakis amirdir. Zira laiklik, devletin dinlere eşit yaklaşması ve tarafsız olmasıdır. Müslümanların “bu tür hizmetler sadece bize yapılsın, başkalarına değil” diye bir talepleri olmadığına göre, kimse İslam Dini için eğitim, öğretim, tebliğ, irşat ve davet çalışmalarını “laiklik” bahanesi ile engellemeye çalışamaz.

Öyleyse Diyanet ve İlahiyat camiası yeniden “laikliği” tartışmaya açmalı ve bu ülkede “din düşmanlığı” gibi anlaşılan ve uygulanan laikliğe esas sınırlarını hatırlatmalı, bilmeyenlere de öğretmelidir.

¹ Diyanet ile ilgili görüşlerimiz “İlim ve İktidar” ile “İslam Sancısı” kitaplarımızda genişçe açıklanmıştır, bakılabilir.

Yıllarca bizim dini öğrenip yaşama ve yaşatma faaliyetlerimize yasal zemin olması gereken laiklik, tam aksine bizim bu haklarımızdan mahrum edilmemize alet edilmiştir. Yeter artık!

Ülke, son zamanlarda “halkın iradesi esastır” söylemine kilitlenmiş iken, bu yanlış laiklik anlayışı da ortaya konmalı, yasama, yürütme ve yargıya içinde bulunduğu ihanet hatırlatılmalıdır.

Hükümet bu konularda daha hızlı adımlar atmalı, neler yapılabileceğini resmi veya sivil din ile ilgilenen şahıs, kurum ve STK'lara danışmalı, görüş almalıdır. Bunlar da hükümeti beklemeden bu konularda kendilerine düşeni yaparak hükümete ve kamuoyuna rapor halinde sunmalıdırlar.

Evet, üstümüze düşeni ertelemeyen yapmalıyız.

Merhum Ali Fuat Başgil, “Türkiye’de Din ve Vicdan Özgürlüğü”¹ kitabında der ki: “Dikkat olunsun ki, dinlerin kudret ve nüfuzu, hattâ devamlarının imkânı, her şeyden evvel, mâbed teşkilâtının ve bilhassa, ruhanîler sınıfının kuvvet ve selâbetine bağlıdır. Bu teşkilât fersûdeleşir ve daima değişip inkişaf eden ihtiyaçları karşılayamaz bir hâle gelirse; bu sınıfın bilgi seviyesi düşer ve seciyesi çürürse, din de o nisbette zayıflar ve bir gün gelir mabedin çatısı göçer.

Tarih gösteriyor ki, dinlerin azamet devirleri mâbed teşkilâtıyla ruhanîler sınıfının kuvvetli ve seciyeli olduğu zamanlardır.

Hülâsa din, mücerred bir iman ve çıplak bir akideden ibaret değildir; aynı zamanda ahlâk ve ibadettir, dua ve münacattır, tâlim ve tedris, neşir ve telkindir.”

Laik devlet içinde Diyanet sisteme yabancı durmaktadır. Konumu hiç de güçlü değildir. Yeterince bir güce ancak “özerk” olursa belki kısmen de olsa kavuşabilecektir. Düne kadar Devlet Bakanlığına bağlı iken bu hükümet ile Başbakanlığa bağlanması az da olsa sevindiricidir.

¹ Bkz. A.g.e. s.193.

Diyanet bu zayıflığını gönüllü elemanlar kazanarak giderebilir. Bugün o kurumda çalışmayan bir çok ilahiyatçı vardır. Orta ve yüksek öğretimdeki bu gönüllü insanlarla Diyanet dilerse büyük hizmetler yapabilir. Bu insanların çoğu bir ücret de istemez. Yeter ki bir marifete iltifat, bir güler yüz tatlı dil, bir teşekkür bir çok insan için pozitif bir teşvikçi olur. Kendilerini sığıntı gibi hissetmezler.

“Aman estağfirullah” diyecek Diyanet yetkililerine “yok yok, öyledir” diyebilirim. Eskiden müftülükler başka kurumlarda çalışan ilahiyatçılarla iyi ilişki kurmaya çalışır ve kimi hizmetlerde istifade ederlerken, özellikle de 28 Şubat darbesinden sonra bu kesilmiş, yerini ilgisizliğe bırakmıştır. Hele de kimi Diyanet yöneticilerinin meslektaşlarına kibirli davranışı, bu dayanışma ruhunu öldürmüştür.

Yeni Başkan Sayın Mehmet Görmez Hoca Diyanet için güzel açılımlara ve değerli çalışmalara imza atıyor. Bu arada yumuşak dili ve sevecen davranışlarıyla gönül alıyor. Bundan aldığımız cesaretle bir de bu konuyu masaya yatırsa diye düşünüyorum.

Hani “un var, şeker var, yağ var; öyleyse niye helva yapıp yemiyoruz?” gibi bir şey yani demek istediğimiz.

Derdimiz O’ndan Mirastır

Allah Teâlâ’nın şu sözü Sevgili Peygamberimizin (sav) derdini ne güzel anlatır:

“Yemin olsun ki size, kendinizden öyle bir peygamber geldi ki, sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir, size çok düşkündür, müminlere karşı çok şefkatlidir, pek merhametlidir.”

Küfür, şirk ve zulüm karanlığının yeryüzünü sardığı ve insanlığın bütünüyle tağut ve şeytanların taifesinin hâkimiyeti altına girdiği bir dönemde, yeryüzüne ilahi bir nur düşer. Her zaman çağının nebilerince tebliğ edilen İslam dini tam ve kamil haliyle tebliğ edilmek için son Resulü ile buluştu.

Öyle bir Resul ki, Allah Teâlâ’nın yüce isimlerini kendisine veren bizzat Allah Teâlâ’nın kendisidir: “Raûf”, “rahîm”.

Kur'an-ı Kerim ne kadar bir hidayet, ahkam, ahlak ve saadet, kitabı ise, Resulullah (sav) da o kadar hidayete davet eden iman, ahlak ve yaşayışta nümuna, örnek, rehber, lider, önder bir insandır. İşte bu yüzden Hz. Aişe (r.anha) validemizden Resulullah (s.a.v)'ın ahlakı sorulduğunda, onun cevabı şöyle olmuştur: "Onun ahlakı Kur'an'dı." Evet, o canlı bir Kur'an idi. Resulullah (s.a.v)'ı örnek edinen Müslümanlar da, aynı zamanda Kur'an'ın birer canlı misalleridirler. İşin doğrusu da böyle olmaktır zaten. Resulullah (s.a.v)'ın hayatının bütünü, kuşkusuz Kur'an'ın parlak bir bütün insanlığı yansımasıydı. Onun için Rabbimiz; "Kasem olsun ki sizin için, Allah'ı ve ahiret gününü ümit eden ve Allah'ı çokça zikreden kimseler için Allah'ın Resulünde güzel bir örnek vardır" buyurmuştur.

Bizler de hayatımızda Resulullah (s.a.v)'ı örnek edinmeye gayret etmeli, hayatımızı onun şahsiyeti ve vasıflarıyla şekillendirmeye çalışmalıyız. Ayeti kerimede Rabbimiz, Resulullah (s.a.v)'ın dört vasfını zikretmiştir. Bunlar: "Aziz", "Haris'ün bil müminin", "Rauf" ve "Rahim" sıfatlarıdır. İş böyle olunca Resulullah (s.a.v)'ı örnek edindiğini iddia eden bir Müslüman, azizdir, zilletin her türlüünü reddeder. Zira Resulullah (s.a.v)'ın hayatında, zilletten en ufak bir belirtiye rastlayamazsınız. Şartlar her ne olursa olsun O; küfre, nifaka, tuğyana ve zulmün her çeşidine başkaldırmış, Rabbinin Ona yüklemiş olduğu görevi en iyi şekilde yerine getirmiştir. Onu seven, onu kendisine rehber edinen her Müslüman dahi küfür, zulüm ve adaletsizliğe karşı durup, izzetli ve haysiyetli bir şekilde sorumluluklarını yerine getirmeye gayret gösterendir. Sorumluluk sahibi hiçbir Müslüman bunlara karşı sinip köşesine çekilemez, vurdumduymaz olamaz. Özellikle de zamanımız gibi İslam'ın bütün değerlerine savaş açıldığı ve Müslümanların zulüm altında bulunduğu bir ortamda şuurlu bir Müslüman, gündelik hayatın ihtiyaç fazlası işleriyle uğraşıp, maddeci, dünyacı, seküler sıradan insanlar gibi bir yaşam sürdürmez.

Resulullah (s.a.v), "Haris'ün bil müminin/ müminlere aşırı düşkün idi." Onların başına gelen bela ve musibetlerden dolayı,

gözüne uyku girmez ve onların acılarıyla hep kıvranırdı. Yine bir hadis-i şeriflerinde, “Müminlerin dertleriyle dertlenmeyen bizden değildir” buyurmuştur. Bugün dünyanın dört bir yanında Müslümanlar, zulüm ve baskı altında yaşamaktadırlar. Gün yoktur ki kâfirlerin elleriyle veya onların kurdukları oyun ve tezgâhlarla Müslümanlar öldürülmesin, sakat bırakılmasın ve zindanlara atılmasın. Müslümanları imanlarından döndürmek için her türlü şeytani tezgâhlar kurulmakta ve fitneye düşürülmeye çalışılmaktadır. Peygamber (s.a.v)’i örnek edinen, Onu kendisine rehber kabul eden herkes Müslümanların dertleriyle dertlenmeli, kardeşlerinin içerisinde buldukları sıkıntıları gidermek için elinden gelen bütün çabayı sarf etmelidir.

Resulullah (s.a.v), Müslümanlara karşı Rauf-şefkatli idi. Bilindiği gibi “Rauf ve Rahim” sıfatları, Allah (c.c)’a mahsus iki sıfattır. Ve bu iki sıfat, Resulullah (s.a.v)’tan başka hiçbir mahlûka verilmemiştir. Resulullah (s.a.v), Müslümanlara karşı, büyük şefkat sahibi idi. Onların, imandan sonra küfre dönmemeleri ve cehenneme müstahak olmamaları için, gece gündüz çırpınmış, dua etmiş, öğütlerde bulunmuş ve o şefkat dolu kucacağını bütün bir ümmete açıp onları muhafaza etmeye çalışmıştır.

O sadece kendisine inananlara değil, bütün bir İnsanlığa karşı o kadar şefkatliydi ki Rabbimiz; “... Neredeyse kendini mahvedeceksin” diye buyurmuştur. Evet, insanlar iman etsin, dünya ve ahirette azaptan kurtulsun ve ateşlerde yanmaya müstahak olmasın diye, neredeyse kendini helak edecekti. Onu seven, Onu örnek edinen, Onu kendisine rehber kabul eden, Onun takipçisi olduğunu iddia edenler de insanları dünya ve ahiret helakinden kurtarmak için çırpınmak ve ıstırap çekmek zorundadırlar. Şefkat Peygamberi (s.a.v) gibi başta çocuklarına sonra da en yakınlarına, tüm müminlere ve giderek bütün bir insanlığa şefkat gösterip onlara karşı sorumluluklarını yerine getirmeleri gerekir.

Resulullah (s.a.v); müminlere karşı Rahim/merhamet dolu idi. Müslümanlara karşı hep merhamet kanatlarını açmış ve onları o merhamet kanatları altında tutmaya çalışmıştır. Onun hayatının hiçbir

noktasında, gazapla ve intikam hırsıyla hareket ettiği görülmemiştir. Onun bütün fiil ve eylemleri merhamet yüklü idi. Savaşları dahi, Onun insanlığa olan merhametinin bir yansımasıydı. Onun savaşları, insanlara zulmeden ve onları iman nimetinden mahrum bırakmaya çalışan zorbalara ve tağutlara karşı idi. Nerede bir zulüm görülmüşse, o zulme karşı durmuş ve onu bertaraf etmenin hesabı içinde olmuştur. Onu seven, Onu örnek edinen, Onu kendisine rehber kabul eden, onun takipçisi olduğunu iddia eden her Müslüman, Müslümanlara ve insanlığa karşı merhamet kanatlarını germeli, onların çekmiş oldukları acılardan dolayı ıstırap duymalı, zalimlerden başkasına asla öfke ve kin beslememelidir.

Özellikle de zamanda, bir Müslüman olarak tekrar tekrar düşünmemiz ve Resulullah (s.a.v)'a ne derece bağlı olduğumuzu gözden geçirip sorgulamamız gerekir. Resulullah (s.a.v)'a bağlılık demek, Kur'an'ı anlayıp yaşamaktır.

Resulullah (s.a.v)'ın yolunda olmak, Onun sünnetini anlayıp yaşamaktır veya en azında bunu yaşayan Müslümanlarla beraber olup onlar gibi yaşamaya çalışmaktır. Kur'an-ı Kerimi ve Peygamberimizin sünnetini daha iyi anlamak ve yaşamak üzere Rabbimize söz verip, bu sözümüzü de yerine getirmeye çalışmamız gerekir. Evlerimizi, Kur'an ve Hadis tedrisinin yapıldığı medreselere çevirelim. Bulduğumuz sokak ve mahallede mutlaka Kur'an, Hadis... tedrisinin yapıldığı İslami eğitim kurumlarımızı oluşturalım. Yediden yetmişe, çocuk, genç, yaşlı bir bütün olarak bu konuda seferber olalım. Herkes gücü ve istidadı nispetinde bu seferberlik içinde yer almalıdır. Her Müslümanın bu konuda mutlaka yapabileceği şeyler vardır. Önemli olan, bütün varlığımızla, Kur'an ve Sünnete olan bağlılığımızı ortaya koymamızdır.

İmtihan Derdi

Hepimiz biliriz ki Allah-u Teala bizleri bu dünyaya “hangimiz dine göre davranarak daha güzel yaşayacak” diye imtihan için göndermiştir.¹

Bu imtihan sadece sözel değildir, aynı zamanda eylemseldir de:

“İnsanlar, imtihandan geçirilmeden, sadece "İman ettik" demeleriyle bırakılıvereceklerini mi sandılar? Andolsun ki, biz onlardan öncekileri de imtihandan geçirmiştir. Elbette Allah, doğruları ortaya çıkaracak, yalancıları da mutlaka ortaya koyacaktır”.²

İnsan dünyada imtihanıdır. İmtihanın gereği belki bazı acılar ve ızdıraplar olacak, ama onları bile mutluluğa dönüştürme imkanları var. Esas insanı telafisi mümkün olmayan acı ve ızdıraplara gömen, Allah Teâlâ’dan uzaklığıdır. Allah Teâlâ’nın engin merhametiyle insana acıyarak ihsan ettiği, Resüller aracılığı ile öğrettiği İslam Dininden uzaklığı yani. Onu kabullenmemesi, onu yaşamaması. Bütün dertlerin kaynağıdır bu inkar, bu nankörlük, bu Allah Teâlâ’ya karşı istiğna...³

Oysa İslam mutlu yaşamının yöntemini ve ilkelerini öğretir insana. İnsan İslam ile dertsiz ve tasasız yaşar. Adam gibi yaşamın biricik yoludur İslam. İslam bireysel ve toplumsal bütün hastalıkların şifasıdır. Dertler dermanıdır güzel dinimiz İslam.

Ama imtihanda olan insanın bir yanı da zalim, cahil, bencil, kibirli ve aceleci olması değil midir?⁴ Bu yanıla insan bu mutluluk kaynağını görmezlikten gelebiliyor malesef, inkar veya reddedebiliyor. Neler kaybettiğini bilmiyor tabi. Bu da onun kör yanı işte.

¹ Mülk, 1.

² Ankebut, 2-3.

³ “Hayır! Rabbinin bunca nimetlerine rağmen kâfir insan kendisini ihtiyaçsız zannetti diye azar.” (Alak, 6-7)

⁴ Ahzap, 72; Âdiyât, 6.

İnsanlık zaman zaman Peygamberler ile birlikte mutlu yıllar yaşadı. Hayatın zevkini aldı, yaşamın tadını çıkardı o zamanlarda. İslam'ı tecrübe etti. Güzeli gördü.

Peki ama neden sürekli sürdürmedi bu güzelliği, bu mutluluğu da, daha sonra tekrar döndü inkara, ya da fiska, isyana? Yani kendine, başka canlılara ve eşyaya zulme? Küfrün ve zülmün tabii sonuçları olan acılara, ızdıraplara, bunalımlara, buhranlara, karmaşalara, kavgalara, savaşlara, kan ve göz yaşlarına?

Biz kesin olarak inanıyor ve tecrübe ile de biliyoruz ki insanı mutlu edecek yegane yaşama biçimi İslam'dır. İnsanların, tabi bu arada bizlerin, maalesef değerini tam olarak bilemediğimiz İslam. Allah (azze ve celle) ın ilk ve son mesajı İslam.

İlk Adım Derdi

Yüce Yaraticımız evreni ve bizi var etmekle, evren içindeki sayısız nimetleri meccânen bize vermekle, üstelik din göndermekle, gönderdiği dinin Peygamberler ve evliyalarıyla uygulamasını örnek olarak sunup insanlığa yaşamının usul ve adabını göstererek öğretmekle, bize hadde hesaba gelmez mutluluklar saçmaktadır. Allah Teâlâ binlerce, milyonlarca adım atmıştır bizden yana bunlarla. Ayrıca bize daha bunlardan artık olarak ilerde vereceği sayısız nimetler hazırladığını ve onları öldükten sonra dirilişteki hayatta sonsuza kadar yine karşılıksız olarak lütfedeceğini de müjdelemiştir.

Böylece ilk adımı Allah Teâlâ atmıştır ve insandan özgür iradesiyle gönüllü olarak kendisine doğru atacağı adımları beklemektedir. Şimdi Allah Teâlâ'ya iman ve aziz dini İslam'a teslim olmakla adım atma sırası insandadır. İnsanın atacağı bir adım, "nimet" adı altında peşin olarak aldıklarının yanında küçücük kalacaktır.

Eğer insan, bunu bir kibir ve gurur meselesi yaparsa, yapar da Yüce Yaraticımızdan yana bir adım atmazsa, hayat zindan olacaktır ona. Hayat maddî manevî dertler yumağına dönüşecektir artık bundan sonra, yüreğini sıkacaktır insanın stres ve bunalımlar, siyâsî ve iktisâdî

krizler, ictimâî buhranlarla yaşanmaz olacaktır dünya. Ölüm kol gezecektir artık evrende ya intiharlarla, ya atom bombaları ve nükleer silahlarla yapılacak savaşlarla. Ya da insanın kendi eliyle dengesini bozduğu çevrede hastalık, kıtlık, kuraklık, iklim dengesizlikleri gibi hergün bir yenisi zuhur ederek yerden ve gökten fışkıracak olan korkunç felaketlerle. O zaman haklı olarak “yazıklar olsun sana” denilecektir o nanköre.

İnsan bunu da düşünmeli adım atarken ya da atmazken O Yüce Allah’a, alemlerin Rabbi ulu kudret sahibine...

Bizim derdimiz sadece kendimiz için değildir İslam adına. Yani O’na doğru sağlıklı adımlar atarken yanımıza top yekun insanları da almaktır. O’nun rızası doğrultusunda toplum olarak toptan yaşamaktır. O’na teşekkür ederek tüm insanlarla, insanlık onurunu korumaktır aynı zamanda.

Kaldı ki insanı mutlu edecek yegane yaşama biçimidir İslam. İnsanların, tabi bu arada bizlerin, maalesef değerini tam olarak bilmediğimiz İslam. Allah (azze ve celle) ın ilk ve son mesajı İslam.

İşte bizim bütün derdimiz, İslam’ın doğru bir şekilde öğrenilmesi, ihlas ve samimiyetle yaşanması ve yaşatılması için tebliğ edilmesi, bu amaç önünde bir engel varsa onun maddî ve manevî bütün çaba ve gayretlerle kaldırılmasıdır. Dediğimiz gibi bunu hem kendimiz, hem yavrularımız, hem hemcinslerimiz, hem de canlı cansız bütün evrende var olanlar için istiyoruz

Bu kainatı ve özellikle içinde yaşadığımız bu dünyayı, sayısız nimetlerle doldurarak bizlerin istifadesine sunmuştur. Bizi de kendisini bilmemiz, sevmemiz, saymamız ve kullukta bulunmamız için yaratmıştır. Eğer bunu yaparsak, bizi hem bu dünyada mutlu edecek, hem de sonsuz bir hayat olan ahirette, gözlerin görmediği, kulakların işitmediği, akla hayale gelmez nimetlerle sevindirecek, hele hele de en büyük nimet olan cemalini seyretme ile mest-u hayrân edecektir.

İnsanın Canavar Yanı

İnsan bu evren içinde başıboş bırakılsaydı acaba neler olurdu?
Bunu bilmek şöyle dursun, kestirmek bile zordur.

Çünkü böyle olmadığı halde, yani Yüce Yaraticımızdan, Ulu Allah'ımızdan bu kadar Peygamber Efendilerimiz (Aleyhimu's Salatu ve's Selam) ve onlar aracılığı ile suhuflar, kitaplar geldiği halde, insanlar zaman zaman İslam toplumlarını oluşturdukları ve Allah'ın dinini bireysel ve toplumsal hayatlarında yaşadıkları halde, ara ara da olsa İslam Medeniyetini gördükleri halde, yani o güzel nimetleri tecrübe edip yaşadıkları ve onlardan istifade ettikleri halde, inkara düştüklerinde, hatta zaman zaman ikrarda oldukları halde bile nasıl canavarlaşıyorlar ve birbirlerini çiğ çiğ yiyorlar görüyor ve okuyoruz.

Mehmet Akif “cahiliye Devri”ni anlatırken bir yerde şöyle der:

Sırtlanları geçmişti beşer yırtıcılıkta,
Dişsiz mi bir insan, onu kardeşleri verdi.
Fevzâ bütün âfâkını sarmıştı zemînin,
Yaygındı bu gün şarkı yikan tefrika derdi...

Kimse “bu o devirlerdeydi” demesin. Bu kadar teknik ve medeniyette gelişmiş insanın gerek I. Ve II. Dünya savaşlarında, gerekse günümüzde yapılan Bosna Hersek, Azerbaycan, Filistin, Afganistan, Irak gibi ülkelerdeki savaşlarda insanın canavarlığından hiç bir şey kaybetmediğini maalesef gördük.

Mehmet Akif'in Safahat'ı sanki bir “Harabat” sanki bir yangın yeri. İşte birkaç örnek:

İlâhî, altı yüz bin müslüman birden boğazlandı...
Yanan can, yırtılan ismet, akan seller bütün kandı!
Ne ma'sûm ihtiyarlar süngüler altında kıvrandı!
Ne bîkes hânümanlar işte, yangın verdiler, yandı!

Şu küllenmiş yığınlar hep birer insan, birer candı!

* * *

Şu mezarlar ki uzanmış gidiyor, ey yolcu,
Nereden başladı yükselmeye, bak nerde ucu!
Bu ne hicrân-ı müebbed bu ne hüsrân-ı mübin...
Ezilir rûh-i semâ, parçalanır kalb-i zemin!
Azıcık kurcala toprakları, seyret ne çıkar:
Dipçik altında ezilmiş, paralanmış kafalar!
Bereden reng-i hüviyyetleri uçmuş yüzler!
Kim bilir hangi çenâatle oyulmuş gözler!
"Medeniyet" denilen vahşete lâ'netler eder,
Nice yekpâre kesilmiş de sırtmış dişler!
Süngülenmiş, kanı donmuş nice binlerle beden!
Nice başlar, nice kollar ki cüdâ cisminden!
Beşiğinden alınıp parçalanan mahlûkat;
Sonra, nâmûsuna kurbân edilen bunca hayat!
Bembeyaz saçları katranlara batmış dedeler
Göğsü baltayla kırılmış memesiz vâlideler!
Teki binlerce kesik gövdeye âid kümeler.
Saç, kulak, el, çene, parmak...Bütün enkâz-ı beşer!
Bakalım, yavrusu uğrar mı, deyip, karnından,
Canavarlar gibi şişlerde kızarmış nice can!
İşte bunlar o felâket-zedelerdir ki, düşün,
Kurumuş ot gibi doğrandı bıçaklarla bütün!
Müslümanlıkları bîçârelerin öyle büyük
Bir cinâyet ki: Cezâlar ona nisbetle küçük!

* * *

Küfrün o sefil elleri âyâtını sildi:
Binlerce cevâmi' yıkılıp hâke serildi!

Kalmışsa eğer bir iki ma'bed, o da mürted:
Göğsündeki haç, küfrüne fetvâ-yı müeyyed!
Dul kaldı kadınlar, babasız kaldı çocuklar,
Bir giryede bin âilenin mâtemi çağlar!
En kanlı şenâ'atle kovulmuş vatanından,
Milyonla hayâtın yüreğinden gidiyor kan!
İslâm'ı elinden tutacak kaldıracak yok...
Nâ-hak yere feryâd ediyor. Âcize hak yok!

Acaba bu güzellikleri hiç görmeselerdi, gördüklerinden hiç ders almasalar da dünya hayatını bildikleri gibi yaşasalardı, canavarlığın haddi hududu nerelere varırdı? Bunu bilmek şöyle dursun, hatte kestirmek bile gerçekten zor. Bunu düşünmek ve tahmin etmeye çalışmak bile dehşet veriyor.

İslam Herkesin Derdi

Din kelimesi, sözlükte itaat ve ceza, millet ve şariat manalarına gelir. Aslında din, kullar tarafından uyulması istenen ilahî kanunlar manzumesidir. İslam ise, tek Allah inancına dayanan ve Hz.Muhammed (s.a) in risaleti ile kemal noktasına ulaştırılmış bulunan ilahî yasaların bütünüdür.

Buna göre İslam, Allah'ın biricik dinidir.¹ Bütün Peygamberler kendi dönemlerinde onu insanlara tebliği etmişlerdir. Zaman içinde uygulamalarda bazı değişiklikler olsa bile, temel esaslar bütün peygamber tebliğlerinde aynıdır. Ama ne yazık ki Kur'an öncesi kitap ve suhuf, günümüze kadar sağlıklı bir şekilde gelememiş, değişime uğrayarak bozulmuşlardır. Bundan anlaşıldığı gibi Hz. Musa ve İsa

¹ "Allah nezdinde hak din İslâm'dır. Kitap verilenler, kendilerine ilim geldikten sonradır ki, aralarındaki kıskançlık yüzünden ayrılığa düştüler. Allah'ın âyetlerini inkâr edenler bilmelidirler ki Allah'ın hesabı çok çabuktur." (Al-i İmran, 19)

hak peygamberdirler ve Yahudilik ile Hristiyanlık da kendi devirlerinde hak din İslam idiler. O zaman onlara inanalar da o çağın müminleri olarak bizim büyüklerimizdi. Ama ne yazık ki bir zaman sonra tahrif ve tağyire uğrayarak asli özelliklerini kaybettiler ve hak din olmaktan çıktılar. Bu açıdan Kur'an-ı Kerimi ve Sevgili Peygamberimizi en iyi anlayacak olan bu iki kitap ehli idi. Kur'an-ı Kerim bunun üzerinde çok durur ve neden inkar ettiklerini de açıklar.

Bu dinin iki temel kaynağı vardır ve ilki Kur'an'dır. Bir Ramazan gecesi Nur dağındaki Hıra mağarasında yeryüzüne indirilen Kur'an,¹ Cenab-ı Allah'ın ya doğrudan, ya da Cebrail adlı melekle,² peygamberimize bildirdiği vahiy, yani ilahî sözlerdir.³ Sevgili Peygamberimiz bu Kur'an'ı hem açıklayarak, hem de yaşayıp uygulayarak bize tebliğ etmiştir. O günden bu zamana kadar bir harfi bile değişmeden hem ezber, hem de yazı yolu ile gelmiştir. Kıyamete kadar da öyle gidecektir inşaallah. Çünkü bu, Allah (azze ve celle.) in garantisi altındadır.⁴

Kur'an-ı Kerim'in Allah kelamı olduğuna inanma, İslam dininin en temel iman esaslarındandır. Onun değil tamamını, bir ayetini bile inkar eden, dinden çıkar. Müminler saygıyla Kur'an-ı Kerimi okur,

¹ Bkz. Alak,1-5; Kadr, 1; Müzemmil, 1; Müddesir, 1.

² “Allah bir insanla ancak vahiy yoluyla veya perde arkasından konuşur, yahut bir elçi (Cebrail) gönderip izniyle ona dilediğini vahyeder. O yücedir, hakîmdir.” (Şura, 51)

Sözlükte gizli konuşma, fısıldama anlamına gelen Vahyin geliş şekillerinin belirtildiği bu ayete göre vahiy, kalbe ilham ve Cenab-ı Hakk'ı görmeksizin perde arkasından konuşma ya da vahiy meleği (Cebrail) aracılığıyla kelam işitmek suretiyle de gerçekleşmektedir.

³ “Biz Nuh'a ve ondan sonraki peygamberlere vahyettiğimiz gibi sana da vahyettik. Ve (nitekim) İbrahim'e, İsmail'e, İshak'a, Yakub'a, esbâta (torunlara), İsa'ya, Eyyüb'e, Yunus'a, Harun'a ve Süleyman'a vahyettik. Davud'a da Zebûr'u verdik.” (Nisa, 163)

⁴ “Kur'an'ı kesinlikle biz indirdik; elbette onu yine biz koruyacağız.” (Hicr, 9) Tefsirciler şöyle der: Allah, bu Kur'an'ı korumayı üzerine aldı. Onun için hiçkimse onu fazlalaştıramaz ve eksiltemez; değiştiremez ve bozamaz. Halbuki diğer kitaplarda bunlar olmuştur.

dinler, anlamaya çalışır, bireysel ve toplumsal hayatlarında ona sıkı sıkı sarılır, emir ve yasaklarına tabi olarak uygularlar. Bu onların imanını ve mutluluklarını artırır.

Kur'an-ı Kerim insanlık için "hidayettir, hikmettir, şereftir, saadettir, hak ile batılı ayırır ve açıklar, nurdur, kanundur, öğüttür, en doğruya götüren feyiz kaynağıdır, inzardır; sakındırır, tebşirdir; müjdelere, zikirdir, şifadır, rahmettir, kendisinden önceki kitaplar için şahit ve gözetleyicidir."¹

Bu dinin ikinci kaynağı sünnettir. Sözlükte hal, gidiş, yol manalarına gelen sünnet, terim olarak Peygamberimizin (sas) sözlerine, işlerine ve bir olay karşısındaki susuşuna denir.² Bu susuş (ikrar-takrir), benimseyiş ve kabulleniş demektir. Çünkü o, asla yanlışla susmaz.

Kur'an-ı Kerim peygamberimizin sünnetinin değerini bize açıkça ifade eder. Ona göre Peygamber Efendimize (sav) iman, sevgi, saygı, destek ve itaat borcundayız. O ne verirse almak, neyi yasaklarsa da ondan kaçmak durumundayız. Çünkü ona itaat, Allah Teâlâ'ya itaatla eşdeğerdir. Allah Teâlâyı sevmenin yolu da ona ittibadan, yani ona uymadan geçer.³

Bizler ancak işte bu Kur'an ve bu sünnete göre inanır, buna göre ibadet eder, sosyal hayatımızdaki muamelelerimizi düzenler, ahlaklı yaşarsak, Allah'ın sevdiği birer velî kullar oluruz inşaallah.

Allah Teâlâ birisini sevdi mi, hiç şüphesiz sevdire de. Hz. Ebu Hüreyre radiyallahu anh anlatıyor: "Resûlullah aleyhissalâtu vesselâm buyurdular ki:

¹ Bu maddelerin her biri için Kur'an-ı Kerimden deliller vardır. Ama gereksiz yere kitabın hacmini büyütmemek için biz almadık. Aslında Kur'an okunduğunda adım başına bu ayetlere rastlamak mümkündür.

² Talat Koçyiğit, Hadis Usûlü, s.15.

³ Bkz. Al-i İmran, 31-32, 132; nisa, 13, 59,, 64, 69-70, 80; Maide, 92; A'raf, 157-158; Enfal, 1, 20, 46; Tevbe, 71; Nur, 51-52, 54, 56; Ahzap, 36; 71; Muhammed, 33; ;Fetih, 17 vb.

"Allah bir kulu sevdi mi Hz. Cebrail aleyhisselam'a: "Allah falanı seviyor, onu sen de sev!" diye seslenir. Onu Cebrail de sever. Sonra o, sema ehline: "Allah falanı seviyor, onu siz de sevin!" diye nida eder, derken bütün sema ehli de onu sevmeye başlar. Sonra onun için arz (halkı arasına hüsn-ü kabul) konur." Hadisin Müslim'deki rivayetinde şu ziyade var: "Allah Celle Celaluhu, bir kula da buğzetti mi Cebrail aleyhisselam'a: "Ben falancaya buğzettim sen de buğzet!" diye seslenir. Ona Cebrail de buğzetsmeye başlar. Sonra Cibril sema ehline nida eder: "Allah Celle Celaluhu falan kimseye buğzetti, siz de buğzedin!" Sonra yeryüzüne onun için buğz vaz'edilir."¹

Görüldüğü gibi Allah Teâlâ bir adamı sevince o Allah dostunu peygamberler de sever, melekler de sever, hatta bütün kainat, dağlar taşlar bile severler. İşte hakikî saadet, huzur, mutluluk buradadır. Ve işte bizim yolumuz da budur. Biz bunun derdini çekmekteyiz.

Derdimizin Önceliği

Bu yolda selametle yürüyerek başarılı olmamız için önce bu yolun temel esaslarını bilmeliyiz. İslam, ilme önem vermiştir. Cahillikle müslümanlık bağdaşmaz.

Onun için önce sahih ve sağlam bir imana sahip olmalıyız. Bu da peygamberimiz ve ashabının inandıkları ve üstünde oldukları imandır. Biz buna "ehl-i sünnet itikadı" diyoruz. Bunun da temel esasları, Allah'ın varlığına, birliğine inanmak, meleklerine, kitaplarına, peygamberlerine, öldükten sonra tekrar dirilip hesap vermeğe, cennet ve cehenneme inanmaktır. Bir de, kader ve kazaya iman etmektir. Yani, olan ve olacak olan her şeyin, Allahın bilgisi, dilemesi ve takdiri çerçevesinde olduğuna iman etmektir.²

¹ Buhari, Tevhid 33, Edeb 41; Müslim, Birr 157, Muvatta, Si'r 15; Tirmizi, Tefsir, Meryem (3160).

² Bu konular için bkz. Cemal Nar, *İman Ve Etkisi, Semavî Sofra*.

Sadece iman etmek yetmiyor elbette Allah Teala'nın sevgisi için. Bu imanın kıymetini bilmek ve korumak için bir de salih amel gerekiyor. Yani Allah'ın emir ve yasaklarına göre yaşamak.¹ Bunun için de önce ibadetlerimizi öğreneceğiz ve yerine getireceğiz. Bunların başında da hiç şüphesiz namaz gelir.

Namaz, peygamberimizin (sas) benzetmesiyle, evimizin önünden akan bir ırmak gibidir. Ne dersiniz, günde beş vakit orada yıkansak, biz de bir kir kalır mı?.. İşte beş vakit namaz da böyledir. Farzı, vacibi ve sünnetleriyle beraber bu namazı huşu ve huzur içinde kılmalıyız. Hatta vaktimiz varsa, işimiz uygunsa, duha, evvabin, teheccüd gibi nafil namazlardan da kılmalıyız. Çünkü insan, bu nafil ibadetlerle Allah'a manen çok yaklaşır ve onun sevgilisi olur. Biz de olalım inşaallah...

Zekat, namazdan sonra gelen malî bir ibadettir. Toplumun düzen ve dengesi için fevkalade önemlidir. Farz olan zekatı verdiğimiz gibi, en az bir o kadar da nafil sadaka vermekten geri kalmayalım. Toplumun fakir, yoksul, muhtaç insanlarını sevindirelim. Çünkü, mutluluk hep beraber olursa, ancak gerçekleşebilir.

Oruç da Allah'ın bir emrettiği kadîm bir ibadettir. Ramazan ayında akıllı ve buluğa ermiş sağlıklı mükelleflere oruç farz kılınmıştır. Bu orucu, farz olduğuna inanarak ve sevabını sadece Allah Teâlâ'dan umarak ihlasla tutanlar için açılacak olan "Reyyan kapısı"ndan Allah Teâlâ onları cennete alacaktır inşaallah. Ancak işi ve sağlığı müsait olanlar, her aydan en az üç gün de nafil oruç tutarlarsa iyi olur. Allah Teâlâ her amele en az on misli sevap verdiği için sanki senenin tamamını oruç tutmuş gibi onlara sevap yazar. Hele her pazartesi ve Perşembe günleri oruç tutulabilirse ne kadar da güzel olur.

Bilindiği gibi hac ibadeti de gücü yeten müslümanlara farzdır. Onu tadanlar çok iyi bilirler. Aman Allah'ım o ne heyecan, o ne

¹ Daha fazla bilgiler için bkz. Cemal Nar, *İmanın Kıymeti Ve Korunması*.

mutluluktur! İnsanın bütün günahlarını da siler süpürür aynı zamanda...

Temizlik, müslümanın en önemli özelliklerindedir. Başta kalbi, dili, gözü ve kulağı olmak üzere bütün bedeni, elbisesi, evi ve çevresi temiz olduğu gibi, yiyeceği, içeceği, işi de temiz olmalıdır. İşinin temiz olması, muamelesinin, yani her türlü işlemlerinin İslam kanunlarına uygun, doğru ve dürüst olması demektir. Bu temizlik işini kısaca açıklayalım isterseniz:

Kalb temizliği demek, kalbimizi bütün hürâfelerden, yani putlardan, sahte ilahlardan, batıl inanç, ilke, ideoloji, sistem ve düzenlerden temizleyip, yerine sağlam ve sahih bir İslam inancını yerleştirmek; gurur, kibir, riya, haset, cimrilik, korkaklık, şehvet perestlik... gibi kötü huylardan arındırıp yerine ihlas, tevazu, mahviyyet, cömertlik, cesaret, iffet, adalet... gibi her türlü iyi huylarla süslemektir.

Beden ve elbisede temizlik, gözle görülür pislikleri gidermekle beraber, manevi pisliklerden de abdest ve gusül ile arınıp güzel kokular sürmek, dişleri misvak veya fırça ile temizleyip, saç ve sakalımıza iyi bakmaktır. Her türlü pis koku ve çirkin görünüşle çevremizdeki insanları ve melekleri rahatsız etmemektir. Ayrıca bedenimize dövme ve gereksiz estetik ameliyatlar yaptırmaktan da şiddetle kaçınmalıyız.

Erkekler altın ve gümüş kullanmak haram kılınmıştır, Ancak gümüşün yüzük olarak beş - altı gramı geçmeyenine izin verilmiştir. Altın ve gümüşün evlerde kapacak veya diğer eşya olarak bulundurulması olmasa bile kullanılması, erkekler gibi kadınlara da haramdır.

Elbiselerimiz de, altındaki bedeni gösterecek kadar ince, vücut hatlarını belli edecek kadar da dar olmamalı, kadınlar erkek, erkekler kadın elbisesi giymemeli, ehl-i küfür elbiseleri taklit edilmemelidir.

Allah'a (azze ve celle.) kullukta en önemli bir mesele de, yiyecek ve içeceklerimizin helal olmasıdır. Çünkü, peygamberimiz (sas) haram gıda ile beslenen vücudun ancak cehennem ateşiyle

temizleneceğini bildiriyor, haram yiyenlerin farz veya nafîle olsun ibadetlerinin kabul olunmayacağını söyleyerek korkutuyor. Bu günkü ibadetsizliğin ve günahkarlığın altında yatan en büyük sebeplerden biri de hiç şüphesiz haram lokmadır. Öyleyse Allah'ın Maide suresinde yasakladığı leş, akmiş kan, domuz eti, besmelesiz kesilenler, kumar, hırsızlık veya her türlü haksızlıkla kazanılan yiyecekleri yemeyecek,¹ sarhoşluk veren içkileri içmeyecek,² uyuşturucu, sigara, ot ve nargile kullanmayacağız.³

Ev temizliği, maddî temizlikle beraber, manevî temizliği de gerektirir. Bunun temel esası ise, yuvamızı dinî terbiye üzerine kurmak, ana, baba, eşler ve çocuklar gibi yuvada barınan herkese haklarını vermektir. Yuvayı her türlü ahlaksızlıktan, fuhuştan, zinadan, açık saçıklıktan, iffetsizlikten ve israftan korumak, vakti gelen kız ve erkekleri erkenden ve kolaylık göstererek evlendirmektir. Kalbimizi parçalayan ve bizi iman zevkinden mahrum eden el, ayak, göz, kulak zinasından ancak böyle kurtulabiliriz.

İş ve meslek hayatımızda da helal ve harama dikkat etmeli ziraat, ticaret, sanat, memurluk ve işçilik yaparken İslam'ın kurallarına uymalıyız. Kısaca zikredersek, İslam'a aykırı iş yerlerinde çalışmamalı, meşru işimizde çalışırken işimizi doğru ve dürüst yapmalı, kimseyi hile, yalan ile aldatmamalı, faizden, haksız kazançtan, hırsızlıktan, eksik ölçme ve tartmaktan, yalan yeminden kaçmalı, kötü ve günahkar kimselere bu tür işlerinde yardımcı ve destekçi olmamalıyız.

İnsanlar analarından hür doğarlar. Bir kısım vazgeçilmez ve devredilmez temel haklarla dünyaya gelirler. Herkesin ve kendimizin bu haklarımızı korumalı, bunları elimizden almağa çalışan zalimlerle meşru bir şekilde mücadele etmeliyiz. Yaşama hakkımız var, mal mülk edinme, seyahat etme, özel hayatımızın gizli kalması ve korunması,

¹ Maide, 3.

² Maide, 90-91.

³ Bkz. İlmihal II, 66-70.

adil yargılanma, kanun önünde eşitlik, eğitim ve öğrenim haklarımız ve bir kısım siyasî haklarımız vardır. Din ve vicdan hürriyetimiz, inanç özgürlüğümüz vardır. İslam'ın koyduğu kanunlar çerçevesinde, başkalarının da haklarına saygı göstererek bu haklarımızı korumalı ve kullanmalıyız. İslam ve insanlık düşmanlarına karşı, haklı mücadeleye her zaman hazır olmalı, Allah rızası için cihadı unutmamalıyız.

Müslümanlar birbirlerinin kardeşleridir. Bu kardeşliği koruyucu her türlü vazifeleri yapmalıyız. Mesela selamlaşmalı, yemek yedirmeli, fakir ve yoksulları gözetmeli, akrabaları ve ahbabları ziyaret etmeli, hediyeleşmeliyiz.

Kardeşliğimize zarar veren her türlü haramlardan, mesela, katillikten, hırsızlıktan, haksızlıktan, sövmeden, dövmeden, dedikodudan, sûizandan, kötü lakap takmaktan, başkalarıyla alay edip eğlenmekten uzak durmalıyız.

Peygamberimiz “Birbirinizi sevmedikçe iman etmiş olamazsınız, iman etmedikçe de cennete giremezsiniz.” diyor. “Bir kimse kendisi için istediğini, kardeşi için de istemedikçe, kamil mü'min olamaz” diyor. Bunlar altın sözlerdir. Cemiyet hayatımızı bu değerler üstüne kurmalı, İslam'ı öğrenmeli, yaşamalı ve yaşatmalı, yani başkalarına da anlatıp benimsetmek için çalışmalı, bu uğurda malımızla, canımızla çaba ve gayret sarfetmeliyiz.

Bu güzelliklere karşı çıkan zalimlerden, kafirlerden ve onların din, kültür, medeniyet ve yaşam biçimlerinden uzak durmalı, İslamî kimlik ve kişiliğimizi korumalı ve geliştirmeliyiz. Bu, insanlığın ortak akıl ve tecrübesinin ürünü olan ilim, teknik ve yeni buluşlardan faydalanmaya mani değildir.

Muhammed Ümmeti, insanlık için çıkarılmış hayırlı ve önder bir ümmettir. O'nun bu özelliği Allah (azze ve celle.) ın tam ve kamil dini İslam'ı yaşamak ve yaymaktan kaynaklanmaktadır. İslamsız dünyanın hali içler acısıdır ve ümmetin davetini beklemektedir.

İşte bizim bütün derdimiz bu güzel dini güzelce öğrenmek, ihlasla yaşamak ve muhtaç olan insanlığa ilim ve hikmetle ulaştırarak

yeryüzünde bilinir ve yaşanır kılmaktır. Derdi bu olanlar için dünyada başka bir dert de yoktur zaten.

“Görelim Mevlâ neyer,
Neyleirse güzel eyler.”

Diyerek dünya imtihanının zaman ve zemin şartlarını seçen Allah’a (azze ve celle) tam teslim olanlar, bu hayatta engin bir huzur ve büyük bir mutluluktan başka ne bulurlar ki?

Derdimiz Davamızdır

İşte bu İslam bizim derdimiz ve davamızdır. Yani derdimiz aynı zamanda davamızdır.

“Dava”, şimdilerde pek kullanılmasa da, yaman ve yakıcı bir kelimedir bizde. Gençliğimiz hep onun peşinde geçti. Namus kadar hassas, onur kadar önemli, destan kadar hamâsîdir bizim için.

Dava, var olmayı anlatır. Var olmak da çok kolay değildir dünya arenasında. O yüzden dava, hayatı, mücadeleyi, ferâgati, fedakarlığı, kahramanlığı, coşkuyu, başarıyı, mutluluğu ve zaferi barındırır içinde. Zaferlere şan ve şenlik kattığı kadar, acılara ve mağlubiyetlere de mazeret üretir. O yüzden dava, lügatimizdeki en kutsal kelimelerdendir. Kutsal; yani ürperten ve uğruna öldürten.

Kutsalını kaybeden nesil, davayı anlamakta güçlük çekebilir. Belki davayı bilmeyebilir de. Acaba bunun ayıbı kimin?

Oysa dava hayattır, hürriyettir. Davasızlık, devletlerin ve milletlerin durgun suyudur. Durgun sular kokar, kokuşur ve ölür. Ölü denizdir artık büyük de olsalar. İçinde bereketli canlılar taşıyamazlar. Cazibeleri yoktur, saçlarını yolmuş yaşlı ve yaşlı kadınlar gibidirler, kimse kendilerine bakmaz, kıyılarında kahkahalar koşmaz, sevgililer dolaşmaz, taylar cirit atmaz. Belki in cin top oynar felaket şarkılarıyla...

Davasız insan da öyledir, sırtında bir avuç toprak, yani kendi mezarını taşımaya mahkumdur. Mezarda meyve olmaz. Olsa da iştahla yenilmez.

Adamı canlı cenaze olmaktan kurtaran, davadır. Davasını toprağına kattı mı adam, can bitirir bahçesinde, lale sümbülden başka. Renk de, koku da, tad da davadadır. Dava varsa tadı tuzu vardır yaşamının, bir anlamı vardır var olmanın.

Ve dava en belirgin özelliğidir adam olmanın. Adam, davası kadar adamdır, davası kadar vardır, davası kadar yaşar, davası kadar ölümsüzdür.

Hatta dava, harikalar kaynağıdır; oradan fişkırır olağanüstülükler. Dava sahibi insan, şartların ve kayıtların tutsaklığından kurtulmuştur; suda boğulmaz, ateşte yanmaz, yerde yürür, gökte uçar. Rakip de seçmez o, düşmandan da asla kaçmaz. Yeri gelir aslanlarla güreşir, kaplanlarla kapışır, fillerle boğuşur, ejderhalarla savaşıır. Onun zaferi de bir başkadır. İzzet onda, şeref onda olduğu gibi, ümran da onda, uygarlık da ondadır.

Dava hayatın sermayesidir. Davasız adam kolu kanadı kırık adamdır. Kör kötürüm olmuş bu adam, yatağına mahkum bir yatalaktır artık. Bir ulus ise eğer bu, üzerinde ancak akbabalar uçuşur.

Ey arkadaş, dava sahibi ol; toprağına can, gönlüne cânân gelsin.

Hem madem davan kadar büyüksün, öyleyse güç ve kudretin kaynağı, ulular ulusu yüce yaratıcı davan olsun ki, o güç ve kuvvetin bir yansımasıyla sen de yücelmiş olasın.

Davamız Allah, derdimiz İslam'dır bizim. Allah Teâlâ ancak İslam'la olursak yanımızda. İslam'la olursa hayat var dünyada. Koşalım Resûlü ile bizi çağırduğında Allah Teâlâ'ya. Bir olalım, beraber koşalım. Derman olalım birbirimizin derdine, fer gelsin gözlerimize birlikte, dizlerimiz kesilmesin, belimiz bükülmesin ağır yükümüzün altında. Mehmet Akif gibi ben de haykırıyorum işte:

Gitme ey yolcu, berâber oturup ağlaşalım:

Elemim bir yüreğin kârı değil, paylaşalım.”

Son nefese kadar böyle koşalım davamızın ardından. Ancak çatlayınca düşen asil atlar gibi koşalım yan yana kalbimiz durana kadar. Ölürlen haber verimiz birbirimize Akif'çe:

Bana vahdet gibi bir yâr-ı müsâid lâzım!
Artık ey yolcu bırak... Ben, yalnız ağılayım!

Başka Derdimiz Yok

Berber koşalım diyoruz, çünkü müslümanlar, birbirlerinin kardeşleridir.

Mü'minler, hem kardeşlerine karşı vazifelerini iyi yapabilmek, hem de kafirlere karşı tavırlarını iyi alabilmek için, inanç bakımından mü'min, kafir ve münafik olarak insanları iyi tanımak zorundadırlar.

Bir önemli konu da şudur: Mü'min her an küfre düşebileceği gibi, kafir de her an mü'min olabilir.

Kafirin mü'min olması, fevkalade sevinilecek bir olaydır. Buna sebep olmak, dünyada büyük bir mutluluk ve huzur kaynağı, ahirette de bir kurtuluş vesilesidir.

Aksine mü'minin küfre düşmesi ise, bütün müslümanları üzen, üzmesi gereken bir olaydır. Üzerinde derin derin düşünülmesi gereken, sebep ve çarelerinin araştırılması gereken bir olaydır. Ama, mümkün olan bir olaydır.

Onun için Müslümanların imanlarını güçlendirecek ilim ve amellere çok büyük önem vermeleri gerekir.

Mü'min iken dinden çıkarak kafir olana "mürted" denir ve yakalanırsa İslam toplumunda ferdin ve cemiyetin inanç, huzur ve güvenini koruma adına cezalandırılır. Çünkü mürted olup da İslam'la savaşmayan yok gibidir.

Ancak, bir kimsenin dinden çıkıp kafir olduğunu söylemek, ciddi bir iştir. İnsanı dinden çıkararak dinin temel esaslarının inkarı veya alaya alınması veya faydasız görülüp beğenilmemesi gibi şeylerin, o insan tarafından

bilerek söylenip söylenmediği, amaçlanıp amaçlanmadığı veya maksadını aşıp aşmadığı iyi araştırılmalı, insanlar gelişi güzel tekfir edilmemeli, yani hemen “dinden çıkıp kafir olduğu” ilan edilmemelidir.

İnsanlar bazen dini, içlerinden samimi bir şekilde benimsediği halde, bilmeyerek veya boş bulunarak inkara götüren bir sözü söylemiş de olabilirler. Gerçekten de bazen söz kafir, ama söyleyen mü'min olabilir.

Bu gibi hallerde yapılacak olan, temkinli olmak, uygun bir dille o kişiyi uyarmak ve tövbeye davet etmektir.

Ne yazık ki bazen de insanlar, bilerek dinden çıkaracak sözleri söyleyebilir, işleri işleyebilirler. Bu gibi durumlarda inananlara düşen, yukarıda belirtilen gerekçeler gereğince o insanlarla, davetin dışındaki tüm ilişkileri kesmektir. Onlara selam verilmez, selamları alınmaz, kestikleri yenilmez. Müslüman bir eşle evlendirilmez, evli ise, nikah hükümsüz kaldığından eşi kendiliğinden boş olur ve elinden alınır. Öldüğünde cenaze namazı kılınmaz, müslüman mezarlığına da gömülmez.

Bütün bunlar düşünüldüğünde bu gün müslümanların en önemli meselesi, kendilerinin ve sorumlu olduklarının imanlarını iyi korumaya çalışmalarıdır.

Çünkü, insanları küfre düşüren cehalet maalesef çok yaygınlaşmış, yabancı inanç ve kültürler, İslam dışı yaşama biçimleri, belli bir sistem içinde çeşitli kişi ve kurumlarca değişik metotlarla insanımıza benimsetilmeye çalışılmaktadır. Hatta zaman zaman bu konuda, insan haysiyet ve şerefine yakışmayan, temel hak ve hürriyetlere ve yürürlükteki yasalara da ters düşen çok ilkel baskı, zorlama ve dayatmalara, hatta eziyet ve işkencelere de şahit olunmaktadır.

Bütün bunları bertaraf edebilmek için sağlam bir inanca, güçlü bir bilgiye, engin bir kültüre ve fevkalade bir cesarete ihtiyaç vardır.

Derdimiz, davamız budur bizim. Yaşamak bunun içindir.

Zor Zamanların Derdi

Çağımız İslam'ı öğrenme ve yaşama açısından zor zamanlardır. Özellikle I. Dünya Savaşından sonra siyaseten mağlup olan İslam dünyası, amansız işgallerde çok çirkin işkence ve yağmalara maruz kalmıştır.

Daha sonra gelen bağımsızlık hareketleri tam bağımsızlığa kadar gidememiş, birçok halkı Müslüman olan ülke, hala kültürel işgal altında, kendi kimliğinden koparılarak yaşamaya mahkûm edilmiştir.

Hiç şüphesiz bizim kimliğimizi oluşturan unsurların başında aziz dinimiz İslam gelir. Ama genellikle gizli açık emperyalist işgal yaşayan İslam ülkelerinde İslam'ın öğrenilmesi ve hayata uygulanması sorun olmaktadır. Üstelik insan haklarının, çocuk haklarının, din ve vicdan hürriyetinin kabul gördüğü ve bayraklarının yükseltildiği bir zamanda bu, çok kötü bir çelişkidir.

İslam, topyekûn hayatı düzenleyen bir dindir. Laikliğin en temel özelliği, İslam'ın elinden bu hakkını almak istemesidir.

Hiç şüphesiz laikliğin batıda çıkışının sebebi, din ve mezhep kavgalarını bitirmek, din ve vicdan hürriyetini temin etmektir. Batı buna muhtaçtı. Laiklik de onlara iyi kötü bir çözüm getirmişti.

Herkes de bilir ki bu açıdan bakıldığında İslam dünyasında bir sorun yoktur. Bu bakımdan laikliğe bir gerek de yoktur. Çünkü İslam, “dinde zorlamayı” yasaklamıştır. Zorla Müslüman olan, Müslüman sayılmaz ki, İslam bunu neden istesin?

Güya din ve vicdan hürriyetinin teminatı olan laiklik, bizim ülkemizde, var oluş amacının tam da tersi bir uygulamaya dönüşmüştür. Böylece bizzat kendisi en büyük sorun kaynağı olmuştur. Laiklik, din eğitimi yasaklamak, kamusal alandan dini dışlamakla uygulamada tam bir din düşmanlığı görüntüsü vermektedir. Dinin yeri laikçilere göre vicdandır. Orada kalmalı, evde, sokakta, mektepte, devlet kurumlarında, çarşı pazarda gezmeme, yaşam alanlarında gözükmemelidir.

Bunun tercümesi, “din yaşanmamalıdır” değil midir?

Böyle bir zamanda dini yaşamak elbette zorlaşacaktır. Bir kere yaşamak için bilmek gerek. Nereden öğrenilecek din?

Hatırlar mısınız, bir zaman vatan evlatları dinlerini öğrenmek ve halkına öğretmek için mayınlı tarlalardan Suriye'ye, Irak'a, Suudî Arabistan'a pasaportsuz, vizesiz kaçak giriş yapar ve orada çetin zorluklara göğüs gererek okumaya çalışırlardı. Geldiklerinde diplomaları geçersiz olduğu için bir müezzinlik, bir imamlık bile alamazlardı. Sonraları Ezher diploması kabul edilmiş, bu da büyük bir sevince sebep olmuştu. Ama o güzellikler 28 Şubatla bir daha baltalandı...

İmam Hatip Liselerinin sancısı malum. İlahiyat fakültelerinin kontenjansızlık yüzünden gizli kapatılması da malum. Dindarların fişlenmesi ve belli makamlardan uzak tutulma çabaları da malum. Daha başka malumları da sayarsak, asıl amacımızı açıklamaya yerimiz kalmayacakve biz bambaşka alanlara kayıp gideceğiz...

Onun için sadede gelelim ve hadi diyelim bir şekilde dinimizi öğrendik. İyi de, bu bilgiler niçin vardır? Tabi ki yaşamak için. Allah Teala önce iman etmemizi, sonra okuyup öğrenmemizi, sonra öğrendiklerimizi uygulamamızı, hayata geçirmemizi, bunu da ihlâs ve samimiyetle yapmamızı istemektedir.

Ama İslam Hukukunun yürürlükte olmadığı, hatta özel olarak yasaklandığı bir ortamda o hukuku yaşamak ne kadar zordur, izaha gerek var mı?

İşte dert bu!..

Çünkü zor da olsa Müslümanlardan mükellefiyet, yani dinî sorumluluk asla kalkmaz. Ama zorluk nispetinde sevap da artar. O yüzden Sevgili Peygamberimiz zor zamanlarda İslam'ı yaşamayı "avuçta kor taşımaya" benzetmiştir. Buna karşılık şu müjdeyi de vermiştir:

“O günlerde müslümanca yaşayarak salih amel işleyenler, yararlı işler yapanlar, siz sahabîlerden aynı işi yapanın elli katı fazla sevap ve mükafat alacaktır.”¹

O zamanlarda İslam’ı öğrenip yaşamak bu kadar zor ve o nispette de sevap olunca, onu başkalarına öğretmek, ona ve müntesiplerine yapılan zulmü reddederek hakikatı zalimlerin yüzüne haykırmak, varın siz anlayın ne kadar zor ve ne kadar sevap olacaktır.

Sevgili Peygamberimiz bu iş için “cihadın en faziletlisi” demektedir. Buyurur ki: “Cihadın en faziletlisi, zalim yöneticinin karşısında hakkı söylemektir.”²

Hatta O, bir hadisinde bu uğurda ölmeyi teşvik ediyor ve o kişiyi “şehitlerin efendisi” olarak niteliyor ve Hz. Hamza ile eşleştiriyor.³

Bu iş ne kadar “zordur” ve “herkes yapamayabiliri” iyi bildiği için de, Sevgili Peygamberimiz bazı durumlarda o çok sevdiği ve teşvik ettiği iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme işinde kişilerden sorumluluğu kaldırıyor.⁴

Bu Dertten Kaçılmaz

Ne var ki bu zorluğun bir sebebi de biz Müslümanlarız. Çünkü hepimiz birden üzerimize düşeni elbirliği ile yapsak, elbette çok kısa bir zamanda hayırlı neticelerini alırız. Ama bu işi aramızdan bazılarına havale eder de biz geriden seyredersek, olumlu etkiler azalacak, başarı ertelenecek, belki de hiç gelmeyecektir.

Yanan ateşin üstüne bir bardak su dökmek yetmeyebilir. Ama yeni başladığında belki bir kova, ya da az ilerlemişse bir tanker su, yerine göre büyük yangınları başlamadan bitirir. Ama yangın ne kadar

¹ Ebu Davud, Melahim, 4341;Tirmizî, Tefsir,3060; İbn Mace, Fiten, 401.

² Ebu Davud, Melhim, 17; Tirmizî, Fiten, 13.

³ Suyutî, Camiu’s Sağır, 4747

⁴ Ebu Davud, Melahim, 4341;Tirmizî, Tefsir,3060; İbn Mace, Fiten, 401.

büyük olursa olsun, itfayeciler söndürmekten, yangının zararlarının farkına varan insanlar da onlara yardımcı olmaktan vaz geçmezler, büyük emeklere ve zor zahmetlere de mal olsa eninde sonunda o ateşi söndürürler.

Tıpkı bunun gibi, şu anda inkar ateşi ne kadar da büyük olsa, hiç şüphesiz her Müslüman bir kova su dökse, bu yangın söner ve hatta bütün İslam ve inanlık düşmanı kundakçıları sel götürür.

Demek çektiklerimiz, biraz da kendi ihmallerimizdendir.

İslam'ın irşat ve tebliğinde, eğitim ve öğretiminde teşviklerini beklediğimiz bazı meslektaşlarımız ve sözüm ona entelektüel kardeşlerimizin, “Vaaz veriliyor da ne oluyor?” gibi, “Vaaz üslubu ile bir yere varılmaz” gibi baştan sona Kur'an ve sünnete ters düşen beyanları karşısında üzülmemek mümkün mü?

Bunu bir Müslüman nasıl söyleyebilir? Hele hele bunu bir hoca nasıl söyleyebilir anlayamıyoruz. Bir insan yalan dolandan ibaret olan hikaye ve roman okumaktan Kur'an-ı Kerim okumaya fırsat bulamazsa, işte böyle maskara olur. Tolstoy'u, Dosto'yu, Balzac'ı, Sartree'yi okumaktan Hz. Muhammed'i okumaya zaman bulamayan entelektüelimiz işte böyle saçmalar maalesef. Bu sözler onları ve yazdıklarını okumayı ayıplamak değil, tek taraflı okumak veya öncelik öncelikleri bilememeğe tavidir. “Ehemi mühime tercih gerekirmiş” gelde anlat bizim şaşkınlara!

Kur'an baştan sona öğüt değil midir?¹

Öğüt dinlemeyenlerin korkunç akıbetlerini hatırlatarak öğüt vermez mi?²

Allah Teâlâ Musa ve Harun gibi iki aziz peygamberini öğüt vermesi için Firavuna göndermedi mi?³

¹ Bkz. Taha, 3; İnsan, 29; Kamer, 15, 17, 22, 32; Müddsir, 55; Abese, 11-12

² Bkz. Kehf, 57; Secde, 22; En'am, 44; A'Raf, 165 vb.

³ Taha, 44.

Allah Teâlâ “aklı olan bu öğütten yararlanır” buyuruyor. Bunun için bir çok misal getiriyor ve yerlerin göklerin yaratılmasından örnekler sunuyor. ¹

Haşa bu abes bir iş midir? Allah abes iş işler mi?

Hele de “Sen yine de öğüt ver. Çünkü öğüt müminlere fayda verir.”² Ayeti orada dururken, bunu inkar edenin dini hükmü nedir?

Ayetten anlaşılan odur ki öğüt verme, nasihat etme ve hatırlatmalar mü'minlerin dışındaki inkarcılara fayda vermese bile azından mü'minlere fayda verir. Bunu inkar, Allah korusun ayeti inkar demektir. Peygamberin görevi öğüttür. Bir kimsenin doğru yola ermesi veya sapık olarak kalması bu görevin dışındadır. Her iki konu da yetki, insanları dilediği duruma göre yaratan Allah'ın yetkisindedir.

Bu öğüt verme işi sadece peygamberlere ait bir görev de değildir. bütün Müslümanlara yönelik bir görevdir. Nitekim şu ayetler bu gerçeği bütün çıplaklığı ile ortaya koyarlar:

“Onlara deniz kıyısındaki kasabanın halkının yaptığını sor. Hani onlar cumartesi yasağını çiğniyorlardı. Çünkü cumartesi yasağına uydukları gün onlara akın akın balık geliyordu, fakat cumartesi yasağını çiğnedikleri gün onlara hiç balık gelmiyordu. Öteden beri fasık oldukları için, biz onları böylece sınavdan geçiriyorduk.

Hani o kasabalılardan bir grup "Allah'ın yok edeceği ya da ağır bir azaba çarptıracağı bir topluma ne diye öğüt veriyorsunuz?" dedi de öğüt verenler: "Rabbimize karşı haklı bir mazeretimiz olsun ve ola ki kötülükten sakınırlar" dediler.

Onlar kendilerine yapılan hatırlatmaları unuttunca kötülükten sakındıranları kurtardık ve zalimleri, yoldan çıkmışlıkları yüzünden ağır bir azaba uğrattık. (A'raf, 163-165)

Bu kasabanın halkı, üç kısma ayrılmışlardı. Bu ümmetlerden biri isyankâr ve düzenbaz bir ümmetti. Bir ümmet de karşı koyuşu, yönlendirmesi ve öğütleri ile isyankârlığa ve düzenbazlığa karşı aktif

¹ Zümer, 9; Ğafir, 13.

² Zariyat, 55.

bir tavır takınmıştı. Bir ümmet de kötülerini kötülüklerle başbaşa bırakmış, pasif bir tavır yolunu seçmiş, kötülüğe karşı aktif bir eyleme girişmemişti. Bunlar birbirinden ayrı düşünce ve hareket metotlarıdır. Ve bu düşünce ve hareket ayrılığı onları üç ayrı ümmet haline getirmiştir.

Ne nasihat, ne öğüt fayda vermeyip şaşkınlar azgınlıklarını sürdürünce Allah'ın hükmü onlara hak oldu ve sakındırdığı şey gerçekleşti. Yani isyankâr olan ümmeti, ilerdeki ayetlerde açıklanacağı gibi ağır ceza yakalayiverdi.

Öğüt ve nasihatla kötülüğü engellemeye çalışan ümmet felâketten kurtuldu.

Üçüncü gruba veya ümmete gelince, ayeti kerime buna ilişkin hiçbir haber vermiyor. Belki de bu, cezaya çarptırılmasalar da onlara önem verilmediği için böyledir. Çünkü onlar aktif anlamda bir karşı koymaya yanaşmamışlar. Yalnız pasif anlamda reddetme sınırları ile yetinmişlerdir. Dolayısıyla cezaya çarptırılmasalar da ciddiye alınmamayı hak ettiler. Kötülük ve haksızlık karşısında susanlara, haklarında susmakla, yaptıkları cinsinden bir ceza verildi. Yani onlar bu halleriyle bahse değmezlerdi.

Allah Teâlâ katında bahse değmez değersiz kişiler olmaktan korkulmalı değil mi?

Hiçbir tutar tarafı olmayan bu saçma sapan sözler üstünde daha fazla durmak sanırım zaman ve emek israfından başka bir şey değildir.

Ben şiir yazacağım, ama orada derdim, devam olmayacak. Ben hikaye, roman vs. yazacağım, ama onda küfrün kürek mahkumlarının boş lafları, anlaşılmasız saçmalıkları, inkarcı yüreklerinin buhran ve hafakanları olacak, biz de ona “bizim aydınımız” diyeceğiz!...

Üç asırdır içimizi dışımızı esir alan aşâğılık duygusuna lanet olsun!

Büyük İslam alimlerinin, mütefekkirlerinin, hukukçularının, ictimaiyatçılarının, sûfilerin... eserlerini lebalep dolduran ilim ve hikmetleri görmezden gelerek, batılı batıl adamların içi safсата dolu kalın kitapları arasında hikmet arayan şaşkın yarı aydınımıza ne

demeli? Sigara dumanları arasında kendini esrarlı dehlizlerde dolaşan bilgi gezgini gibi gören bu zavallı kafa, kazara oralarda bir hikmet kıvrıntısı bulunca da “dehşet”, “müthiş” gibi ifadelerle abartarak kendini kandırmalara kahrolmamak elde mi?

Bizi, “Bu da bir aşırılık. Aşğılık duygusu ne kadar zararlıysa, gurur ve kibirle görmezlikten gelme de o kadar zararlı” diyerek itham edeceklerine diyeceğimiz şudur: “Hükümünüz doğrudur ve biz bunun farkındayız. Bizim bu sözlerle maksadımız, ancak bir şokla kendine gelebilecek baygınlara böyle bir denemedir.”

Ya bir de az çok mürekkep yaladığı, hatta hocalık konumunda olduğu halde, “Böyle giderseniz, sistem sizi dışlar” gibi, “Bu halkın ne önünden, ne de arkasından gidilir” gibi, “Gençliğimizde biz de böyleydik” gibi, “Artık bu işler bitti kardeşim” gibi, “Batı toplumları demokrasi ve evrensel hukukla İslam’ın istediğı hedeflere ermiştir. Bunu kabullenmeli ve sorun yaratmamalıyız” gibi ipe sapa gelmez saçma sapan düşünce ve beyanlar ileri sürenler karşısında kahrolmamak mümkün mü?

Bu zamanlar, evet zor zamanlardır ama, tam da salih amelin çok kıymetli olduğu zamanlardır. Az amelle çok sevaplar kazanma zamanlarıdır. Zoru, birlikte hareketle kolay kılma zamanlarıdır.

Olursa ne ala. Olmazsa, derdi olan, dermanını aramaktan vazgeçmez. Dava adamı bilir ki ömür, sağa sola bakmadan, hatta arkaya hiç bakmadan, “hasbünallah” diyerek ihlas ve samimiyetle yola devam etme zamanıdır.

Biz dahi unutmamalıyız ki sonuçta yalnız ölecek, kabre yalnız konacak, hesabı yalnız vereceğiz.

Çevre Baskısı Derdi

“Batı toplumları demokrasi ve evrensel hukukla İslam’ın istediğı hedeflere ermiştir. Bunu kabullenmeli ve sorun yaratmamalıyız” sözü, ciddiye alınması gereken bir saçmalaktır ve özellikle de siyaset,

akademik ve bürokratik çevrelerde malesef giderek etkili olmaya da başlamıştır.

Bunların bir kısmı meselenin inanç boyutunu görmezlikten gelebiliyorlar. Bir kısmı da “Kur’an’ın tarihselliği”ni de gündeme getirerek, “maslahat ve icthad” çerçevesinde İslam’ın buna cevaz vereceğini söylüyorlar.

Özellikle de hukukla ilgili ayetleri önlerine koyduğunuzda, yeni bir “maslahat” yorumuyla, yeni bir icthada gidiyorlar. “Mevrid-i nasd’da icthada mesağ yoktur” külli kaidesi ne oldu, sorusuna, “Artık vardır” diye cevap veriyorlar.

“Artık varmış”...

Sen kimsin be adam!

“Ukudda itibar meânî ve mekâsıdadır, elfâz ve mebâniye değil” kaidesini, götürüp “muhkem” ve “zahir” nasrlara uygulamaya çalışıyorlar.

Bir fıkıh profesörüyle konuşuyoruz. Diyor ki:

- İslam şeriatından amaç, hukukun üstünlüğünü temin ile toplumda adaleti sağlamaktır. Bu olduktan sonra, kanun önemli değil.

- Öyleyse en başarılı demokrasi Amerika’da. En bağımsız yargı da orada. Hukukun üstünlüğü de sağlanmış. Biz Amerikan kanunlarını aldık mı, maksat tamam oluyor öyle mi?

- Evet, öyle.

- Bu da İslam’ı uygulamak oluyor?

- Evet.

- Peki, had cezalarını bildiren ayetler, miras taksimini bildiren ayetler, ve diğer ahkam ayetlerini ne yapacağız?

- Onların maksadı hukukun üstünlüğünü sağlamak için, lafzı değişecek, manası ve ruhu alınacak.

- Ama onlar nasd’da icthad ayetleridir. Üstünde icthad olmaz. Hani “Mevrid-i nasd’da icthad’da mesağ yoktur” denilirdi?

- Ben “artık vardır” diyorum.

“Bu nasıl iştir, sen ne söylersin?” der gibi yanımızdaki tefsir doçentine bakıyorum, hatta biraz da destek bekliyorum, ama o da dikkatle ve biraz da ürkekçe bize bakıyor ve hiç tepki vermiyor.

Bu sırada beraber gittiğimiz bir hoca arkadaşım kolumdan tutuyor ve “daha başka göreceğimiz hocalar ve geleceğimiz yerler var” diyerek beni o odadan alıyor. Koridorda giderken de kulağıma “ne konuşuyorsun o dangalakla, ben bilirim onu” diyor. Ben hala konuşmaların etkisindeyim:

- O zaman Cumhuriyeti kuranlar da, şeriatı kaldırarak, İsviçre’den, İtalya’dan kanun tercüme ettirmişlerdi. Demek o kanunlarla hukukun üstünlüğü sağlandığı zaman, şeriat kalkmamış oluyordu. Maksat zaten hukukun üstünlüğü değil miydi?

- !...

- Bu kadar ülema da şeriat kalktı, İslam uygulanmıyor diye boşa üzüлüp feryat ediyor öyle mi?

- !...

- Demek AB’ye girersek aynı zamanda otomatikman şeriatı uygulamış olacağız?! Demek bu ülkede İslamlaşma diye bir dert de yok yani? Peki bizim derdimiz ne?

Allah Teâlâ dinimizi ve bizi bu tür ilahiyatçılardan korusun!

Atalar: “Gavurun ekmeğini yiyen, gavurun kılıcını sallar” demişler. “Ataların araya gitmiş sözü yoktur” diye boşa dememişler. Atalar haklı.

Yanlış Anlama Derdi

Bediüzzaman Said Nursî: "Onüç asır evvel, şariat-ı garra teessüs ettiğinden, ahkamda Avrupa'ya dilencilik etmek, din-i İslam'a büyük bir cinayettir ve şimale müteveccihen namaz kılmak gibidir"¹ diyor.

Muhterem Abdulkadir Badıllı bunu sadeleştirerek alıyor ve ilave ediyor: "Böyle diyor amma bununla beraber bu işi böyle yapanların küfre girdiklerini, dinden çıktıklarını söylemiyor, iddia etmiyor. Belki ancak hakîki adaletin temin edilemeyeceğini beyan ediyor"²

Ne alakası var efendim? Üstad hazretleri: "Din-i İslam'a büyük bir cinayettir, ve şimale (kuzeye) müteveccihen namaz kılmak gibidir" diyor. Daha ne desin?

"Efendim, bunlar kafir olmaz. Çünkü Üstad dinden çıktıklarını söylemiyor, iddia etmiyor" diyorsunuz. Üstad o konuda sükut ediyor. Bırakınız, sükutu devam etsin, lütfen siz sükutu yanlış yorumlamayınız, sükuta yanlış söyletmeyiniz.

Peki, müslüman olduklarını söylüyor mu? Hâla müslüman kaldıklarını iddia ediyor mu?

Hayır!

Peki, sen böyle yapanların hala müslüman olduklarını söyleyebilir misin? Hâla müslüman kaldıklarını iddia edebilir misin?

Azıcık akaid ilmi okudunsa, hayır, edemezsin.

Malum sebeplerle "Kafir olurlar" da diyemezsin. Bunu anlayışla karşılarız.

İşte Üstadın yaptığı da bu.

Yani o noktada yanlış olanı beyan ve ötesi hakkında sükut.

Peki siz niye böyle düşünmüyorsunuz?

¹ Asar-ı Bediyye, s. 368.

² A. Badıllı. Bediüzzaman Said Nursi 3[^]cilt. Timaş y. 1990. c., s. 480

Üstad onlara “küfre düşmüşlerdir, kafir olmuşlardır” demiyor.

Neden demiyor?

Onları daha fazla dine saldırgan yapmamak için. Bir de açık kapı bırakıyor, belki gelirler diye...

İpler iyice kopsun istemiyor, küfürle yüz göz olsunlar istemiyor. Bu üstadın uyguladığı güzel bir irşad usulüdür, tebliğde bir üslup ve ifade tarzıdır.

Hizmetinin başında yeteri kadar bela ve musibet zaten var. Durup dururken, menfaatsiz ve maslahatsız yere bunları artırmak zarardan ve ziyandan başka bir şey değildir. buna da gerek görmüyor haliyle.

Ancak açıktan onları küfre nisbet etmemesi başka, onların dinden çıkmış olmaları başka. Evet, Üstad sükut ediyor, o kadar.

Sizin anladığınızı gibi değil mesele efendim.

“Sizin anladığınızı gibi de değil” diyebilirsiniz.

Peki, bu bir ihtilaftır, nasıl çözeriz?

Kur'an ve sünnetle!

Kur'an'da, sünnette, akaid kitaplarının "İmanın sıhhati" ve fıkıh kitaplarının "Mürtede ait hükümler" bahsinde İslam'ın kanunlarını çirkin görüp beğenmeyerek reddeden ve başka yerlerden kanun alanların“mürted", yani dinden çıkan bir kafır olacağı gayet açık olarak yazılmıştır.

Bu böyledir.

Şimdi siz bu hakikati Bediüzzaman hazretlerinin sırf davet metodu gereği susmasına kurban edemezsiniz.

Kaldı ki sussa da, açıkça söylese de hakikat budur!

Ama ne yazık ki siz ona söylemediğini söyletiyorsunuz.

"Bediüzzaman'ın kitabı varken, ben başka bir kitaba müracaat etmem. O da meseleye böyle bakıyor” demek, hem taassuptur, hem de ihtilafı çözmek istememektir. Amelî mevzularda, yani fikhî meselelerde ihtilaf rahmet ise de, itikatta, akaitte ihtilaf azaptır. Hiç bir müslüman azap istemez, istememelidir.

Bakınız, Bediüzzaman hazretleriyle aynı zamanda yaşamış ve aynı acı olaylarla karşılaşmış, ama usûl ve anlayışı itibariyle, bu işin hükmünü açıkça yazmayı faydalı görmüş olan bir muhterem Osmanlı âlimini dinleyelim şimdi:

"Hele şu zamanda hâşâ ahkam-ı ilahiyeyi beğenmeyerek bir takım Avrupa kanunlarını hükm-ü ilahî üzerine takdim ve tercih etmek isteyen kimseler, asr-ı saadette bulunan (münafıklardan)lardan daha aşağıdırlar.¹ Çünkü; ahkam-ı ilahiyeden her biri ukûl-u beşere muvafık ve adalete mutabık olduğundan, onun haricinde bir kanun aramak, hamakattan başka bir şey değildir. Fakat ahkam-ı şer'iyeye vukufu olmayanlara bunu anlatmak imkansızdır. Çünkü anlamak istemezler."²

İşte bu kadar.

Anlamak istemeyenler varsın anlamasınlar. Ama biz olsun anlayalım canım!

Allah Bediüzzaman Said Nursî Efendiden de, Konyalı_Mehmet Vehbi Efendiden de razı olsun. Onlar, konuşmuşlarsa da, susmuşlarsa da, dîni bir maslahat ve menfaat için yapmışlardır. Bize gelince, İslam'ı ve üstadlarımızı iyi anlamaya çalışmalı, taassubtan ve kör taklitten uzak olmalı, İslam'ı kendi anlayışlarımıza kurban etmemeliyiz.

Yanışa düşmek kötü, ama başkalarını düşürmek daha da kötüdür. Allah, insaftan ayırmasın, doğruya irşat edenlerden de, irşadı kabul edenlerden de razı olsun.

Ciddi Yaşama Derdi

¹ Burada kastedilenler, bu satırların biraz öncesinde bahsi geçen asr-ı saadetteki münafıklardır. (C. N.)

² Konyalı Mehmet Vehbi, Hulasat'ül Beyan fi Tef'sir'il Kur'an, c. 9, s. 3756

İslam ciddî bir dindir. Ömür ve ölüm ciddi bir sınavdır. Yaşamak ciddi bir iştir. Müslüman ciddi bir insandır. Ciddi olmalıdır Müslüman. İslam'ın, İslam'ı yaşamanın, hayatı ve ölümün şakaya geliri yanı yoktur. Çünkü Allah Teâlâ'ya dost olmak veya dostluktan uzak bulunmak ciddi bir iştir. Çünkü ciddi sonuçlar doğur. Çünkü cennet ciddi bir iştir. Cehennem ciddi bir iştir, şakaya gelmez bunlar.

Müslüman; Allah Teâlâ'ya içten gelerek samimiyetle iman etmekle, değerli dinini aşk, iştiyak ve ihlâsla yaşayarak O'na itaat etmekle, başta insanlar olmak üzere cümle mahlûkatına şefkat ve merhametle davranıp iyilik ve ikram etmekle, nefesine karşı arzu, şehvet ve ihtiraslarını gemleyerek sabırla mücadele etmekle, şeytanlarına karşı tavır almakla, kışkırtma ve iğvalarına aldanmayarak düşman olmakla aziz ömrünü bilinçli yaşamak durumundadır.

Müslüman ciddiyetini kaybettiğinde iki kere kaybeder. Birincisi; kendisi kaybetmiştir, kendisine yazık etmiştir, ikincisi; Allah Teâlâ'nın dinine, aziz şeriatına söz getirmiştir.

Aslında Müslüman ciddiyetini kaybedip, şahsiyetini kaybedip bozulduğunda, kendisi bozulmuştur; onun imanına, ibadetine, şeriatına, ahlakına bir zül gelmez. Yani Allah Teâlâ'nın dini bozulmaz. Fakihler bozuldu diye fıkıh bozulmaz, sûfiler bozuldu diye tasavvuf bozulmaz. Ama cahillere söz söyleme fırsatı doğar ne yazık ki bu durumda.

Niye mi doğar?

Cahil olduğu için.

Çünkü dinin, fıkıhın, tasavvufun aslını bilseydi, asla aleyhte söz söylemezdi. Ama cahil işte; konuşur.

Evet ama, cahile o fırsat verilmemeliydi.

Ey Müslümanlar! “İslam dini, İslam şeriatı iyi olsaydı, İslam âlemi böylesine cehalet, zaruret, yokluk, yoksulluk, yolsuzluk, tefrika, atalet ve meskenet içinde olur muydu? İslam tasavvufu insanları eğitip terbiye etseydi, şahsiyetini yüceltseydi, böylesine hırsıla, hasetle, dünya sevgisiyle, şan şöret tutkusuyla dolu olarak idarecilerin eteklerine sarılmış sûfiler olur muydu?” sorusuna nasıl cevap verelim?

Din, şeriat, tasavvuf açısından cevap vermek kolay. Aslını, olması gerekeni anlatırsın olur biter. Ancak, kendimizin durumunu nasıl izah edelim. Utanmalı değil miyiz bu durumumuzdan?

Lütfen kendimize gelelim, şakayı hezeyanı bir tarafa atalım ve ciddi olalım. Bir çok şeyden taviz verilebilir belki yeri geldikçe ama, imandan ve namustan taviz verilmez.

Derdimiz İzzetimizdir

Bir Müslüman için inancından ödün vermesi asla düşünülemez. Müslüman, üstün bir inancı temsil eder. Allah (azze ve celle)ın kelimesinin üstünlüğünde şüphe yoktur. “Allah Kâfirlerin sözünü alçaltmıştı. Yüce olan Allah'ın kelimesidir. Ve Allah güçlüdür, hikmet sahibidir.”¹

Evet, Allah, güçlüdür, dini hikmetlidir. O'na dayanan, dinine inananın daha güçlü hangi insan olabilir?

İzzet, Allah ve Resulünden kaynaklanmaktadır. İnsanlar arasında Müslüman için en önemli özelliktir aziz olmak.² Kendini aziz sayan kafir ve münafıkların burnu her zaman zilletle yere sürülmüştür.³ Müslüman, Allah'a dayanır, Allah'a güvenir. Günün birinde güçsüz kalırsam onlardan yardım görürüm diyerek yaklaşmaz inkarcılara. Bu düşünce ve davranışın inkar olduğunu bilir Müslüman.⁴

¹ - Tevbe, 40.

² - “Şüphesiz 'izzet ve gücün' tümü Allah'ındır. O, işitendir, bilendir” (Yunus 10/65); “-Kim izzeti istiyorsa, artık bütün izzet Allah'ındır. Güzel söz O'na yükselir, salih amel de onu yükseltir. Kötülükleri tasarlayıp düzenleyenler ise; onlar için şiddetli bir azab vardır. Onların tasarladıkları 'boşa çıkıp bozulur'.” (Fatr. 10)

³ -“Derler ki, "Andolsun, Medine'ye bir dönecek olursak, gücü ve onuru çok olan, düşkün ve zayıf olanı elbette oradan sürüp-çıkaracaktır." Oysa izzet (güç, onur ve üstünlük) Allah'ın, O'nun Resûlü'nün ve mü'minlerindir. Ancak münafıklar bilmiyorlar.” (Münafikun, 8)

⁴ Maide, 51-52.

Kula kulluğu reddeden Müslüman için dize getirilmek, boyun eğdirilmek ve zillete düşürülmek kadar kahredici bir azap ve acı tasavvur edilemez. Çünkü bu görevini hakkıyla yapamadığının da bir kanıtıdır. Yapsaydı, zafer hep onun olurdu. Dünya sınavı gereği belki bazen mağlubiyetle de sınanabilirdi ama, bu geçici bir durum olurdu. Ama mağlubiyet ruhunda tecelli etmezdi onun.

Ruhu asla mağlup olmaz müslümanın. Ruhunda bozgun yaşamaz mümin imanlı kaldıkça. İmanın tadını almış bir mü'min için, ateşten bir çukurda diri diri yakılmaktan çok daha çirkin ve tiksindiricidir imandan ayrı düşmek.¹

İnsanın zor zamanları olur. Çetin sınav günlerinden geçebilir insan.² İncancını korumak, büyük bedeller isteyebilir. Bunun için uyarılmıştır önceden. Bunun tarihi örnekleri sergilenmiştir Kur'an ve sünnette...

İşkence, kendine güveni olmayan küfrün, insan onurunu redderek sergilediği genel geçer bir çirkinliktir. Her yeni, eskinin muhafazakarlarından az çok nasibini almıştır işkenceden. İnsan, imanı ve onuru oranında işkenceden payını almıştır onursuz düzenlerde. Bundan kaçmak kolay değildir. Dava sahibi bir insanın, bundan kurtulması mümkün değildir.

Çağımızın mü'mini de yoğun baskılar ve işkenceler altındadır, çetin sınavlardan geçmektedir. Sırtlarında ateşten gömlek, avuçlarında kor taşımaktadırlar. İnsanlığa İslam'ın mesajını taşıyanlar, bunun kaçınılmazlığını bilmektedirler ve bu bilinçle davranmaktadırlar. Söz,

¹ - Hz. Enes, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm)'ın şöyle buyurduğunu anlatıyor: "Üç haslet vardır. Bunlar kimde varsa imanın tadını duyar: Allah ve Resûlünü bu ikisi dışında kalan herşeyden ve herkesten daha çok sevmek, bir kulu sırf Allah rızası için sevmek, Allah, imansızlıktan kurtarıp İslâm'ı nasib ettikten sonra tekrar küfre, inançsızlığa düşmekten, ateşe atılmaktan korktuğu gibi korkmak." Buhârî, İman 9, 14, İkrâh 1; Müslim, İman 67, (43); Tirmizî, İman 10, (2626); Nesâî, İman 3, (8, 96); İbnu Mâce, Fiten 23, (4033).

² - Bakara, 155-157; Ankebut, 2-3.

bir yere kadar etkilidir. O yerden sonra, söz ve eylem birliği söz konusudur. Eğer insan sözünün bedelinden kaçacaksa, baştan susmalıdır. Ortalık onun sözleriyle cıvık cıvık çamur olsun istemiyorsa, susmalıdır insan bir yerde.

Derdimiz Önemlidir

Yukarıdan beri zaman zaman bizi üzen ve yaralayan olaylardan bahsediyor ve örnekler veriyoruz. İslam için çalışan, didinen, dert çekenlerin yanında, kaçan, kaytaran, uzlaşan, teslim olanlardan, hatta suçunu bastırmak için çalışanlara çamur atanlardan bahsediyoruz. Kimisi uzlaşma, kimisi çağı yakalama, kimisi hoşgörü ve diyalog, kimisi dinin özünü yakalama, maslahatı kavrama, kimisi de kültürlü olma adına bir duruş sergiliyor. Bu duruşun ortak özelliği, kendi değerlerinden uzaklaşma ve inkarcılara şirin görünme, özellikle de tebliğ, irşat ve cihat söylemlerini görmezlikten gelmedir.

Kur'an-ı Kerim'de müslümanın en büyük hususiyetlerinden biri olarak belirtilen "Kafirlere şiddetli, müslümanlara merhametli olma" özelliği,¹nerde ise tam tersi olarak anlaşılmakta veya uygulanmaktadır.

Ya şu ayetler karşısında durumumuz nedir?:

"Ey iman edenler! Sizden kim dininden dönerse (bilsin ki) Allah, sevdiği ve kendisini seven müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. Bunlar Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar, hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar. Bu, Allah'ın, dileğiğine verdiği lütfudur. Allah'ın lütfu ve ilmi geniştir."²

Bu ayetler kimi muhatap alıyor?

Müslümanları!

¹ Feth, 29.

² Maide, 54.

Kimden sakındırıyor?

Dininden dönenlerden!

Peki Allah bunları giderip yerine kimleri getiriyor?

Şunları: “Sevdiği ve kendisini seven, müminlere karşı alçak gönüllü (şefkatli), kâfirlere karşı onurlu ve zorlu bir toplum getirecektir. Bunlar Allah yolunda cihad ederler ve hiçbir kınayanın kınamasından korkmazlar, hiçbir kimsenin kınamasına aldırılmazlar.”

Peki bir bu kardeşlerimizin durumuna, bir de bizim duruşumuza bakalım, nasıl bir benzerlik var?

Ürperiyor muyuz?

Peki ama, en azından orta bir yerde bluşmak neden bu kadar zor oluyor?

Buradaki “orta bir yer”, itidal anlamında değil. “İşlerin hayırlısı olan orta” anlamında değil yani. Çünkü ayette hayırlı olan açık seçik bellidir.

Biz bir derece düşüğüne bile razıyız. Ama nerde?

Kanaatimce bundan mahrumiyetin sebebi, nefsanî duygularımıza tabi oluşumuzdur, kısmen de olsa şehvetlerimize, kötü isteklerimize, hırslarımıza mani olamayışımızdır.

İman, ahlak, bilgi ve kültür bakımından gerekli eğitimini tamamlayamamış nefisler için olağan şeylerdendir aslında bu.

Duygular yerine iman ve ilim, bunlardan kaynaklanan ilkeler, ölçüler hakim olsa, itidal, yani orta yolu bulma, dengeli davranma ve her zaman ve zeminde adil olma kolay olur. Ölçü kalkmışsa, yani “batman çağıla karışmışsa”, “vur deyince öldürmek” alışık işlerdendir. Ama unutmayalım, sorun her zaman cehalet değildir. Eğer öyle olsaydı “Bel’am” diye bir kavramdan bahsetmeyecektik asla.

Bahsettiğimiz meselenin günümüzde büyük ölçüde kaynağı sayabileceğimiz gayr-i müslimler ile iç içe yaşamak, sadece bu zamanda değil, her zaman ve zeminde bir zaruret olabilir. Müslümanlar, hukuklarının gereğini bu durumlarda da gözetmek durumundadırlar. Kafirler ile dostluk, sevgi, bağlılık ve

yardımlaşmanın yasaklanmış olması, genellikle ya inanç ve ilkeler bazında, ya da savaş şartlarında ve ortamlarındadır.

Burada güdülen amaç müslümanı, Allah Teâlâ'dan; Allah Teâlâ'nın dininden, kanunlarından alıkoyan her varlığa karşı duyarlı, ilkeli ve üstün konuma getirmektir. Allah için sevmek kadar, Allah için sevmemek, hatta buğzetmek de İslam'ın ilkelerindedir. Bunu anlamayan ve böyle davranmayan her kim ve kurum olursa olsun, ya dini anlamamıştır, ya da anlamıştır ama tebliğ ve irşat gibi bir maslahattan, veya müslümanların maruz kaldığı bir zaruretten dolayı böyle davranmaktadır.

İslam'a açıktan düşmanlık besleyen bir kişi veya kurum ile hangi dostluk söz konusu olabilir?¹ Böyle bir dostluk, başını hiç secdeden kaldırmayana bile Allah Teâlâ'nın dostluğunu kaybettirir. Bu hüküm, Allah Teâlâ adına ahkam kesmek değil, Allah Teâlâ'nın kitabına göre konuşmaktır. Unutmamak gerekir ki o kitapta "Bir göğüste iki kalbin yaratılmadığı" vurgulanmıştır.² Çünkü bir kalpde iki zıt sevgi birleşmez. Orada Allah Teâlâ'ya sevgi varsa, Allah Teâlâ'nın düşmanlarına zırnık kadar sevgi olmayacaktır. Hangisi girerse, öbürü çıkar gider.

Bir ülkenin yönetiminde Müslümanlar söz sahibi ise, gayr-i müslimlerle iç içe yaşamak, genellikle sorun olmaz. İslam, dinimiz ve dindaşlarımızla savaşımayan gayr-ı müslimlere, inkarcılara, hatta tanrıtanımazlara³ erdemli davranmayı, iyilik yapmayı, yardım etmeyi, ihtiyacını gidermeyi yasaklamaz. Onlarla beraber yaşamayı doğal görür, ama ilkeli olmayı öğütler.

Ancak bir ülkenin yönetiminde Müslümanlar söz sahibi değiller ise orada müslümanların müslüman olmayanlara karşı tutum ve

¹ Bkz. Bakara, 105, 217; Al-i İmran, 28, 118-120, 149-150; Nisa, 44-45, 101, 140, 144; Maide, 57; Tevbe, 23; Mücadele, 22; Mümtehine, 13, vb.

² Ahzap, 4.

³ Müşriklerin ve ateistlerin İslam ülkesinde yaşayabilecekleri hakkında ihtilaf yok değildir. Konumuzun seyrinden dolayı bu teknik ayrıntıyı biz görmezden geldik.

davranışı, karşıdaki insanların tutum ve davranışına göre değişir. Eğer orada hukuk üstün tutuluyor, insan hakları gözetiliyor, herkese din ve inanç özgürlüğü tanınıyor, bunun gerekleri sorun olmadan yaşatılıyorsa, yukarıdaki erdemli davranışlar devam eder. Müslümanlar verdikleri sözlere bağlı kalır, buldukları toplumlarda huzursuzluk kaynağı olmazlar, anarşi ve terör çıkarmazlar. Ama değilse, orada sevgi ve dostluk da söz konusu değildir, yani savaş hali var demektir.

Bu gibi ortamlarda gayr-i müslimlerin kendileri sisteme hakim konumda oldukları için, sistemlerine açıktan tavır almadıkları sürece Müslümanlara hak ettikleri için değil de lütfen katlanmalarına (!), Allah Teâlâ'nın dinine asla katlanamadıkları halde, kendilerinin inkarcı hayatlarına hoşgörü (!) ile yaklaşan müslümanlara hoşgörü lütfedip bağışlamalarına, asla hoşgörü ile yaklaşamaz.

İzzet diye bir şey vardır ve de çok önemlidir. Onun için hiç kimseden ne sevgi, ne saygı, ne de hoşgörü; hiç bir şey dilenmiyoruz. Erdemli ve onurlu insanlar, dilenmeyenlere bile iyilik etseler, asla hissettirerek incitmezler.

Kendi inancından ve ilkelerinden vazgeçerek düşmanlarına teslim olanlara, köleliği kabul edenlere karşı sığıntı muamelesi yaparcasına ihsan edilen hoşgörüyü kabullenmek mümkün değildir. İzzetli insanlar ellerinin tersiyle iterler böyle bir minneti.

Taraflar masaya adam gibi oturmalı ve evrensel hukuk çerçevesinde dosdoğru konuşmalılar. Karşıda tebessüm eden değil resmen sırttan, ama arkasını dönünce alay eden ve aşağılayan insanlara karşı sevgi ve hoşgörü edebiyatı, olsa olsa alçakça yapılan bir nifaktır.

Müslümanlar barışı tercih eder, gerekmedikçe savaşı istemezler. Ama savaş isteyenler de şu gerçeği unutmamalıdır; ahirete inanmayanlar, inananlardan daha fazla severler dünyayı hayatını.

Bize kalsa hep şöyle deriz: “Barış istiyorlarsa, gerçekten istesinler, varız. Yok, savaş istiyorlarsa, pilavdan dönenin kaşığı kırılınsın.”

Derdimiz Şerefimizdir

Biz neden aşığılık duygusuna kapılacak ve kendi kişiliğimizi saklayacak, yok sayacağız?

Tam aksine biz müslümanız ve onunla, onun imanı, ibadetiyle, şeriatı ile, ahlaki ile, medeniyeti ile, yer yer tarihi ile iftihar ederiz.

Biz biliyoruz ki Yüce Allah, önce şu muhteşem evreni yarattı.

Sonra evrenin içinde en güzel, en değerli varlık olan insanı yarattı.

Ve insana; “Al sana muhteşem bir kullanma kılavuzu. Bu evreni bu kullanma kılavuzu ile kullanırsan, hem faydalanır, hem de beni memnun edersin. Değilse, hem fayda yerine zarar görür, hem de beni gücendirirsin.” Dedi.

Bu kullanma kılavuzu İslam’dır.

Biz müslümanız hamdolsun. Bundan büyük bir izzet ve şeref duyuyor, iftihar ediyoruz.

Biz rastgele oluşmuş kör bir tesadüfle gelmedik bu cihana. Bu cihan da kör bir tesadüfün eseri değildir. Biz ve evren, dilediğini bildiği gibi yaratan bir yaratıcının tercih ve takdiriyle varız. Hatta hangi zaman ve zeminde, hangi ortam ve şartlarda, hangi görev ve kabiliyetlerle yaratılmamız da tamamen O’na ait takdir ve tercihtir.

Biz müslümanız, Allah (azze ve celle) in insan dahil evrene koyduğu “sünnetullah – Allah’ın kanunları” (kimileri ona ‘tabiat kanunları’ diyor) ile, birey ve topluma koyduğu “fıkıh - İslam Hukuku” da denilen İslam kanunları, bir çarkın dişlileri gibi uyum içerisinde çalışır. Aynı tornadan bir ustanın eliyle çıkan motor aksanı gibi, bu iki kanun beraber çalışırsa, insana huzur ve mutluluk getirir. İşte ideal hayat budur.

Evet, biz müslümanız, Allah (azze ve celle) in bizim için indirdiği dine razı olduğumuz gibi, bizim için biçtiği takdirine de razı olmuşuz, bizim için çizdiği kaderine de teslim olmuşuzdur hamdolsun. Bundan büyük bir şeref, büyük bir izzet, büyük bir iftihar ve büyük bir mutluluk duyuyoruz. İslam’ı hakkıyla yaşayamasak,

Yüce Allah'a hakkıyla kulluk yapamamak da, hep bunu söyleyecek, bunu yaşayacak, bunu yaşatmaya çalışacağız.

Zaman zaman –Allah zorluklarla denemesin – gerek korkudan, gerek açlıktan, gerek acı bela ve musibetlerden, gerek amansız işkencelerden ötürü sesimiz soluğumuz çıkmaya da kimse, hele hele İslam düşmanları asla bizim bu davadan vazgeçtiğimizi akıllarına getirmesinler.

Allahım!.. Bu vadimizin hep geçerli kalmasını senden istiyor, yar ve yardımcımız olmanı diliyoruz. Daima “Hasbünallah ve ni'me'l vekil, ni'me'l mevla ve ni'me'n nasir.” diyoruz ve buna hep inanıyoruz. Amenna ve soddakna.

Bize göre bütün Peygamberlerin getirdiği din, aynı dindir. Yani İslam'dır. Onun için bütün peygamberler, tıpkı Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) efendimiz gibi hak peygamberlerdir. Onlara da, getirdikleri Kitaplara da iman etmek, imanımızın temel esaslarındandır.

“Keşke” demenin bir faydası yok ama biz yine de diyelim, keşke o kitaplar da iyi korunabilseydi de kaybolmasalardı, ya da tahrif edilmeselerdi, dinimiz için temel bir kaynak olurdu. Çünkü “bizden öncekilerin şeriatı”, bazı şartlar dâhilinde bizim için de şeriatıdır.

Ama bu gün “İlahî Kitap” deyince elimizde güvenebileceğimiz sadece Kur'an kalmıştır maalesef. Kur'an bize “doğru yolun Allah'ın yolu” olduğunu bildirir. Bu yol, Allah (azze ve celle) ın kendilerine nimet verdiği “nebilerin, sıddıkların, şehitlerin ve salihlerin yolu” olan “İslam” yoludur.

Evet, bu yol aynı zamanda Hz. Musa'nın ve Hz. İsa'nın da yoludur.

Peki, bu gün o iki peygambere nispet edilen dinler, yani Yahudilik ve Hıristiyanlık onların dini değil mi?

Hâsâ, elbette değil.

Onlar bir dinle geldiler ve o din de İslam'dır. Bu gün gelseler, yine ellerinde Kur'an'la İslam'ı arz ederlerdi insanlara. Allah Teala katında başka bir din yok ki...

Yahudilik ve Hıristiyanlık, Onların getirdiği dinin maalesef bozulmuş, aslı özelliklerini kaybetmiş halidir ve bu açıdan onlarla bir ilgisi kalmamıştır. İslam'a göre onlar, aslı hak olmasına rağmen, daha sonra yaşadığı bozulma ve değişim yüzünden artık "batıl" olmuş dinlerdir.

İslam'ı da onlara benzetmek için "dinde reform" yapmak isteyen zavallılar yok değildir. Özellikle batıcı – laikçi çevreler, İslam'ın dünya taleplerini bitirmek için bunu çok istemektedirler. Ama emellerine asla eremeyeceklerdir. Çünkü Kur'an-ı Kerim Allah Teala tarafından korunmaya alınmıştır.

Bütün mesele bunu Yahudi ve Hıristiyanlara anlatabilmektir.

Bunun bir faydası da, İslam'dan başka her dine saygı gösteren "yerli çağdaş Müslümanlara" olurdu. Belki bu sayede kendi dinlerine de az çok saygı duyarlardı "yerli mankurt"lar.

Derdimiz Bize Yeter

Diyelim hastasınız. Kime gidersiniz tedavi için? Mühendise mi, hukukçuya mı, baytara mı, doktora mı? Doktora gidersiniz. İyi edersiniz.

Bir

reçete vermiş doktor bey size: "İyi olmanız için bunları kullanın" diyor. Siz ilaçları alıyor ve doktorun önerdiği dozda kullanıyorsunuz ve Allah'tan şifa istiyorsunuz.

O reçeteyi kendi kafanıza göre değiştirmek hiç aklınızdan geçti mi? Mesela ilaçların bir kısmını bu reçeteden, bir kısmını da başka bir tanıdık doktorun başka bir hastaya yazdığı reçeteden alsanız olmaz mı? Ya da ilaçların bir kısmını siz değiştirseniz ve istediğiniz ölçüde kullansanız?

"Olur mu canım?" dediğinizi duyar gibiyim. Doğrusu da budur zaten. Allah'ın izniyle arzulanan iyiliği görmek istiyorsanız, mütehasıs doktorun ilacını aynen kullanacaksınız..

Din, insan hayatının düzenlenmesi için gönderilmiş ilahi kanunlar manzumesidir. Yani bir yaşam reçetesi. İnancı var; kalbinizi ve kafanızı düzenler. İbadeti de öyle; ruhunuza hayat verir; yatıştırır, huzura, sükuna erdirir. Hukuku var; sosyal hayatınızı düzenler. Ahlakı var; ilişkilerinize güzellikler kazandırır, erdem katar.

Kıscası din, ilahi bir reçetedir. İyiliğimiz için, mutluluğumuz için, sağlığımız için onu bireysel ve toplumsal hayatımızda, Allahtan aldığımız gibi kullanmamız gerekiyor.

Peki ne dersiniz, bu reçeteyi parçalasak? Söz gelimi, inancını alsak ama, yasalarını atsak? Ahlakını alsak ama ibadetini uygulamasak! Ya da inancım alsak da ahlakım terketsek! Mesela, İslam'ın inanç ilkelerini kabullensek ama hayat ilkeleri olan ilahi kanunlarını; medeni ilişkilerimizi, sosyal ilişkilerimizi, iktisadî ticarî ilişkilerimizi, idarî ilişkilerimizi düzenleyen İslam kanunlarını atsak, onun yerine Avrupa'dan, Amerika'dan, Rusya'dan, Çin'den başka başka kanunlar alsak, ne dersiniz, acaba bünyemiz için sağlıklı olur mu?

"Olur mu canım?" diyebiliyorsak, İslam'ımız sağlıklıdır. "Niye olmasın?" diyebiliyorsak, o imanımız marazîdir. İçinde küfür ve nifak barındıran hastalıklı bir imandır. Kabule şâyan olmayan bir iman.

Bunun örneklerini çağdaş düşünce ve sistemlerde de görebiliyoruz. Hiç kimse kendi sisteminin bölünüp parçalanmasına, sistemlerin karıştırılıp, bölük pörçük uygulanmasına yanaşmıyor.

Bir Marksist'e, "Marks bazı güzel şeyler söylemiştir. Ama onun sisteminin bütünü için böyle diyemeyiz. Dolayısıyla, komünizmin bir kısmını alalım, bir kısmını da atalım. Onun yerine kapitalizmin bir kısım esaslarını alalım" desen, buna karşı çıkarak bunun üportonizminden, kolaycılığında, faydasızlığından bahsedecektir. Hatta davaya ihanetten ve halk mahkemelerinde yargılanmaktan bahsedecektir.

Liberal bir ekonomi uygulayan bir başbakan: "Şartlar öyle gerektiriyor" bahanesiyle sistemden taviz veremeyiz, liberal ekonominin bütün gerekleri yerine getirilecektir ve asla taviz verilmeyecektir" diyor.

"Gelin bu ilkelerin bir kısmından vaz geçelim" diye hakim ilke ve ideoloji sahiplerine bir teklif götürüldüğünde "asla" diye başlayan bir çok keskin nutuklar dinledik.

Herkes kendi sisteminin, bölünmez bütünlüğünden bahsediyor.

Peki ya İslam? Allah İslam'ı inanç, ibadet, hukuk ve ahlak olarak bir bütün halinde bize teklif etti. Biz de onu gönüllü kabullendik. Şimdi ne diye onun hukukunu, şeriatını inancından ayırıyoruz?

Ahlakını alıyoruz da ekonomisini almıyor, medenî, cezaî, idarî hukukunu, hayatımıza uygulamıyoruz?

Allah izin veriyor mu bu bölünmüşlüğe?

Asla!

Kitabın bir kısmını alıp bir kısmını atmayı küfür kabul ediyor ve dünyada horlukla, ahrette de can yakıcı bir azapla tehdit ediyor!.

Onun hukukunu beğenmemek, faydasız bulmak zaten O'na hakaret ve küfürdür, kulluktan kaçıştır.

Herkes sistemine sahip çıkarken, bize ne oldu Müslümanlar?

İnançta Taviz Derdimiz

İçinde yaşadığımız zor zamanların kalıcı olduğunu kim söylüyor?

Yarın parlak İslam güneşinin bir kez daha dünyaya ısı ve ışık saçmayacağını kim garanti ediyor?

Zafer günleri devamlı bir yerde durmaz, sürekli tedavüdedir o. Arar ve adamlarını bulur. İşte gerçek: "Biz bu (zafer veya acı) günleri insanlar arasında dolaştırır dururuz."¹

¹ Al-i İmran, 140.

Uhud savaşının arkasındaki zor günlerde, galipler, Efendimizin üstüne yoğun baskılar uyguluyor, en azından kendi tanrılarının da bir işe yaradığının açıklanmasını istiyorlardı. Bu davanın ölçülerini koyan yüce yaratıcı şu ayetleri indiriyordu bu tutumlar karşısında:

“Ey peygamber, Allah’tan kork; kafirlere ve münafıklara itaat etme! Kuşkusuz Allah bilendir, hüküm ve hikmet sahibidir. Rabbinden sana vahyedilene uy; Allah yaptıklarınızdan haberdardır. Allah’a dayan; Allah, vekil olarak yeter.”¹

İşte bu ayetler, Hz. Peygamber (s.a.v.)e kafir ve münafıkların önerilerine uymamasını, inançta asla ödün vermemesini, Allah (azze ve celle) ın kanunları, buyrukları, ölçüleri dışına çıkmamasını, böyle bir davranıştan sakınmasını, bilakis yalnız Allah’a dayanmasını, Allah’ın korumasının kendisine yeterli olduğunu, bunu böyle bilip, böyle bilmenin gereğini yapmasını emretmiştir.²

Mekke döneminin hangi safhalardan geçtiği bilinmektedir. Küfrün ve şirkin, bir dönem Müslümanlara, “bir sene sizin dininiz, bir sene de bizim dinimiz yürürlükte olsun” teklifine karşı gelen ayetler çok kesindir ve inançta, kullukta bir ortaklığı kesinlikle reddetmiştir: "Sizin dininiz size, benim dinim bana."³

Benim dinimin, yani yaşama biçiminin kaynağı Allah (azze ve celle) tır. Sizin dininizin, yani yaşama biçiminizin kaynağı ise insan. Allah (azze ve celle) kim, insan kim!... Biri hâlik, biri mahlûk. Allah (azze ve celle) ın dini İslam, insanın dini cahiliyye. Biri tevhid, diğeri şirk. Biri kâmil, biri nâkıs. Uzlaşmaz iki zıt.

“Gelin uzlaşalım” diyen, zorda kalan şirktir. Zorda kalmayı demezdi. Diyorsa bile asla kabul olunmaz. Tevhidin ve şirkin ortası olmaz. Olsa olsa şirk olur. Çünkü haktan başka her şey batıl olduğuna göre, hakkın dışında kalan ancak batıl olacaktır.

¹ - Ahzap 1-3.

² - S. Ateş. Yüce Kur’an’ın Çağdaş Tefsiri 7/130.

³ - Kafirun suresine ve nuzül sebebine bakılabilir.

Eğer bu ve benzeri ayetler olmasa da İslam ile şirk uzlaşsaydı, ihtimaldir ki, ileride gelecek olan boykotlar, ekonomik ambargolar, sürgünler, suikastlar... hiç olmayacaktı. Ama, İslam da belki kendi toplum ve düzenini hiç bulamayacaktı... O toplum, hep şirk toplumu olarak kalacaktı. İnançta ödün, mahrumiyetten başka bir şey getirmez.

Peygamberimiz bizim için en büyük örnektir.¹ Model şahsiyettir o... Ona emir, bize de emirdir. Ona konulan yasa, elbette bizi de bağlar. Allah'ın, onu insanların görüşlerine uymaması, Allah'ın indirdiklerine uyması, değilse sapıtacağı ve acılı azaplara duçar olacağı hususundaki sakındırmaları, ikazları, Kur'an'da az değildir.²

Günümüzde de Müslümanlar, cumhuriyet, demokrasi, özgürlük, insan hakları, laiklik söylemleri arasında yer yer inancından alınmak istenmektedir. Cumhuriyet, demokrasi, laiklik “belli bir biçimde” sunulmakta ve o biçim “tabu” haline getirilip dayatılmaktadır. Hatta “insan hakları” söylemleri bile yer yer bir dayatmanın aracı kılınmaktadır. Bu kavramların içeriği, dünyada algılanan, yada olması gereken değildir sunulan, dayatılan.

Ülkemizde yapılan, bir azınlığın, hem de ana özelliği İslam'a kin ve nefret, Müslümanlara düşmanlık olan etkin bir azınlığın, kendi algılayış ve algılamasını “din” kabul ederek tartışmasız dayatmasıdır. İslam'a “değişmez dogmalar” diyerek karşı çıkan bu grup, kendi dinlerini de “değişmez dogmalar” olarak kabul ediyorlar. Evet, “din” haline getirdikleri bu dünya görüşlerini, “bölünmez bir bütün halinde ve en küçük bir ilkesinden bile asla taviz verilmeden ve tartışmaya, hatta tanımlama ve yorumlamaya dahi açmadan kabullenip teslim olunmasını” istiyorlar.

İslam'da akıl ve mantığın kabul etmediği bir ilke yoktur. belli bir kaide ve kural çerçevesinde sonuna kadar tanım ve yoruma da açıktır. Mezhepler de zaten bunun kanıtıdır. Asla onların dedikleri gibi

¹ - Ahzap 32/21.

² - Mesela bakınız Maide 48-59. Bakara 120.145, Ra'd 37. Kehf 28. Müminun 71.vd

bir “dogma değildir. Farz-ı muhal öyle olsa bile, “bana ne olmuş ki beni yaratan Rabbiminki dururken ve ben onunla Rabbime layık olduğu kulluğu seve seve yapma varken”,¹ benim gibi bir aciz ve nakıs insanın dogmalarını din olarak alayım da ona kulluk yapayım?!..

Hiç abartı değil. İçinde yaşadığımız günlerde kaç defa acı tecrübelerle yaşadık ki bu haksız ve hukuksuz çağdışı dayatmalar, belli bir kesimce “amentü” kabul edilmiştir. Başkalarının amentüsüne aykırı da olsa, bu amentü esaslarının temel inanç olarak alınmasını dayatmaktadırlar. Hem de bunu “din ve vicdan özgürlüğü” diye diye yapmaktadırlar. “Devletin bütün dinler ve inançlara karşı eşit mesafede durması, birisi adına taraf olmaması anlamında laiklik” diye bağıra bağıra yapmaktadırlar. Bu dayatmada gerçekten cumhuriyet, demokrasi, laiklik, özgürlük ve insan hakları da yoktur. Ruh yoktur bu kavramların bu dayatmalarda. Hatta cesedi bile yok... Bu dayatmaları yapanların, helvadan put yapan ve tapan, acıkınca da onu yiyen ilkel cahiliye putperestlerinden farkları ne?

Böyle bir dayatmayı kabul etmek, hiç kuşkusuz her insanın önce imanına, sonra da izzet ve onuruna aykırıdır. Özellikle de bir mü'minin izzet ve onuruna... İncından ayrılmayı, ateşta yanmaktan çirkin gören insanın onuruna... Üstelik onlar adına onursuzluğa çağırma, adı geçen kavramlardan da insanların tiksindirmelerine neden olmaktadır. Bu tam bir kaos. Bu, ülkenin arenalaşmasıdır. Batı, kendi ülkelerinde yaşanan kavgalara son vermek, memleketlerini arenalaşmadan kurtarmak, bu yangınlardan kurtulmak için “laiklik” ve “din ve vicdan özgürlüğü” bayraklarını yükseltti haklı olarak.

Bizim ülkemizde böyle kavgalar olmadığı halde biz de bu kavramları şu ya da bu sebeple aldık, ülkeye getirdik. Gerek yok iken

¹ "Bana ne olmuş ki, beni yaratana ibadet etmeyecekmışim! Halbuki, hepiniz O'na döndürüleceksiniz. O'ndan başka tanrılar mı edineyim? O çok esirgeyici Allah, eğer bana bir zarar dilerse onların (putların) şefâati bana hiçbir fayda vermez, beni kurtaramazlar. İşte o zaman ben apaçık bir sapıklığın içine gömülmüş olurum. Şüphesiz ben, Rabbinize inandım, beni dinleyin." (Yasin, 22-25)

aldık getirdik. Ama zararı yok. İnançlara saygı, dinde zorlama ve baskıların olmaması, devlet ve toplumun her dine yaşama imkanı vermesi, bizim medeniyetimizin en temel özelliği idi ve uzun yaşaması da bir yerde buna bağlı idi. fazla mal göz çıkarmazdı. Ama cahillerin elinde o güzellikler, bakın nasıl baskı ve dayatmalara gerekçe oldu ve insanlara hayat zehir edildi.

Bizde “din ve vicdan özgürlüğünden” anlaşılan, dindarların sindirilerek dinsizliğin hayata hakim kılınmasıdır. “Laiklik” de özellikle “İslam düşmanlığı” olarak algılanmış ve uygulanmıştır.

Var mı dünyada olan biten ve uygulananlarla bir alakası?

Yok tabi!..

Tebliğ ve irşad elbette bizim çok önemli bir vazifemizdir ve insanların hidayeti bizi çok çok sevindirir. Lakin gerçeği kabul anlamında rahatlıkla şunları söyleyebiliriz: Kim neye inanırsa inansın, neyi yaşarsa yaşasın, hangi ilkeleri kendine din edinirse edinsin, kendisi bilir. Bunlar kim için ne kadar önemlidir, bilemeyiz ve zorla bunlardan vazgeçirme anlamında asla onlarla ilgilenmeyiz. Bizce önemli olan, bir gerçeğin iyi bilinmesidir: O da, yukarıda mealini yazdığımız ayetleri takip eden bir cümlede geçen bir gerçek: “Allah, bir adamın göğsünde iki kalp yaratmadı.”¹

Allah bir göğüste iki kalp yaratmamıştır. Bu kadar basit.

Evet, iki kalp yoktur insanda, biriyle mümin olsun, biriyle müşrik. Biriyle Allah’ı sevsin, biriyle başka tanrıları. Biriyle bir “din ve bir amentü, diğerleriyle de bir başka bir din ve başka bir amentü taşıyın.

Üstelik nifakın, takiyyenin ilanihaye gizli kalmasına da imkan yoktur. Elbette yararı da yoktur. Herkese, özellikle de müslümana gereken, kimliğini, kişiliğini, izzetini, dolayısıyla imanını korumaktır. Amacı nedir, davası ne, neyi niçin istiyor, kimi neye çağırıyor, nasıl bir dünya inşası ve medeniyet tasavvuru var, bütün dünyaya bunu açık seçik ilan etmesi ve herkesin de bunu net bir şekilde bilmesi gerekir.

¹ - Ahzap 37/4.

Müslüman Kalma Derdimiz

Bu asrın İslam düşmanı düşünürleri, siyasileri, kilise ve havraları, topyekun emperyalistler, insan ruhunun derinliklerindeki kalıcı izler ve etkilerin kolay kolay sökülüp atılamayacağı idrakinde olarak, İslam'ı yok etmek için, Müslümanlara doğrudan dinlerinden dönmeyi teklif yerine, din dışı bir hayat yaşamayı teklif etmişlerdir.

Bu teklifin yaldızlı kelimeleri ise, "aydınlanma, çağdaşlaşma, laiklik, sekülerizm, hatta demokrasi" gibi kavramlardır. Bu kavramlarla varılmak istenen hedef, bir müslümana, müslümanca bir hayat yerine, din dışı, dini öncelemeyen, dini kayda almayan bir hayatı yaşatmaktır.

Böyle bir hayat ise, İslam açısından aslında küfre giden yola girmektir. Ama kimse ona kafir olduğunu söylemeden, kendisi de küfre düştüğünü bilmeden, bu yola girmek.

Çünkü İslam kayda alınmadan yaşanan bir hayat, baştan sona günah, ve fıska, yani Allah Teâlâ'ya baş kaldırmayı içermektedir haliyle.

Nefisler, eğitilmeden önce, yani bilgi ve Salih amel ile donatılarak belli bir mücahededen geçirilmeden önce, zaten "emmâre"dir. Yani günaha meyilli, günahı isteyen, hatta günahı emredendir.

İnsanın uyacağı iki otorite vardır; Ya Allah, ne nefis. Şeytan, sadece nefsin yardımcısıdır, o kadar.

İnsan, Allah Teâlâ'ya itaat ettiği oranda Müslüman, isyan ettiği oranda kafirdir.

Şimdi burada kelamî bir proplem olan "amel imandan bir parça mıdır, değil midir?"e girmek istemiyoruz. Demek istediğimiz şu: insan karar verecek; hayatı Allah Teâlâ'nın istediği gibi mi yaşayacak, yoksa ondan bağımsız olarak kendi istediği gibi mi?

Ondan bağımsız olarak, kendisi istediği gibi yaşamının adı dine göre küfürdür. Din ona "nefsi ilah edinmek" diyor. Ama "çağcıl" düşüncede işte buna "özgürlük, bağımsızlık, laiklik, seküleriz, çağdaşlaşma, aydınlanma, ateizm" diyorlar. Hepsinin ortak özelliği, hayatı Allah'ı hesaba katmadan yaşamak. Dilediğince ve özgürce.

İşte bize göre küfre atılan adımlar burada başlar. Bunlar, din açısından bir sapmadır, dalalettir. Aslında herkes de bunun bilincindedir ama kimisi halkın kınamasını ve dışlamasını umursamaz, açıkça söyler, kimisi de çeşitli çıkarlarını kaybetmek istemediğinden "takiyye" yapar, açıkça söylemez veya kelimeleri tahrif eder, çarpıtır. Özgürlüğün olmadığı ortamlarda takiyye, demogoji, tahrif ve çarpıtmalar olağan işlerdendir.

Örnek verelim. Mesela içki, kumar, mesela zina, mesela homoseksüellik.

O cenah içki içer veya içmez. Keyfine kalmış. İçerse bireysel bir davranış, içmezse yine öyle bir tercih. Kimse karışamaz, kınayamaz.

Zina da öyle, homoseksüellik de öyle. Bireysel bir tercihtir ve insan buna karar vermede özgürdür. Kimse karışamaz, kimse bunları yapıyor diye kınayamaz.

Peki İslam bunun neresinde?

İslam, içkiye de, kumara da, zinaya da, homoseksüelliğe de haram diyor ve toplumda yapılmasına izin vermiyor. Yapanı da yargılıyor ve ceza veriyor. Bunların haram olduğunu inkar etmek, İslam'a göre kesinlikle dinden çıkmadır. Alay etmek, çirkin görmek de aynen inkar gibidir. Buna fıkihta "irtidat" denir, bunu yapana da "mürted" denir.

Bunların haram olduğunu inkar etmeyen, ama kusurunu itiraf ederek yapanlar da büyük günah işlemiş olurlar. Yani dünyada ve ahirette cezalandırılmayı hak etmişlerdir.

Peki, çağdaşlık, laiklik, sekülerizm, özgürlük, aydınlanma denilen laflarla sunulan hayat bunun neresinde?

Şimdi demokrasi de aslında ikinci safta kendine yer edinmiş gibi. "Laik olunmadan demokrat olunmaz" deniliyor. Bunun anlamı şudur: "İslam'ın emir ve yasaklarını inkar etmeden, bireysel ve toplumsal hayattan atmadan demokrat olunmaz."

Müslümanlar da şöyle diyor: "Bize İslam'ı atmamızı söylemeyin. Bunun mümkünü yok. Ama bizim dinimizi yaşayacağımız bir alan bırakın, hiç olmazsa o alanda bireysel de olsa dinimizi öğrenelim ve yaşayalım, ama aynı toplumda din dışı yaşamak isteyenlere de karışmayalım. Aslında karışmamız lazım, günahlara müdahale etmemiz lazım. İslam'ın 'iyiliği emretme ve kötülüğü nehyetme' ilkesi bunu gerektirir. Fakat eğer ortak payda olacaksa, demokrasi adına hadi biz de bundan taviz verelim"

Peki, bu masum isteğe, alay ile, hakaret ile, "asla ödün verilemez" naralarıyla cevap vermek, neyin ifadesidir?

Bizce imanın kaybedildiği alan burasıdır.

Bu açıdan konu önemlidir. Eğer Müslüman olmak ve Müslüman kalmak bizim için önemliyse, oturup yeniden düşünmemiz gerekir. İçinde yaşadığımız hayatı, yürürlükteki sistemi, kullandığımız kavramları, yani topyekun söylemlerimizi ve eylemlerimizi yeniden düşünüp değerlendirmemiz gerekir.

Küfürle Uzlaşma Derdimiz

Doğru olanda oturup anlaşma, erdemli işlerde beraber olma başka bir şeydir, kendini inkar ile uzlaşma başka bir şey. Sevgili Peygamberimiz müşriklerin kurduğu “hılfu’l füdûl”, yani “erdemliler anlaşması” için, “Bu gün de çağrılısam, katılıırım” demiştir. Bu başka bir şeydir. Ama münafıklığı veya takiyyeyi, kendini inkarı, zafer yolunda bir adım olarak kabullenmek, peşinen düşülen bir yanıştır. Niyet iyi olsa bile, para etmeyen bir yanlış. Ne son peygamberimizin, ne de daha evvelki peygamberlerimizin (selam olsun hepsine) asla düşmediği bir yanlış.

Çünkü hiçbir iyi niyet kötüyü iyi etmez. Doğru olan, peygamberlerin tevhid mücadelesinden çıkarılan metottur. O metodun bize verdiği müjde şudur: “Allah, peygamberlere ve inananlara, hem dünya hayatında, hem de ahirette muhakkak yardım ederek zafer verecektir.”¹

İnananların iptilası, yani çeşitli eziyet ve işkencelerle denenmesi, geçici olan bir durumdur. Kalıcı olan, müslümanların zaferidir. Dünya hayatında delil ile, bilgi ile, zafer ile sonuçlanan bir Allah (azze ve celle)ın yardımını esas olan. Kafirler için sonuçta mağlubiyetle, esirlikle, mahkumiyetle cezalandırılmayı doğuran bir zafer. Ahirette ise kesin bir zafer: mü’min cennette ve kesintisiz bir rızada, kafir ise cehennemde ve kesintisiz bir azapta...²

Hiç kimse, zaman zaman görülen küfrün galebesini örnek göstererek itiraz etmesin; o ârizî, geçici bir durumdur. O, inananların bir denenmesi ve sonuçta derece kazanmaları fırsattır. Böyle bir deneme de, sadece dünyaya mahsustur.³ Sonsuz bir hayat olan ahirette ise asla olmayacak. Herkes bilir ki, önemli olan işin sonucudur, işin devamlı olanıdır. Tarih, Kur’an’a şahittir: akıbet inananlarındır.⁴

¹ - Mü’min 40/51

² - Alusi, Ruhu’l Meâni 24/76

³ Bkz. Cemal Nar, Hak Batıl Mücadelesi.

⁴ - Kasas 28/83.

Bu gün insafsızca şirki dayatan cahiliyye, karşısında direniş erlerini gördükçe ve zayıf düştükçe geri adım atarak uzlaşma önerecektir. Yani, “biraz sizin dininiz, biraz da bizim dinimiz. Biraz siz ödün verin, biraz da biz” diyecektir.

Dün “gericilere asla taviz yok” diyenlerin bir kısmı bu gün “Kur’an’ı kabul ediyoruz. Ancak ikiyüz ayet hariç. Onlar bizi karanlığa götürür” diyorlar. “Gelin hukuksuz ve cihatsız bir İslam’da uzlaşalım” diyorlar. Buna isim de veriyorlar; “İlımlı İslam” veya “İslamizasyon”. Uzun bir zaman da “reforme edilmiş, ehlileştirilmiş İslam” anlayışını dillendirmişlerdi. Yaşayanlar daha neler görecek.

Bir türlü anlamıyorlar; İslam Allah Teâlâ’nın dinidir. Peygamberin bile değil. Kimin onu kesip biçmeye, eksiltip artırmaya, reform ile değiştirmeye haddi olabilir ki?!..

Ya bütünüyle alıp uygulayarak Müslüman olurlar, ya da atar kafir olurlar, o kadar! Bu özgürlük tanınmıştır kendilerine...

Dün. “demokrasi, kemalizm, komünizm, liberalizm bir bütündür, asla bölünüp parçalanamaz” diyenler, bu gün böyle söylüyor. İslam’ın da o sistemleri kabul ettiğine dair kitaplar sipariş ediyorlar ilahiyatçılarına. “Şeriat ayetlerini attık mı Kur’an’ın gerisini alabiliriz” diyorlar.

Kendilerine din sipariş edilen ve kısmen yukarıda anlayışları yazılan ilahiyatçılar da aslında bilirler ki Kur’an onlara, onların güçlü zamanlarında dediğinin aynısını diyor: “Asla. Din, bölünüp parçalanamaz.” İşte ilgili ayet:

“Yoksa siz kitabın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Oysa içinizden böyle yapanların cezası dünya hayatında perişanlıktan başka birşey değildir. Onlar Kıyamet günü de en ağır azaba çarptılacaklardır. Allah yaptıklarınızdan habersiz değildir.”¹

Müslümanların Allah (azze ve celle) a verdikleri söz, kitabın tamamına iman ve teslimiyettir. Cayanlar, iman ve teslimiyetlerini yok saymışlar demektir. Akıbetleri de ayette belirtilmiştir zaten.

¹ Bakara, 85.

Bir gün çalıştığım lisenin müdür odasımdayız. Müdür Marksist. “Ben de müslümanım” diyerek başlıyor sözlerine. “Sizi de severim. İnanın, kalbimi taşlarla ezseler, hançerlerle delseler, ben bu imandan vaz geçmem. Ama hocam, bu gün dünyaya yarayacak olan Marksist ekonomik düzendir. Sadece onu alsak, geri kalan hususlarda da İslam’ı uygulasak olmaz mı?”

“Olmaz” diyorum. “Hem olmaz, hem de böyle inanan Müslüman kalamaz. Müslüman, sadece Allah (azze ve celle) ın dinine inanır ve gerisini atar. Bir kısmını alıp bir kısmını atmak, tamamını atmak gibidir. Allah (azze ve celle) ın dinini beğenmemek ve bir kulun dinini ondan üstün ve faydalı görmek, bir mü’min için olacak şey mi? Dininden memnun isen onu iyi koru.”

Çağın Bir Dertlisi

Çağın dertlisi Seyyid Kutup haklı: “Hiç şüphesiz cahiliyye cahiliyyedir, İslam da İslam. Aralarında derin farklar vardır. Tek çare bütünüyle cahiliyeden sıyrılmak ve yine bütünüyle İslam’a girmektir. Tek yol, içindeki bütün özellikleri ile cahiliyeden ayrılmak ve bütün özellikleri ile İslam’a göç etmektir.

Bu konuda atılacak ilk adım davetçinin cahiliyye sisteminden farklı olduğunu ortaya koyması ve ondan tamamen ayrı olduğunu bilincinde olmasıdır. Düşüncede, sistemde ve uygulamada tamamen ayrı. Bu ortak noktalarda buluşmaya asla müsaade etmeyen bir ayrılıktır. Yardımlaşmayı imkansız kılan bir farklılıktır. Ne zaman cahiliyye taraftarları bütünü ile cahiliyeden İslama geçerlerse o zaman sona erer.

Yama yapmak yok. Orta yolda çözüm arama yok. Yolun ortasında buluşma yok. Cahiliyye istediği kadar İslam kılığına bürünsün. İsteddiği kadar İslam’ın adını kullansın.

Bu düşüncenin davetçinin bilincinde netlik kazanması, davanın temel taşıdır. İlk adım davetçinin kendisini cahiliye mensuplarından farklı bir insan olduğunu bilincine varması, onların kendilerine göre dinleri, kendisinin de kendine göre dini, onların kendilerine göre yolları, kendisinin

ise kendisine has yolu olduğunun bilincine varması. Onların yollarında onlarla birlikte tek adım dahi atamayacağını kavraması, görevinin kendi yolunda yürümesi olduğunu anlamasıdır. Hiç barışmadan ve dininden az veya çok taviz vermeden.

Öyle ise bu tam bir uzaklaşma, kesin bir ayrılık ve apaçık bir karşı tavidir. "Sizin dininiz size, benim dinim bana."

Bugün İslam'a davet eden insanlar böyle bir uzaklaşmaya, ayrılığa ve böyle bir kesinliğe o kadar muhtaçtırlar ki. İslam'a çağırınlar, keşke sapık bir cahiliye ortamında ve yine İslam inancını daha önce tanımış, sonra üzerinden uzun zaman geçmesi ile "kalpleri katılaştıran ve çoklarının dinden saptığı"¹ insanların yaşadığı bir ortamda İslam'ı yeniden kurmaya çalıştıklarının bilincinde olsalardı! Ortak bir çözümün bulunmadığını, ortak noktalarda buluşulamayacağını, yanlışları düzeltmenin ve sistemleri birbirine yamamanın mümkün olmadığını bilselerdi. Bunun yerine asr-ı saadet döneminde olduğu gibi İslam'a yeniden davet etmenin gerektiğini cahili bir ortamda davet yaptıklarını ve kendilerinin bu cahili ortamdan tamamen farklı olması gerektiğini keşke anlasalardı. "Sizin dininiz size, benim dinim bana."

İşte benim dinim budur: Düşüncelerini, değerlerini, inancını ve hukukunu bütünü ile Allah'tan alan, O'na ortak koşmayan yalın tevhid dini. Herşeyde, hayatın ve yaşantının her alanında yalın tevhid dini.

Bu kesin ayrılık olmadan; karışıklık devam edecek, karşılıklı yumuşama sürecektir, karıştırmalar sürüp gidecek, yamanmalara devam edilecektir. İslam'a davet böylesine zayıf, güçsüz ve ısmarlama ilkeler üzerine kurulamaz. İslam çağrısının temeli açıklık, netlik, kesinlik ve cesarettir. "Sizin dininiz size, benim dinim bana."

Davetin başlıca yolu budur İşte: "Sizin dininiz size! Benim dinim bana!"²

Eskiler, "Kendini bilen, Rabbini de bilir" demişler. İnsan önce kendini bilmeli, haddini bilmeli. İnsan kim, Allah kim? Yaratıcı ile

¹ Hadid, 16.

² Bkz. Kafirun Suresi tefsiri.

yaratılmış bir olabilir mi? İkinin işi bir olur mu? O işlerden biri de dindir. Allah (azze ve celle) ın dini ile insanın dini bir olabilir mi? Evet, insan haddini bilmeli, konumunu anlamalı

Derdimizi Dillendirmek

Sözü eğip bükmeden açıkca söyleyelim: “Müslüman” Allah Teala’ya teslim olan ve artısız, eksisiz ve pazarlıksız İslam’a teslim olan insandır.

Biz müslümanız hamdolsun ve bizim hayatımız İslâm merkezlidir.

Bu dini reddeden, bu dine ters düşen, veya bu dini yok sayan her inanç, ilke, davranış biçimi, ahlak değerleri ve yaşam biçimini kesinlikle reddederiz. Şu ya da bu sebeplerle İslâm’ı bir bütün halinde yaşayamadığımız hallerde bile, en azından inanç bazında bu böyledir.

Bizim bütün inancımız, ibadetimiz, ahlakımız, sosyal, siyasal ve ekonomik kanaat, ilke ve kanunlarımız, hiç kuşkusuz önce dinimizden doğar. Bütün bunlardan örfler, adetler, töreler oluşur. Bir toplumda olağan olan da bütün bu dinden, inançtan, kanaatlardan, örflerden, adetlerden ve törelerden o toplumun muhtaç olduğu yasaların oluşmasıdır.

Oysa batı medeniyeti ve onun ülkemizdeki uzantısı olan batıcılık, doğrudan dinimize ve yaşam tarzımıza düşmanlık yaparak manevî hayatımıza kasdetmiştir. Bütün şikayetlerimizin, sosyal, siyasî, iktisadî buhranlarımızın kaynağında, İslâm’ı inkar vardır. Yaşanan sosyal depremin altında açıkçası İslâmsızlık yatıyor.

Said Halim Paşa, ta o zamanda yerinde bir soru soruyor: Birisi çıkıp ta Almanlara, kurtuluşlarının ancak Alman kültür, medeniyet ve irfanını bırakmakla kabil olacağını söylemiş olsa, acaba nasıl bir karşılık görürdü? Böyle bir iddiada bulunan "Alman" hele de bir "Alman ıslahatçısı" sayılır mıydı?

Bir Alman, bir Fransız, bir İngiliz, bir Yunanlı için asla olmayacak olan bizim için niye olsun?...

Nerde bizim aklımız, fikrimiz, iz'anımız, irfanımız, tecrübemiz.
Ama maalesef bizde olan budur....

"Batılılaşma," "Çağdaşlaşma", "Aydınlanma" adı altında, maddî vatanımız için o kadar kan akıtmamıza rağmen gönüllü esareti kabullendi aydınlarımız, ıslahatçılarımız.

Ve millete zorla, baskıyla, kan ve can pahasına kabul ettirdiler milliyetsizliği. Yani manevî vatansızlığı, manevî esareti....

Neden, niçin, nasıl ve hangi bir zaruretle?

Akıllı ve mantıklı bir cevabı yok bunun. Sadece takrîr-i sükunlar, istiklal mahkemeleri var. Siyasetçilerden oluşan hakimlerin (!) görev yaptığı tekerlekli mahkemeler var.

Hadi orada önceleri iyi niyet vardı diyelim. Bize güzel bir elbise giydirmek istemişlerdi.

İyi de, bizim elbiseleri niye beğenmemişlerdi?

Hadi onu da sormayalım. Ama başkasının üzerinde güzel görünen (!) elbise, bize uymadı. Çünkü kalıp başkasının bedenine göreymiş. Halkımız "bu elbise bize uymadı" dedi.

"Hayır" dedi aydınımız, "bu elbise çok güzel, onu kesemem. Onun yerine, senin vücudunun elbiseye uymayan yerlerini keselim. Böylece elbise üstüne uyar, gayet de güzel görünür."

Şaka değil bu, gerçeğin ta kendisi. Ve bunu yaptılar. Bağırta bağırta kestiler milleti ve teselli için sadece "büyürsen unutursun" dediler ve dört gözle unutacağı günü beklediler. Ama ne o günler geldi, ne de halk unuttu. Evet, halk hiçbir zaman unutmadı bunu. Unutulacak şey mi bu yahu?

Ne yazık ki, bizi kasap gibi kesip biçenlere kötü söylemek bile yasaklandı. Hatta şikayetlenmek, sızlanmak bile..

Yıkılan bütün kurumların altında kalan insanımız çürüdü, bozuldu, kokuştı. Ülkenin her yerinden pis kokular geliyor. Ağzımızı, burnumuzu kapatmak çare değil. Elimizdeki, ayaklarımızdaki prangaları, yokmuş kabul etmek esaretten kurtuluş değil.

Sözü eğip bükmeden açıkca söyleyelim dediğimiz işte budur: Gelin bizim dinimizden, kültür ve medeniyetimizden uzak olan bu

yabancı vatandan; bizim manevi vatanımıza hicret edelim. Gelin bu fay hattını terkedelim. Kendi değerlerimizin sağlamlaştırdığı zeminlerde, dinimiz, örfümüz ve irfanımıza göre yeniden, sağlam bir toplum inşa edelim manevi vatanımızda.

Gelin bu sosyal depremden böyle bir ders çıkararak kıyamete kadar yaşayacak yeni bir inanç toplumu oluşturalım ülkemizde. Bizim ülkemizde, bizim insanımızla bizim medeniyetimizi inşa edelim yeniden... Dünya ve tarih bir kere daha görsün ders ve ibret alacağı iftiharımız uygarlığımızı...

Adımız Ve Derdimiz

Ama onlar bu çağrımıza bu zamana kadar asla kulak vermediler. Kulak vermek şöyle dursun, alay ettiler, hakaret ettiler, aşağıladılar, hatta eziyet ve işkence ettiler.

Onlara göre biz ülkede eşit var olan vatandaşlar değiliz. Bizler gerici, tutucu, yobaz, mürteci, çağdışı bir varlık olarak daima denetim ve gözetim altında olmalıyız. Sopa kalkmamalı başımızdan. Devlet ve kurumlarından, hatta eğitim yuvalarından bile uzaklaştırılmalıyız. Ya bir hizmetli, hademe, vasıfsız bir işçi, ya da küçük bir memur, olup olacağımız bu olmalı. Hak ettiğimiz bir yerede olmak “devleti ele geçirmek için kadrolaşmak” gibi bir cinayettir. Devleti yıkma ve anayasal düzeni devirme gibi en ağır suçlardan yargılanmaya adayız yani her an.

Oysa onlar devrimci olmaktan gurur duyarlar, ama bizim devrimci olmamızdan ödleri kopar.

Bırakın seksen yüz sene evveli, hukuk devleti olduğumuzu ve demokrasi içinde eşit vatandaşlar olarak yaşadığımızı söyledikleri şu günlerde bile siyasette, bir kısım devlet kurumlarında, üst düzey bürokraside, üniversite, yargıda ve özellikle de medya’da bir “dinci yazar”, “dinci basın”, “dinci takım”, “dinci kesim” vs. vs. lafları aldı gidiyor.

Bu ülkede beraber yaşıyoruz. Yüz yüze bakıyoruz. Adamın yüzü kızarır yahu. Edep, terbiye, nezaket, saygı, müsamaha, tahammül nereye gitti? İnsan sevgisi, gönül yapma, erdemlilik sadece törenlerdenutuk atarken mi gerek size? Bu kin, bu nefret, bu gazez niye?

Bizler bu “dinci” lafından gıcık kapıyoruz. Sevmiyoruz ve istemiyoruz. Etrafımıza danışıyoruz, herkes de aynı tepkiyi veriyor.

Aynı topraklarda yaşadığımız ve sevgi olmasa da beraberliğin bir gereği olarak saygı beklediğimiz şu insanlara bir çağrımız var: “Bizi üzme veya kızdırmak istemiyorsanız, artık o alaycı ve aşağılayıcı kelimeleri kullanmaktan vaz geçiniz. Hatta lütfen “dindar”lara “dinci” dahi demeyiniz.

Hiç kimse şöyle bir saçmalığı izah diye önümüze sürmesin: “Aman efendim, bunda alınacak ne var? Bizim amacımız sizin ‘her şeyi dini ölçü olarak yapmaya çalışmanızı’ vurgulamaktır.”

Evet, biz her şeyi dini ölçü olarak yapmak isteriz. Bu doğru. Ama bu tür insanlara “dindar” denir, “mütedeyyin” denir, “muttaki” denir. Böyle de söyleyebilirsiniz değil mi?.

Ama “dinci” kelimesinde bir aşağılama vardır. Bunu bilmiyor olamazsınız.

Tıpkı “fundamentalist” gibi, “köktendinci” gibi, “aşırı dinci” gibi.

Dikkat ederseniz “takunyalı, çember sakallı, örümcek kafalı, sıkma başlı, yobaz, mürteci, üfürükçü, çağdışı vs.” gibi lafları dile getirmiyoruz.

Çünkü bunlar, bırakın bir müslümanın bir müslümana söylemesi, hatta Müslümanlara savaş açmamış mutedil kâfirlerin bile söylemeyeceği çirkin laflardır. Bunları bizlere söyleyenler ne laftan, ne uyarıdan, ne de edep ve insaftan anlar. İnsanlık sınırını aştıkları için onların lafına gocunmuyoruz da.

Bakın sizi onlardan saymadığımız için kibarca ve “lütfen” diyerek uyarıyoruz.

Ama bundan böyle istemediğimiz bu lafa devam ederseniz biz de size “dinsiz” deriz. “Dinsiz yazar”, “dinsiz basın”, “dinsiz takım”, “dinsiz kesim” gibi...

Eğer memnun olursanız mesele yok. Kendinizi ifade etmiş olursunuz. İnsanların inanmama özgürlüğüne, kâfir olma tercihine bir diyeceğimiz yok. Allah Teala o özgürlüğü verdiği göre, bize söz düşmez. Biz sadece üzülmürüz, o kadar.

Yok, eğer kızarsanız ve “biz dinsiz değiliz, biz kâfir değiliz. Hem bu yaptığınız bölücülük” dersiniz, sizden öğrendiğimiz cevabımız hazırır:

“Aman efendim, bunda alınacak ne var? Bizim amacımız sizin ‘her şeyi dini ölçü almayarak yapmaya çalışmanızı’ vurgulamaktır.”

Tatmin oldunuz mu bu cevaba?

Hiç sanmayız.

Hala bir aşağılanma hissediyorsunuzdur.

Öyleyse ne siz bize “dinci” deyiniz, ne de biz size “dinsiz” diyelim.

Sevgili Peygamberimiz: “kendin için istediğini kardeşin için de istemedikçe, olgun bir mümin olamazsın” demiştir. Bunun tersi de geçerlidir tabi. Yani “kendin için istemediğini, kardeşin için de istememek gerekir” iyi bir Müslüman olabilmeniz için. Yani “dindar” olabilmeniz için, “Dinci” değil.

Atalarımız da “İğneyi kendine, çuvaldızı başkasına batır” demişler.

Hani şu “empati”, yani “duygudaşlık” denilen şey yani.

Lokman Hakîm’e sormuşlar:

— Bu güzel edebi kimden öğrendin?

— Edepsizlerden, demiş.

— Nasıl olur? demişler.

— Onların işlerine baktım. Hangisi hoşuma gitmediyse ben onu yapmadım, demiş.

Bu kadar basit.

Biz “dinci” lafından hoşlanmıyoruz. Size de “dinsiz” demek istemiyoruz.

Öyleyse karşılıklı olarak bu itici ve incitici kelimelerden vazgeçelim.

Birlik, beraberlik, barış ve huzur içinde yaşamak için lütfen yapalım bunu. Katlanalım birbirimize, hoşgörülü olalım. Sizin “insancılık” da bunu gerektirmez mi?

Bu kadar dert açıyoruz birbirimizin başına. Bu da eksik olsun bari. İyice kopmayalım birbirimizden. Oturup konuşacak bir zeminimiz olsun hep.

Lütfen dindarlara “dinci” demeyiniz artık.

Onlardan çoğu Lokman Hakîm gibi davranır belki. Çirkin gördüyse yapmaz bir şeyi.

Ama bazıları da “adalet” der, “mukabele-i bil misil” der, “hak” der ve size “dinsiz” der.

Bizim kadar size de düşmez mi barış içinde yaşamak çabası?”

Ne Demeli?

Kendilerini Allah’tan(azze ve celle) daha akıllı görenler, bireysel ve toplumsal meselelerini sınırlı bilgi, tecrübe ve akıllarıyla çözmeğe kalkışmışlar, ama sonuçta hep hüsrana düşmüşler, bunalımlara toslamışlar, insanları zulümleriyle ezmişler, isyan ettirmişlerdir.

Çoğu zaman, taşıdıkları zaaf lar sebebiyle, kendi koydukları eksik ve yanlış kanunlara da bağlı kalmamışlar, toplum içinde bozgun, başkaldırı ve fitnelere sebep olmuşlardır. Sonra da, adaletsiz yasa ve yargılarıyla bozgun ve fitneyi durdurma ve düzeltmeye kalkışmışlar, ama bilerek veya bilmeden zulme başvurdu kça fitne ve fesadı kudurmuşlar, azgınlaştırmışlardır.

Bir yerde zulüm varsa, bir zalim bir de mazlum olmak üzere iki tarafın olması kaçınılmazdır. Zulmü kaldırmadan ıslahtan bahsetmek abestir. Zulmü kaldırmadan, zalim durdurulmadan fitne ve fesat ateşinin dargınlık ve düşmanlık afetinin sönmesi ve sona ermesi mümkün değildir. Toplumun birbirini yemesi ve bitirmesi , insanlığı ve umranı tüketmesi olağandır artık orada...

Çare, Allah'a dönmektir, Allah'a teslim olmaktır. Çare İslamdır. İnsanlar ne kadar akıllı ve zeki, olgun ve tecrübeli olurlarsa olsunlar, bu evreni, insanı, hayatı ve evrenin değilmez tabii, fitri yasalarını Allah kadar bilemez. Bu kesindir. Allah'ı ve onun yasalarını, iradesini bize bildiren, bildirdiğini uygulayan ve gösteren, ortaya başarılı bir örnek koyan da, Allah'ın Resulü Hz.Muhammed(as)'dir. Çözüm, onun hayatındadır. İnsanlar, Kur'ana ve sünnete başvurmadıkça, başlarından bela ve sıkıntı eksik olmayacaktır.

Deneyenler bunu binlerce kere yaşayarak gördüler. Mürbet ve menfi sonuçları kaç kere alındı. Kaç kere çıkmazlarda nesillerini kaybetti insanlar kuşaklar boyunca...

Peki, bunca bilgi ve tecrübeden sonra, insanların hala, laiklik, sekularizm, halkın iradesi, özgür insan, çağdaşlaşma, aydınlanma, bağımsızlık, vb. gibi parlak kelimelerin arkasına sığınacak, Allah'tan, Allah'ın yasalarından, yani İslam'dan kaçışına ne demeli?

Hala Allah Resulü'nün kıymetini bilememişlerini nasıl değerlendirmeli?...

Konumunu Anlama Derdi

“Dert bir deyim, elvan elvan” demiş şair. Gerçekten üzüldüğümüz ve yer yer öfkelenerek misliyle mukabele etmeyi düşündüğümüz şu üslup meselesinden sonra, sözü tekrar derdimiz İslam'a getirelim.

Bize göre akıbet inananlarıdır ama, batıl da her zaman bulunacaktır. O da hakkın sınavı işte.

Ancak zaman zaman bizim Şu mdrnki gibi batılın da kafası karıŐıktır.

Yoksa her zaman mı demeliydik?

Sanırım yle...

Ama ya “ben de müslümanım” diyenin kafası karıŐıksa?

Böyle bir Şey olur mu?

Cehalet varsa evet!

Nasıl mı?

İslam’ı, toplum ve kamu hayatından uzaklaŐıtmak, dini bütün bütün bireyin vicdanına hapsederek dışarıda yaŐamasına engel olmak, Hz. Adem ile Hz. Muhammet (a.s) arasındaki tüm peygamberlere karşı çıkmaktır aslında. Allah’ın dininin insan ve toplum hayatını düzenlemesine karşı çıkmak, bunun böyle olmasını isteyen Allah (azze ve celle)a baş kaldırmaktır. Bu, Allah’a ve peygamberlere karşı aÇık bir tavır, aÇık bir isyan, aÇık bir savaŐtır. Bu, Nemrud’un, Fir’avun’un yanında, çağın müminlerine karşı savaş vermektir.

nce bunu isteyen kafası karışık insanların durum tespiti yapmaları gerekir. Gerçekten Allah’a, peygamberlere ve m’minlere karşı olmak ve savaşmak gibi bir niyetleri, kasıtları var mıdır?

“Evet” diyorlarsa sorun yok.

Ama “Hayır” diyorlarsa, konularının anlamını bir kere daha sorgulamalı, bir kere daha sağlıklı bilgilerle değerlendirmeleri gerekir. Nerde duruyorlar, bilmeli değiller mi?

Bunu Őunun için söylüyoruz; hala böyle düŐünenler arasında bir hayli “ben de müslümanın” diyenler var ve bunda samimi de olabilirler. “Acaba?” diye yapılacak bir itiraz veya “ciddi misin?” diye bir soru elbetteki yerindedir, yadırganmaz ama, neylersin bu ülkede cehalet işte bu boyutlarda...

Onların çoğunluğu, başkaları için alay ederek kullandıkları “takiyye”nin danıŐkasını hep yapa gelmiŐlerdir. oktur böyleleri ama ilerinde bizim müdür gibi az da olsa samimi olanları da olabilir.

Onun için diyoruz ki; “ben de müslümanım” diyen bir kişinin, İslam’la savaŐan Nemrud, Fir’avn, Calt, ve Ebu Cehil saflarında ne

işi var? Hangi zaruretler, hangi bahaneler, hangi mazeretler böyle bir çirkin konumu başışlatabilir?”

Adamlar cahilî sistemlere parlak laflarla kılıflar geçirmişler, küfrü bize yutturmaya çalışıyorlar. Üstelik bir de havalara giriyorlar. Biz o havayı tanıyoruz tabi. Küfür ile tekebbür hep yan yana olmuştur. Tıpkı küfür ile baskı ve şiddet, küfür ile eziyet ve işkence, küfür ile suç ve günah hep yan yana olduğu gibi.

Bütün güçleri oturdukları iktidar koltuğudur. Düşünceleri, inançları, sistemleri değildir güçlü olan, sadece oturdukları koltukları, makamları ve emanet silahlarıdır.

Diyorlar ki: “Bu sistemden ödün vermeyiz. O bir bütündür. Bölünemez, parçalanamaz. Değilse yararı olmaz.”

Yukarıda söylemiştik; kömünistler de bunu demişti. Kapitalistler de diyor hala. Şimdilerde demokrasi ve laiklik için de diyorlar. O bir bütünmüş, parçalanamazmış...

Aferin size!

Biz de aynıısını İslam için diyoruz. Öyleyse bizi anlamanız lazım.

Ama bunu aslında biz demiyoruz. Dinin sahibi böyle diyor. Hatta peygamberine bile “velevki bazı konularda olsa bile onların görüşüne uyarsan, doğru yoldan çıkmış ve sapıtmış olursun. Cezayı hak edersin” diyor.¹

¹ “Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı.” (Bakara/120)

“Andolsun, eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olursan, o zaman gerçekten zalimlerden olursun. “ (Bakara/145)

“Sana da (Ey Muhammed,) önündeki kitap(lar)ı doğrulayıcı ve ona 'bir şahid-gözetleyici' olarak Kitab'ı (Kur'an'ı) indirdik. Öyleyse aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve sana gelen haktan sapıp onların heva (istek ve tutku)larına uyma.” Maide, 48.)

Haksız mı?

Haşa!...

Siz inancınızdan ödün vermeyeceksiniz, ama başkasından bekleyeceksiniz bunu.

Neden, ne hakla?

Sınav Ve Süre Derdi

Bilinmesi gereken bir gerçek de şudur ki bu şirk, bu küfür, bu isyanın sonu helaktır, yok olmaktır. Bu kesin! Ama ne zaman?

Bu bir süre sorunu. Önemli olan şu bilgi: Kimse, Allah (azze ve celle)ı mağlup edemez. Edememiştir, edemeyecektir de...

Bu sürecin uzaması veya kısılmasında Allah'ın takdiri, mü'minlerin kıvamına bağlıdır. Mü'minler, özlerini içtenlikle Allah'a açar, davranışlarıyla O'nun kanunlarına uyar, yer yüzünde inançlı ve erdemli bir ortamı oluşturabilirlerse, bu süreç de o kadar kısılacaktır. Aksi bir tutum da o derece uzaklaştıracak. Kural belli: "Bu böyledir. Çünkü bir toplum, sahip olduğu iyi bir niteliği değiştirmedikçe, Allah

"Aralarında Allah'ın indirdiğiyle hükmet ve onların hevalarına uyma. Allah'ın sana indirdiklerinin bir kısmından seni şaşırtmamaları için diye onlardan sakın." (Maide, 49.)

"İşte böylece biz onu (Kur'an'ı) Arapça bir hüküm olarak indirdik. Andolsun, sana gelen bu ilimden sonra, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir yardımcı, dost, ne bir koruyucu vardır." (Ra'd/37)

- "Öyleyse, ona inanmayıp kendi hevasına uyan, sakın seni ondan alıkoymasın; sonra yıkıma uğrarsın." (Taha/16)

- Eğer hak, onların heva (istek ve tutku)larına uyacak olsaydı hiç tartışmasız, gökler, yer ve bunların içinde olan herkes (ve her şey) bozulmaya uğradı. Hayır, biz onlara kendi şan ve şeref (zikir)lerini getirmiş bulunuyoruz, fakat onlar kendi zikirlerinden yüz çeviriyorlar." (Mü'minun/71) vb.

da o topluma vermiş olduğu nimeti değiştirmeyiz. Hiç şüphesiz Allah her şeyi işitir, her şeyi bilir.”¹

“Herhangi bir toplum tutumunu değiştirmedikçe Allah onun konumunu değiştirmeyiz.”²

Madem ki insan dñnyada sınavdadır. Öyleyse bu sınav, tam bir sınav olmalıdır. Ciddi bir sınav yani. Sorumluluk insanda. Ders belli. Sorular nerden çıkar belli. Başarının ölçüsü belli. Süre de belli. Kim çalışırsa başarır ve mutlu olur. Arkasından da bazı güzellikleri hak eder. Kim de çalışmaz ve sınavda başarısız olursa, arkasından gelecek güzelliklerden mahrum kalır. Kimseyi de kınayamaz artık. Suçlu kendisidir.

“Yüce Allah insanlara verdiği nimeti ya da azabı, üstünlüğü ya da alçaklığı, onurluluğu ya da ezilmişliği, onlar, düşüncelerini davranışlarını ve pratik hayatlarını değiştirmedikçe değiştirmeyiz. Yüce Allah onların şahısları ve davranışları açısından meydana getirdikleri değişiklikler doğrultusunda onların durumlarını değiştirir.

Gerçi, yüce Allah daha olmadan ne olacağını bilir. Ne var ki, onlara ilişkin hüküm, onların davranışlarına göre olacaktır ve bu hüküm yaşanan değişiklikle aynı zamanda gerçekteşecektir.

Kuşkusuz bu, insana ağır bir sorumluluk yükleyen bir gerçektir. Yüce Allah'ın iradesi ve buna ilişkin yasası, insanlar hakkındaki iradesinin yine bu insanların davranışları yönünde gerçekteşmesi şeklindeyir. Bu konudaki yasasını, onların bu yasaya karşı takındıkları tavır uyarınca yürürlüğe koyması yönündeyir iradesi... Bu konuya değinen ayet gayet açıktır ve yoruma ihtiyaç bırakmamaktadır. Bu ayet yüklediği sorumluluğun yanında, bu insana verilen değeri de göstermektedir. Yüce Allah iradesini yürürlüğe koymayı insanın davranışlarına bağlamakla ona büyük bir değer vermiştir.”³

¹ Enfal, 53.

² Ra'd, 11.

³ Seyyid Kutup, Ra'd 11. ayetin tefsirinde.

Sadede gelirsek, müslümanlar şirki bitirmek ve İslam'ın gölgesinde yaşanacak güzel bir hayata daha erken bir süreçte geçmek istiyorlarsa, bilgi, iman, amel, olgunluk ve mücahede ile daha güzel müslümanlar olacak ve daha çok çalışacaklardır Allah (azze ve celle) yolunda.

Burada işin esas şaşılacak yanı, bu insanlar bu dünyayı, bu hayatı nasıl olur da yaratıcısından almak, onu İslam'sız koymak isterler? Sırf rahmet olan bir düzenden kendilerini nasıl da mahrum etmek isteyebilirler? İslam'lı bir dünyayı da, İslam'sız bir dünyayı da gördükten, bildikten sonra, bunu nasıl isteyebilirler?

Bunca bilgiden, görgüden sonra asr-ı saadeti yaşamak varken, cahiliyye dönemine nasıl razı olabiliyorlar?

Ne diyelim, bu da bir insan gerçeği. Yaratıcısı onun “çok cahil, çok zalim, çok nankör, çok aceleci, peşini sever...” olduğunu söylemişti. Niye şaşırıyoruz ki?

“Merhametten” diyebilirsiniz. Ama haddimizi bilelim. Çünkü Allah (azze ve celle) “erhamurrahimindir.”

Bakınız şu insan gerçeğine ve ondan sonra deyiniz ne diyeceksiniz:

İnsan Gerçeği

Kendilerini Allah'tan (azze ve celle) daha akıllı görenler, daha bilgili sananlar, bireysel ve toplumsal meselelerini, gene Allah (azze ve celle)ın bahsettiği sınırlı akıl, bilgi, deney ve tecrübeleriyle çözmeğe kalkışmışlar, ama sonuçta hep hüsrana düşmüşler, bunalımlara toslamışlar, hem kendileri acı çekmiş, hem de insanları zulümleriyle ezmişler, canlarından bezdirerek isyan ettirmişlerdir.

Çoğu zaman, taşıdıkları zaafı sebebiyle, kendi koydukları eksik ve yanlış kanunlara da bağlı kalamamışlar, toplum içinde bozgunluk, başkaldırı ve fitnelere sebep olmuşlardır. Sonra da, adaletsiz yasa ve yargılarıyla bozgunluk ve fitneyi durdurma ve

düzelte maye kalkışmışlar, ama bilerek veya bilmeyerek zulme başvurdukça fitne ve fesadı kudurtmuşlar, azgınlaştırmışlardır.

Bir yerde zulüm varsa, biri zalim, biri de mazlum olmak üzere iki tarafın olması kaçınılmazdır.

Eskiler, “def-i mefsedet, celb-i menfaatten evladır” derlerdi. Yani “zararı gidermek, yararı getirmeden önceliklidir”. Onun için zulmü kaldırmadan ıslahtan bahsetmek abestir. Zulmü kaldırmadan, zalim durdurulmadan fitne ve fesat ateşinin sönmese, dargınlık ve düşmanlık afetinin sona ermesi mümkün değildir. Artık orada toplumun birbirini yemesi ve bitirmesi, insanlığı ve umranı tüketmesi olağandır ...

Çare, Allah’a dönmektir. Çare Allah’a teslim olmaktır. Çare İslamdır.

İnsanlar ne kadar akıllı ve zeki, olgun ve tecrübeli olurlarsa olsunlar, bu evreni, bu insanı, bu hayatı ve evrenin değişmez tabii, fitrî yasalarını Allah kadar bilemezler. Bu kesindir. Çünkü Allah (azze ve celle) onları yaratandır.

“Hiç yaratan bilmez mi? O, en ince işleri görüp bilmektedir ve her şeyden haberdardır.”¹

Allah’ı ve onun yasalarını, iradesini bize bildiren, bildirdiğini uygulayan ve gösteren, dolayısıyla ortaya başarılı bir örnek koyan da, Allah’ın Resulü Hz.Muhammed(as)’dir. Çözüm, onun hayatındadır. İnsanlar, Kur’ana ve sünnete başvurmadıkça, başlarından bela ve sıkıntı hiçbir zaman eksik olmayacaktır. Allah (azze ve celle) insanları her an buna davet etmektedir:

”De ki: "Ey haddi aşarak nefislerine karşı israf etmiş olan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümid kesmeyin. Çünkü Allah, bütün günahları toptan bağışlar. Şüphesiz ki O, çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir.

¹ Mülk, 14.

Onun için ümidi kesmeyin de başınıza azab gelmeden önce tevbe ile Rabbinize yönelin ve O'na teslim olun. Sonra kurtulamazsınız.

Haberiniz olmayarak ansızın başınıza azab gelmeden önce (halis müslüman olun da) Rabbinizden size indirilenin en güzelini takib ve tatbik edin.”¹

Deneyenler bunu binlerce kere yaşayarak gördüler. Müsbet ve menfi sonuçları kaç kere alındı bunun.

Kaç kere ıssız çöllerde ve derin uçurumlarda nesillerini kaybetti insanlar kuşaklar boyunca...

Peki, bunca bilgi ve tecrübeden sonra, insanların hala laiklik, sekularizm, halkın iradesi, özgür insan, çağdaşlaşma, aydınlanma, bağımsızlık, vb. gibi parlak kelimelerin arkasına sığınarak, Allah'tan, Allah'ın yasalarından, yani İslam'dan kaçışına ne demeli? Hala Allah Resulü'nün kıymetini bilemeyişlerini nasıl değerlendirmeli?...

Ya şu burun kıvrışlarına, havalı bakışlarına? Yetmedi bir de akıl verişlerine ne demeli?

Neyse ki bildik manzaralar bunlar da, Kur'an daha önce öğretilmişti de, o kadar hayret ve öfkede değiliz.

Şimdi siz ey merhametli kardeşlerim, onların bu cezalarına: “cezaen vifâqâ – uygun bir ceza.”² demeyecek misiniz?

¹ Zümer, 53-55.

² Nebe, 26. Ayetlerin öncesi ve sonrası şöyle:

“21-Kuşkusuz Cehennem gözetleme yeri olmuştur.

22 - Azgınlık için son varılacak yer olmuştur.

23 - Orada çağlarca kalacaklardır.

24 - Orada ne bir serinlik tadacaklar, ne de içecek bir şey.

25 - Ancak bir kaynar su ve irin (içecekler).

26 - Bir ceza ki tam yaptıklarına uygun.

27 - Çünkü onlar hiçbir hesap ummazlardı.

28 - Ayetlerimizi yalanlaya yalanlaya tam bir yalancı olmuşlardı.

29 - Biz ise herşeyi sayıp bir kitaba geçirmiştir.

30 - (Onlara): "Şimdi tadın (cezanızı). Artık size azabınızı artırmaktan başka bir şey yapmayacağız" (denir).

Ben üstelik bir de: “evla leke feevla. Evet, lâyıktır sana o azap, lâyıık!”¹ diyorum.

Hatta o iman ve şefkat kahramanı Bedüzzeman Said Nursî Hazretleri demiş, biz dahi diyelim: “Zalimler için yaşasın cehennem!..

Ha Peygamber Ha Şeriatı

Kur’an, insanların çoğunun, kendilerine Allah (azze ve celle) tarafından gönderilen peygamberleri yalanladıklarını, inkar ettiklerini, onlardan uzaklaştıklarını, onları alaya aldıklarını, hakaret ve işkence ettiklerini, hatta öldürdüklerini anlatır muhtelif surelerin bir çok ayetlerinde. Yasin suresinin ayetleri de böyle başlar, böyle devam eder bir süre. Kavimleri tarafından öldürülen elçileri ve bu cinayetleri işleyenlerin acı akıbetini anlattıktan sonra şu hükmü verir:

“Ne kadar acınacak durumdadırlar kullar! Çünkü onlara bir peygamber gelmeye dursun, onlar, illede onunla alay etmeye kalkışırılar (ve bu yüzden gerçekten acıklı durumlara düşerler.)”²

Çağımız insanı “bizim zamanımızda peygamber yok. Böyle bir macera ve kötü akıbet, bizden uzaktır” diyebilirler mi?

¹ Kıyamet, 35. Ayetlerin öncesi ve sonrası şöyle:

31. İşte o, (Peygamber’in getirdiğini) doğru kabul etmemiş, namaz da kılmamıştı.

32. Aksine yalan saymış ve yüz çevirmişti.

33. Sonra da çalım sata sata yürüyerek kendi ehline (tarafdarlarına) gitmişti.

34. Lâyıktır (o azap) sana, lâyıık!

35. Evet, lâyıktır sana (o azap) lâyıık!

36. İnsan, kendisinin başıboş bırakılacağını mı sanır!

37. O, (döl yatağına) akıtılan meninin içinden bir nutfe (sperm) değil miydi?

38. Sonra bu, alaka (aşılanmış yumurta) olmuş, derken Allah onu (insan biçiminde) yaratıp şekillendirmişti.

39. Ondan da iki eşi, yani erkek ve dişiyi var etmişti.

40. Peki (bunları yapan) Allah’ın, ölüleri tekrar diriltmeye gücü yetmez mi?

² Yasin 30.

Asla!

Peygamberler niçin gelmişti?

İslam'ı tebliğ için!

İnsanlar, aslında Allah'ın dini İslam'ı inkar ettikleri için azap görüyorlardı. Onların Peygamberlerin şahsına itirazları yoktu. Nitekim Peygamberler, toplumlarının en gözde insanlarıydı ve davalarından – olmaz ya- vazgeçselerdi, cemiyetin en itibarlı insanları olmaya devam ederlerdi. Bunda garipsenecek, yadırganacak bir şey yok.

Onların derdi, Peygamber Efendilerimiz (Aleyhimu's Salatu ve's Selam) ile değil, Allah (azze ve celle) ileydi, Allah'ın diniyle idi. Acınacak azaplara bu inkar yüzünden düşmüşlerdi velhasıl.

Çağdaş Ebu Cehiller Derdi

Resullerle istihza, alay, inkar ve mücadele ile, onların getirdiği dinle, şeriatla alay, istihza, inkar ve mücadele arasında hiçbir fark yoktur. Öyleyse çağımızda İslam'la ve onun inancıyla, ibadetiyle, hukukuyla, şeriatıyla alay, inkar ve mücadele edenler, o çağda bizzat peygamberlerle mücadele edenler gibidirler. Bunda hiç şüphe yok. Ve dahi dünya ahiret aynı acıklı azaba mahkumdurlar.

Dertli şair Arif Nihat Asya bu gerçeği şöyle ifade etmiş dizelerinde:

Biz,

Bu dünyadan nereye

Göçelim ya muhammed!

Yeryüzünde riya, inkar, hıyanet

Altın devrini yaşıyor...

Diller, sayfalar, satırlar

“Ebu Leheb öldü” diyorlar;

Ebu Leheb ölmedi ya muhammed!

Ebu cehil; kıt'alar dolaşıyor...

Neler duydu Şu dũnyada
Mevlidine hayran kulaklarımız;
Ne adlar ezberledi ey nebi!
Adına alıŐkin dudaklarımız..
Artık yolunu bilmiyor,
Artık yolunu unuttu
Ayaklarımız
Kabene siyahlar
YakıŐmamıŐtır ya muhammed!
Bugũnkũ kadar!

Ey ağımızın inkarcıları, Kur'an'ı masal kitabı gibi okumayınız! O, canlı bir kitaptır. Bakmayın siz, Adem der, Nuh der, İbrahim der, Firavun der, Nemrut der, Karun der, Haman der, ama aslında bizi ve sizi anlatır; kıssanın maksadını anlayınız! Ad der, Semud der, Mısır der, ama aslında Mısır'ı, Tũrkiye'yi, Suriye'yi, Avrupa'yı, Amerika'yı anlatır. İsimlere ve ũkelere bakmayın, ũze bakın siz. Őze, yani iman ya da inkara!

Eğer, siz de peygamberlerin Şeriatını alay ve inkara alıyorsanız, peygamberi alay ve inkara almıŐsınız demektir ve akıbetiniz felakettir. İnananları bile acındıran, ya da korkutan bir felaket!...

İnançta Őzgũrlũk Derdi

Bugũnũn anlayışı her inanca saygı duymak ve insanları inanç ve din konusunda Őzgũr bırakmaktır. İnan Hakları Evrensel Beyannamesinde de din ve vicdan Őzgũrlũđu en temel esastır. Bir değer yargısı olarak "ađdaŐlık" da bunu saygı ile karŐılayıp hayata uygulamaktır.

Yine ađdaŐ devletlerde laiklik anlayıŐının Őzũ, bu Őzgũrlũđu'n devlet gũvencesinde hayata geçirilmesidir. Yani hiçbir insan, hiçbir toplumda, azınlıkta kaldı diye inancını Őđrenmek, Őđretmek, yaşamak ve yaŐatmak hakkından mahrum edilmesin istenmiŐtir. Devlet belli bir

inancın yanında, diğerlerinin karşısında olamaz. O her inanca eşit mesafede durur ve haklarını alıp yaşamasında müsbet manada denetleyici olur. Laikliğin aslı ve çıkış gerekçesi de budur.

Biz bu saygıyı, batıla, yanlışla, çirkine, olumsuzla saygı olarak değil, “içinde hürmet, tazim ve benimseme olmayan mücerred bir kabullenme” olarak anlıyoruz. Bu manada muteber sayıyoruz. Bilindiği gibi “Dinde zorlama yoktur”¹ ayeti meşhurdur. Din, kişinin kendi tercihi ile kabullenilirse geçerlidir. Değilse bir kıymet ifade etmez. Dinin özelliği zorlamak değil, zorlamadan korumaktır.

İnsan haklarında ifadesini bulan çağın anlayışı şudur: “Adam bir dine inanıyorsa, kendisini bağlar. Faydası da zararı da kendinedir. Başkalarına, “onu dini ve inancıyla baş başa bırakmak” anlamında saygı duymak düşer. Onu alaya almak, ya da hakaret etmek, din ve vicdan özgürlüğüne ve kişilik haklarına ters düşer.”

Batıda laiklik tam da bunun içindir. Yani kimse gücüne dayanarak başkasının dinine karışmasın, saldırmamasın, hakaret etmesin, engellemesin. Çünkü bu noktada geçmişte onların ağzı çok yanmış ve çok büyük felaketler yaşamışlardı. Nihayet bu amansız sorunu laiklik ilkesi ile kısmen aştılar.

İslam bunu daha başında sağlamış ve teminat altına almıştır. Herkese dinini öğrenme ve yaşama hakkını vererek bunu devlet ve hukuk açısından garanti etmiştir. O açıdan İslam ülkelerinde laikliğe gerek yoktur. O, başkalarının din ve inançlarına tahammül edemeyen zalimlerin ülkelerinde bir zaruret olmuştur. Tabii onlar için iyi de olmuştur.

Laiklik Derdi

Evet, insan hakları başkalarının din ve inancına bu saygıyı gerektirir. Laiklik de dinlerinin gereğini yaşama özgürlüğü verir dedik. Ama işte tam da burada bir soru gündeme gelmektedir. Ama bu

¹ Bakara, 256.

sıradan bir soru değil, bize hayatı zindan eden ve bütün dertlerimize sebep olan bir çirkin ve haksız durumun sorusudur.

Soru şu:

Peki “çağdaş” ve “laik” olduğunu söyleyen şu insanlar, “şeriat” kelimesini duyunca neden kin ve nefretle dolarak “orta çağın karanlığı” diye tempo tutarlar?

İnsan haklarına bağlı olduklarını söyleyen şu zavallılar neden, nasıl ve ne hakla “kahrolsun şeriat” diye nara atarlar?

Hani çağdaşlık?

Hani laiklik?

Hani insan hakları?

Biz insanız. Onları da öyle biliyoruz. Peki ama hani haklarımız?

Eğer laiklik sizin dediğiniz gibi “din ve vicdan özgürlüğünün teminatı ise”, eğer laiklik herkese istediği dini, inancı seçme, öğrenme, yaşama, yayma ve yaşatma hakkı veriyorsa, hani benim dinimi okuyup öğreneceğim okullar veya dersler? Hani ibadetlerimi rahatça yapabileceğim iş yerlerindeki mabed veya mescidler? Hani, fişlenmeden, hakarete maruz kalmadan, önemli makamları kaybetme tehlikesi olmadan ibadetlerimi yerine getirebilmeler? Hani tesettürü yaşayabilmem? Hani dini basın yayın yayınlar gibi okul ile, tekke ve medrese ile, sivil kuruluşlar aracılığı ile rahat yayabilmem?

Ben bir Müslüman olarak din ve şeriatımı nerede ve nasıl öğrenebileceğim? Laiklik var iken insanlara Kur’an okutmak niye yasaklandı? Medreseler niye kapatıldı? Tekkeler ve zaviyeler niçin kapandı? İçinde zikir yapabileceğim bu kurumlar hala niye yasak? İslam’ın manevi, derunî, terbiye ve ahlakî yolu olan tasavvuf ve tarikatlar hala ne diye yasak?

Şeriat İslam ise, öğrenilmesi ve yaşanması ve yayılması için faaliyet göstermek niçin yasak?

Hani din ve vicdan özgürlüğü?

Laiklik var ama hak hukuk yok. Din ve inanca güvence yok. Ancak saldırı var, hakaret var, düşmanlık var.

Haklarımız verilmiyorsa sormak gerekmez mi; bunlar insan mı değİller, haktan mı anlamıyorlar?yoksa bizi insan yerine koymuyorlar mı?

Evet, hangisi?

Bazı insan müsveddeleri de “biz her inanca saygılıyız, ama şeriata asla” diyorlar. Bunun tercümesi şu mu: “Biz her inanca insanız, ama şeriata asla”.

Neymiş?

“Şeriat orta çağın karanlığı imiş.

Sana ne be haktan hukuktan anlamaz, “laiklik” der ama dinime düşman olup onu öğrenmeme, yaşamama, yaymama yasak getiren ve yetmedi, bir de beni kınayıp ayıplayan alçak? Orta çağın karanlığı ise benim karanlığım, sen istersen inanma kafir, benim karanlığımdan sana ne? Hani inançlara saygı gerekti sahtekar? Hani çağdaş insan inançlara saygılı olurdu çağdışı adam? Hani devlet her din ve inanca eşit uzaklıkta olurdu, bu İslam düşmanlığı da neyin nesi ey yalancı?

Gerçekten merak ediyorum, din ve şeriat size ne yaptı ki onu duyunca aklınız başınızdaki gidiyor böyle?

Sahi siz şeriat nedir biliyor musunuz?

Sizin için bir kere daha anlatalım ama önce bir parentez açarak.

Bu da hep beraber ne hallere düştüğümüze bir ayna tutsun.

Ciddiyetsizlik Derdi

Yüce dinimiz İslam’a ve Alemlere Rahmet olarak gönderilen Hz. Muhammed (sav)’ in manevi şahsiyetine hakaret edenler kervanına son olarak Hristiyan dünyasının dini lideri papa da katılmıştı. Roma Katolik Kilisesinin ruhani lideri Papa 16. Benediktus’un sevgili Peygamber Efendimiz (Aleyhi’s Salatu ve’s Selam) Hz. Muhammed hakkında kullandığı ifadeler İslam dünyasında gösterilen tepkiler büyük oldu. Bu çirkin sözler İslam dünyasında kıyamet koparmıştı. Zaten Danimarka’dan bütün Avrupaya sıçrayan karikatür kepezeliğinden sonra iyice gerilen İslam dünyası

ayağa kalkıyor, aynı zamanda batı dünyası da yapılan densizliğe “ayıptır, yersizdir, zamansızdır, gereksizdir” diyordu. Herkes özür dilemeye çağırıyordu papayı.

Gerek ülkemizde, gerekse top yekün İslam dünyasında gösterilen tepkilere bakınca şöyle düşünüyoruz haliyle: “Demek ki Papa ciddiye alınmıyor, söylediklerine kulak veriliyor ve değerlendiriliyor.”

Bizim ülkemizde de üst düzey bazı insanlar zaman zaman inançlara dair olumsuz şeyler söylüyorlar ama kimseden çıt çıkmıyor. Ne kınayan var, ne yürüyen var, ne bildiri okuyan, ne de siyah çelenk koyan.

Neden acaba?

Duyulmuyor mu, dinlenmiyor mu, anlaşılmıyor mu?

Ciddiye mi alınmıyor yoksa?

Acaba söz batıdan gelince daha mı etkili oluyor?

İslam dünyası kendi olumsuzluklarına göz mü yumuyor yoksa? Bir kayırma, bir gözden kaçırma mı var, değilse bir kanıksama, bir gına gelme mi? “Kabak tadı verdi” umursamazlığı mı?

Yoksa korku mu var sessizliğin arkasında?

“Papaya ne dersek diyelim, kimse bizi cezalandırmaz. Hem elleri buraya uzanamaz, hem de ne de olsa fikir özgürlüğü var oralarda ve hazmedilir. Ama İslam dünyasında anasını ağlatırlar adamın” mantığı mı?

Aynı günlerde Medya’da bir “dogma” fırtınasıdır esiyor. Dogma nedir diye sözlüğe bir daha baktım. D. Mehmet Doğan şunları yazmış: “Dogma: Mutlak, tartışmasız doğru; İlahi bir vahiyden, mukaddes bir kitaptan gelen tartışma kabul etmeyen bilgi ve inanç, akide, nas. Kelime Yunanca’dan gelmiş.

Buna göre “dogmacılık” veya “dogmatizm”, dogmaya bağlı düşünce tarzı, şekli, tenkitsiz ve delilsiz tasdik etme görüşü.”

Bu tanıma göre ülkede iki dogmatik anlayış var: İslam ve Kemalizm.

Zaman zaman üst düzey kurumların başındakiler önemli günlerde dogmatizmin aleyhinde konuşur, bu tarz düşünceleri kınar, insanlara ve özellikle gençlere dogmacılıktan uzak olmayı öğütler. Çok yakın bir zamanda sayın cumhurbaşkanı A. Necdet Sezer de tekrarladı bu görüşü ODTÜ'nin açılışında. Zaman zaman yapar böyle konuşmaları, uyarıları.

İyi de, acaba neyi kastedti bununla?

Yorumlar değişik. Kulak verdim konuşanlara, yazanlara, diyorlar ki; Türkiye'de iki dogmatik düşünce var. Birisi din, diğeri de Kemalizm.

“Hangi Kemalizm?” demek ne kadar doğrudur bilemem ama “hangi din?” demek pek de doğru olmaz. Çünkü cevap hazır: ülke insanının % 99'u İslam dininden. Herhalde din deyince o anlaşılmalı gerek.

Kemalizm bir dogma mıdır? Ülkede kalkıp rahat rahat Kemalizm tartışılabilir mi? Böyle yapanlara karşı devletin tavrı ne olur? Diyelim bir memur bunu yaptı. Acaba bulunduğu memuriyetine, makamına, kamuoyundaki yerine bir halel gelir mi gelmez mi?

Buna “hayır, gelmez” diyebilecek bir Allah'ın kulu çıkar mı dersiniz bu ülkede?

O zaman sahi kimi ve neyi kastediyorlar?

Çifte Standart Derdi

Eğer dogmalardan biri “bizimkidir, yakışır” mantığı ile alınıp öbürüne “öteki” mantığı ile yaklaşılsa da vurulursa, acaba düşüncede samimiyet, tutarlılık, adalet, eşitlik, doğruların genel geçerliği zedelenmiş olmaz mı?

Eskiler buna ne derlerdi onu bırakalım da, yenilerin ifadesiyle soralım, bu çifte standart değil mi?

Çıkıp bunu yüksek kürsülerden ciddi ciddi söylemek, neyin ifadesidir ve ne kadar inandırıcıdır?

Birileri kalkar da “daha evvel söylenenlerden ve yaşananlardan kalkarsak bu söz İslam’a gider. Çünkü Kur’an, Tanrının kitabıdır. Sen onu değiştiremezsin. Ya inanır ve öyle kabul eder, öyle yaşarsın. Ya da inanmaz, kabul etmez, yaşamazsın. İşte dogma budur ve söyleyen de bunu kasetmiştir” derse, hak vermekten başka yapabileceğimiz bir şey yoktur.

Evet, inanmamışsa sorun yok, adama zorla inandıramazsın.

Ama inanmışsa da sorun yok. Kabul edecek ve yaşayacak. Yani inancını, ibadetini, huyunu husunu, bireysel ve sosyal yaşantısını, inandığına göre ayarlayacak ve yaşayacak. Bu onun en doğal hakkı.

Peki bunu kınamak, buna dil uzatmak, biz dahil bütün dünyanın altına imza atarak kabul ettiği ve çağdaş olmanın en büyük göstergesi saydığı inanç özgürlüğüne, din ve vicdan hürriyetine ters düşmez mi? Hatta buna bir saldırı sayılmaz mı?

Bir misal verelim. Hindistan’da bir kısım insanlar ineğe tanrı diye taparlarmış. Bize göre çok garip, akıl ve mantıktan uzak bir davranış. Ama bütün uygar ve çağdaş uluslar şöyle diyorlar: “Arkadaş, sen ister inan ister inanma. Bunda özgürsün. Ama bir başkasının bu inancına karışamazsın, alay ve hakaret edemezsin. Çünkü inançta mantık aranmaz. Mantıklı veya değil, o ona inananın bileceği ve karar vereceği bir iştir. Sen çağdaş bir insan isen, inanca saygı duyacaksın.

Din ve vicdan özgürlüğü de budur zaten. Beğenmiyorsan inanmazsın, ama inananın dinine imanına da karışamazsın. Yoksa toplumun huzurunu bozar ve kavgacı, fitneci, bozguncu ve çağdışı olursun.”

Bizim ülkemizde de böyle diyenler var.

Var olmasına var da, ama yine de onlarda bir terslik var.

Nasıl bir terslik mi?

Bu sözü söyleyen bizimkiler, en azından bunların çoğunluğu, söz konusu Hindistan ve ineğe tapma olunca gayet çağdaş oluyorlar, onlara seve seve inanç özgürlüğünü tanyolarlar, ineğe tapmalarına hiç ses çıkarmıyorlar. Mesela güneşe tapan şintoist Japonları hiç alaya almıyor, aşağılamıyorlar. Ruhlara, totemlere tapanlara da öyleler.

Ama söz konusu İslam olunca, İslam Şeraitine olunca, başlıyorlar ağız dolusu hakaret ve aşağılamaya: “İrtica, gericilik, tutuculuk, yobazlık, çağdışılık, ilkellik, ortaçağ karanlığı vs. vs.”

Kimse de kalkıp: “Yahu size ne, karanlıksa onların karanlığım, sizi ne ilgilendirir? Sizi zorlamıyorlar ya! İnanmazsanız inanmayınız, ama hakaret de etmeyiniz. Hakkınız yok buna! Size inançlara saygılı olmak düşer” demiyor, diyemiyor.

Hatta hakarete uğrayan bizzat biz bile kalkıp: “Yahu size ne, karanlıksa bizim karanlığımız, sizi ne ilgilendirir? Sizi zorlamıyoruz ya! İnanmazsanız inanmayınız, ama hakaret de etmeyiniz. Hakkınız yok buna! Size inançlara saygılı olmak düşer” demiyoruz, diyemiyoruz.

Niye diyemiyoruz? Niye hakkımızı savunamıyoruz?

Korkuyoruz da ondan!

Korkmamız ve hakkımızı savunmamamız yanlış, ama maalesef gerçek de bu?

Peki bir sorunuz bakalım, neden korkuyoruz?

Sormazsınız değil mi?

Çünkü siz de en az bizim kadar biliyorsunuz...

Ama korku gerektirmeyen daha başka sorular soralım:

Yahu kendi insanınız Hindulardan daha mı değersiz?

Bu din, bu şeriat, ineğe tapmaktan -haşa sümme haşa- daha mı kötü?

Cevap hazır:

-Biz de müslümanız.

-Öyle diyorsanız öyle olsun, peki derdiniz ne?

-Şu ikiyüz ayet...

-Hangi ikiyüz ayet?

-Şu ikiyüz ahkam ayeti...

-Ne olmuş ikiyüz ahkam ayetine?

-Onlar bizi çağdışı bırakıyor.

-Ne olacak?

-Onları atacağız, yok sayacağız. Gerisi tamam.

-Bize ne yahu, gidiniz Allah ile pazarlığa girişiniz. Artık ikiyüz ayet mi atarsınız, beşyüz ayet mi geri postalarsınız Allah tealaya, yok tenzilât mı yaptırırsınız, ne yaparsanız artık. Bize gelince, biz “Müslüman” kelimesinin, “pazarlıksız teslim olan” anlamına geldiğini biliyoruz hamdolsun.

Konumuza dönersek, içerde yapılan yanlışlıklara, hakaretlere, aşağılamalara karşı yapılacak akıllı, mantıklı ve sağ duyulu tepki yokluğunu anlamıyoruz. Dışardan Papa veya karikatüristler yapınca yeri göğü inleyen, hatta ölçsüz ve sağlıksız tepki verenler, içerdekiler benzer şeyler yapınca akıllı ve mantıklı tepkiler için neredeler?

Bir de “Diyanet nerde” diye soruyoruz?

Yeri geldiğinde, “din işlerinden ben sorumluyum” diyen Diyanetin, Papa’ya cevap vermesini bilen Diyanetin anlatması gerekmez mi bunlara artılı eksili, çıkarmalı toplamalı dinin Allah katında sahih/geçerli din olmadığını? Daha evvelki hak dinlerin, bu tür insanlar eliyle gelen müdahaleler yüzünden haktan saparak batıla dönüştüğünü...

Bunların hepsi geliyor cehalete tosluyor. Yeri geldiğinde, “din işlerinden ben sorumluyum” diyen Diyanetin ise sesi soluğu çıkmıyor...

Neden?

Görev alanına girmiyor mu?

Allah (azze ve celle) ın alimlere “beyan – açıklama” görevi verdiğini bilmiyor mu?

Devletin görevi, Allah’ın görevinden sorumsuz kılar mı kişileri, kurumları?

Hani yukarıda da sormuştuk “sahi siz şeriat nedir biliyor musunuz?” diye.

“Sizin için bir kere daha anlatalım” demiştik.

“Ama önce bir parentez açarak.” Demiştik.

Parantezi burada kapatalım ve Diyanet’in görev alanının dışında kalan şeriat’ı tanımaya çalışalım.

Sözümü espiri veya şaka sanmayın, gerçektir. Diyanet, İslam dininin inanç, ibadet ve ahlak kısımlarından bilgi vermekle sorumlu “dîni” değil, “idârî” bir kurumdur.¹ Şeriat ve muamele kısmı görev alanında yoktur. İnanmazsanız açık tüzüğüne bakınız veya en yakın müftülüğe sorunuz. Herhalde utanırlar ama, yalan söylemezler.

Hemen söyleyelim; siz niye utanıyorsunuz sayın müftümüz, bu ayıbın sorumlusu siz değilsiniz ki? Bu konumda olmayı sizler asla istemezsiniz, ama neylersin mecburiyet. İşte bizim de konumuz, ya da derdimiz, bu yanlışlıklardır zaten.

Evet, sizi bu hallere düşürenler utansın!

“Niye yok?” diye bir soru sormazsınız herhalde.

Şu meşhur laiklik ilkesi yüzünden yok.

“Şeriat hakkında bilgi vermek, laiklik ilkesine ters düşmektir” diye anlaşılmış.

Bilgi vermek ile laikliğe ters düşmek nasıl oluyorsa!

Hani “havada bulut... ” diyene, “sen bana ördek dedin” diyenin kavgası gibi...

O nasıl mı olmuş?

Babam bir bilene sorunuz lütfen, biz daha şeriatı anlatacağız. “Sizin için bir kere daha anlatalım” diye bir söz verdik yukarda. Daha sözümüzü yerine getiremedik.

Toplumun Derdi

¹ Diyanetin konumu hakkında bilgi için mesela bkz. Cemal Nar, İlim Ve İktidar, İslam Sancısı.

Sözümüzü yerine getirelim ama, yeri gelmişken bizi “laiklik” adına vuranlara da bir çift sözümüzü fırsat bulmuşken söyleyelim. Sonra geliriz gene şeriatı anlatmaya inşallah.

Bilindiği gibi toplumlar, bireylerden meydana gelirler. Onun için toplumun saadeti, huzuru ve temizliği, bireyin saadeti, huzuru ve temizliğine bağlıdır. Çürük tahtalardan sağlam bir gemi inşa edilemeyeceği gibi, bilgisiz, görgüsüz, huzursuz bireylerden de güzel bir toplum inşası mümkün değildir. Akıl ve mantık bunu böyle kabul eder değil mi?

Yaşadığımız acı bir gerçek olduğu kadar, dinler tarihi, genel tarih ve sosyal bilimlerin de bize kesinlikle bildirdiği bir gerçektir bu. Bu bir veridir, bir sonuçtur. İslam, ta başından beri bu gerçeği insanlara ilete gelmiştir.

İnsan, huzur ve saadeti için, söz dinleyen, öğütlerden yararlanan, tarihî tecrübelerden ders alan bir varlık olmak zorundadır. Bizden önce yaşamış olanların yaptıklarından ders almalı, bize bahşedilen akıl ve zeka gibi nimetlerimizle iyi ile kötüyü, doğru ile eğriyi ayırt etmeli, kendimizi sürekli gözetmeli, iyi ahlakımızı geliştirmeli, kötü huy ve alışkanlıklarımızı gidermeliyiz.

Şüphesiz bunların olabilmesi için insanın Allah’ı bilmesi, sevmesi ve ona ibadet etmesi elzemdir. Gerçek saadet, huzur, iç temizliği ancak ve ancak Allah’ı bilmek ve sevmekle mümkündür. İnsanın içindeki kötü huy, güdü, şehvet, istek ve ihtiraslardan büsbütün arınması ve korunmasının başka bir yolu yoktur. Çünkü insanın bütün arzu, istek ve ihtirasları, bedeninde gerçekleşmektedir. Bedenin ise, ölümlü olduğu, açık seçik bir gerçektir.

Ölüm endişesini yenen yegane unsur, Allah (azze ve celle) a iman, Allah’a itaattir. Ahirete iman ve hazırlıktır. Bu iman ve itaat, bu bilgi ve hazırlık, insana sonsuz bir zevk bahşetmektedir; ahiret mutluluğu...

İşte bu bilgi, bu amel ve arınma, sonuçta dünya mutluluğunu da getirmektedir. İnsanın orada, ölümsüz bir ebedilik, kesintisiz bir zevk, katıksız bir sevinç, zevalsiz bir zenginlik, kusursuz bir olgunluk ve

minnetsiz bir nimet ve hakiki bir izzet içinde olmasının, gözlerin görmediği, kulakların duymadığı, dillerin diyemediği, akla hayale gelmeyen bir nimet ve zevkler dünyası içinde yaşamasının verdiği saadet, huzur ve tatmininin dünyaya yansımaları, kuşkusuz dünya saadetinin en büyük kaynaklarından.

Görülüyor ki saadetin, huzurun, itminanın kaynağında Allah (azze ve celle) a iman, O'nu bilme ve sevmeye vardır. Allah'ı bilmenin en büyük faydası, hiç şüphesiz insanı, O'nun rızasını kazandıracak amellere, davranışlara iletmesidir. İhlasla ve O'nun istediği ölçüler çerçevesinde bir amel. Amelsiz ilmin değeri, yani faydasız bir ilmin değeri herhalde yok gibidir.

Bütün bu amellerin amacı da, kişiyi arındırmak, kalbini temizlemek, nefsinin tezkiye etmektir. Yani her türlü olumsuz düşünce ve davranışlardan arındırmak. İşte bireyin saadeti, huzuru, doymuşluğu burada...

İçini arındıran insanın, çevresini de arındıracağı, çevresine de arı duru davranacağı kuşkusuzdur.

İşte, toplumun temizliğinin en temel şartı, bireyin bu manevî temizliğidir. Toplumun huzuru, saadeti, itminanı, bireyinkilere bağlıdır. Bireyin iç temizliğini başarmalarının gerekli alt yapılarını, imkanlarını hazırlamayan bir toplum ve yönetim, dış temizlikte ne kadar da çalışsa başarılı olamaz.

Onun için adil, dengeli, huzurlu ve mutlu bir toplum oluşturmak isteyen herkesi, bireylerin iç temizliğine giden yol olan din, alabildiğine ilgilendirmelidir. Onun için dinin önü olabildiğince açılmalı ve ondan yararlanmanın azami imkanları kullanılmalı, kullandırılmalıdır. Arzulanan mutlu bir toplum için en gerekli olan, hiç şüphesiz bireyleri arındıran ve olgunlaştıran dindir.

Çünkü, Allah (azze ve celle) a karşı ibadet ve taatlarını ihlasla, ölçülere bağlılıkla, amacını gerçekleştirecek bilinçle yerine getirerek iç huzurunu, kalp temizliğini yakalamış bir bireyden, işte böylesi mutlu bir bireyden, mutlu bir aile meydana gelecektir. Böyle bir aile, toplumun mutluluğunun kaynağıdır. Mutlu bir toplum ise, devletin

huzur ve bekasının teminatıdır. Dikkat edilirse hepsinin de altında yatan temel dinamik, dindir.

Akıllı bir devlet, bireyin, dolayısıyla ailenin ve toplumun mutluluğunu sağlayan dinin öğretilmesinin ve hayata geçirilmesinin imkanını alabildiğine insanlara sunan devlettir. Allah ile savaşıma anlamına gelen din düşmanlığı ise, kendi huzur ve bekasına düşman olma anlamına geldiği için, aslında devlet mantığı ile de bağdaşmayan bir tutumdur.

Bir devletin kendini “laik” olarak tanımlaması demek, dinler karşısında eşit mesafede durması ve tarafsız olması demektir. Bunun ifade ettiği gerçek, hiçbir din ve inanca karşı olmaması, düşmanca tavır almaması, zarar vermemesidir. Aynı zamanda toplum içinde bir din çatışmasını da önlemesidir.

Laikliği bahane ederek dinlerle savaşmak, şüphesiz akli da inkâr ederek kendi toplumuyla savaşmaktan başka, aynı zamanda laikliği de inkar ederek açıkça kendisiyle çelişmektir, çatışmaktır. O zaman, bireyin ve toplumun huzur ve saadetinin katili bu tür devlet olmaktadır. Böyle bir durumda değişmesi gerekenin kim olduğunu söylemeğe, bilmem ki gerek var mıdır?

Şimdi artık sözümüzde duralım.

Derdimiz Öcü mü?

Sözlüklere, ansiklopedilere soralım. Onlar anlatsın.

Rahmetli Cemil Meriç “Kâmus, bir milletin hafızası, yani kendisi; heyecanı, hassasiyetiyle, şuurıyla. Kamusa uzanan el namusa uzanmıştır. Her mukaddesi yıkan Fransız İhtilali, tek mukaddese saygı göstermiş: Kamusa.” der.¹ Öyleyse kâmus, namustur.

Namus da önemli bir kelime. Dost da düşman da kâmusu güvenmeli değil mi? Öyleyse ona başvuralım ve güvenelim. Herhalde bize bir şeyler söylerler.

¹ Bu Ülke, Ötügen y. İst. 1976, s.19.

Ama önce bu kelimenin arkaplanı ile ilgili bazı hatıralarımı aktarayım isterseniz.

Bizim öğrencilik yıllarınızda “şeriat” kelimesi neûzü billah, sanki bir öcüydü, şimdikinden çok daha tehlikeli sayılan bir kelimeydi. Karanlık, korkunç ve tehlikeli (!). Onu ağzına alan insan, dostları arasında bile olsa, şöyle sağına soluna bir bakar, çevreyi kontrol ederdi. Hocalar bile va’z-u nasihat ederken çoğu kez açıkça şeriat diyemez, gerekirse “şer-i şerif” derlerdi. Bu gün bile o ruh halini yaşayanlar ve bizim de öyle yapmamızı tavsiye edenler az değildir. Hatta İslam davasını bir ömür savunduğunu söyleyen bir Hocaefendi bir sohbetimizde “daha ağzımdan bir kere şeriat kelimesi çıkmadı” dediğinde çok şaşırılmışım.

Daha da garip bir olay yaşadım bir zaman. Hatta çirkin bir olay. Çok hayırlı hizmetler yapan ve eğitime büyük katkılar sağlayan bir vakıf, şehrimize bir hoca davet etmiş sohbet için kendi cemaatından. Bizi de davet etmişler dinlemeye. “İslamî her faaliyeti desteklemek vazifemizdir” dedik ve icabet ettik.

Konuşmacı birhayli güzel şeyler anlattı. Vakfın hizmetlerini tanıttı. Bu arada kendi usûl ve üslubunu anlatırken, güya tedbirli ve müsbet hareket etme adına bir şeyler söylüyordu. Bu arada “biz öyle şeriat meriat demeyiz” deyiverdi.

Tepem attı. “Şeriatı anladık da, meriat ne demek bire saygısız adam” dedim, tabi ki içimden...

Kaş yapayım derken göz çıkarmak bu olsa gerek. Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. Kalksam “lütfen üslubunuza dikkat ediniz, aziz şeriatımızdan biraz daha saygılı bahsediniz” diye uyarısam, kimisi memnun olacak, kimisi de alınarak “misafiri rahatsız etti” diye dedikodu yapacak, sonuçta şehir çalkalanacak. Kalkıp gitsem, yanlış anlaşılacak...

Keyfim kaçmıştı ve konuşma bitince sessizce çektim gittim. Hala içime derttir. Halbuki onun üstadı “vücudumdaki kıllarım kadar başım olsa, şeriat için vermeye hazırım” mealinde sözler söylerdi. Nerden nereye!..

Şeriat kelimesini kapağa taşıyan ilk dergi "Şûra", o zamanlar kendini kurtarmak için enteresan bir yol seçmişti: Büyük harflerle "Şeriatçı Gazete" yazmış, altına da küçücük harflerle "olur mu?" diye cümleyi soruya

çevirmişti. Ama, soru moru dinlemediler, yargılayıp mahkum ettiler ve toplattılar dergiyi. 163. madde kılıç gibi kesiyordu inananları o zamanlar.

Aynı yıllarda, yani 1960 - 70 li yıllarda, tercüme eserlerle Seyyid Kutup, Muhammed Kutup, Mevdudi, Hasan el-Benna'ları tanıdık. İslam'ın bir nizam olduğunun farkına vardık. Siyasette İslam'ın seslendirildiği, bu yüzden bazı partilerin açılıp kapandığı yıllardı.. Büyük doğu dergisi karabatak gibi batıp çıkıyordu. Sezai Karakoç Diriliş'i, yedi güzel adam Maver'a'yı çıkarıyordu. MTTB, Akıncılar gençliği fikren yetiştirirken, Mahmut Sami Ramazanoğlu, Mehmet Zahit Kotku gibi maneviyat büyükleri merhumlar da halka ve gençliğe iman, irfan ve edeb aktarıyorlardı. Tarikatlar yer altı faaliyetlerini hiç kesmemişlerdi zaten. Hepsinin zemininde de önce İmam Hatipler vardı. İmam Hatip Liseleri ve yüksek İslam Enstitüleri davanın öğretmen ve hocalarını yetiştiriyordu. Süleyman Efendinin Kur'an Kursları da özellikle köylerde gençler ve halk üzerinde etkiliydi. Sistem sarsılıyordu. Bir de Nurcular, ülkeyi ağ gibi sarmışlardı. O yıllar onlar için bölünme ve politikada boğulma yıllarıydı ama, yine de etkinlikleri canlı ve diriye... Hele hele Bediuzzamanın, Divan-ı harp mahkemesinde, pencereden asılan, idam edilenleri göre göre, yada göstere göstere "sen de şeriat istiyormuşsun" diyenlere verdiği şu cevap, heyecan ve hayranlıkla coşturarak tüylerimizi diken diken ediyordu:

“Şeriatın bir hakikatına bin ruhum olsa feda etmeye hazırım. Zira şeriat, saadet sebebidir, sırf adalet ve fazilettir.”

Bütün bu atmosfer içinde şeriat kelimesi artık müslümanların hemen her fırsatta kullandıkları çok sevimli ve heyecanlı bir kelime oluyordu. Bayram kartları, "Şeriat İslam'dır" diye çıkıyor ve postahanelerden şehirden şehire güvercin olup uçuşuyordu.

Devlet ise aynı havasında devam ediyordu. Süleyman Demirel gibi etkili siyasetçiler açıktan şeriat düşmanlığı yapamaz olmuşlardı. "Şeriata karşıyız" diyemezler de "teokrasiye karşıyız" derlerdi. Bu üslup ve ifade biçimi, yeni tartışmalara sebep olurdu:

“Acaba İslam'da teokrasi var mıdır?.. Teokrasi ile şeriat aynı mıdır? Böyle söyleyenlerin maksatları nelerdir? Şeriata karşı çıkanların dinen

hükmü nedir?.. “Şeriat mülgadır” diyen Türkiye "Dar'ul harb" midir, "Darul İslam" mıdır?"

Zamanın Cumhurbaşkanı Fahri S. Korutürk, o zamanlar çok yaygın olan anarşinin sebebi olarak gösterilen komünizm ile şeriatı kıyaslamış ve açıktan açığa " Şeriat komünizmden daha tehlikelidir. Özellikle şeriata düşmanınız." demişti.

Bu söz ülkede bir uçtan bir uca dalgalanmalara sebep oldu. Sakin, vakur ve ağırbaşlılığı ile sempati toplayan Korutürk bu açıklamadan sonra bir hayli yıprandı. Halk nezdinde büyük itibar kaybetti. Aslında onlar açısından bakıldığında yanlış değildi. Çünkü komünizmin bir halk tabanı yoktu Türkiye'de, komünizme bir halk desteği yoktu. O yüzden çok korkmaya değmezdi.

Tabi sonraları ortaya çıktı ki, o hareketler de belli çevrelerce uzaktan kumandalı imiş. Hatta finansmanı da Amerika'dan gelirmiş. Korkmaya zaten gerek yokmuş. Amaç sadece korkutmakmış. Böyle bir düşman icad etmek konjüktürel olarak gereklimiş.

Oysa Şeriat halkın diniydi, imanıydı. Halk her zaman şeriata inanırdı. Şeriatı yaşayamasa da ona hürmette kusur etmezdi. Birisinin şeriatı yaşaması onu sevimli kılardı halk nezdinde. İtibar ederdi halk ona şeriat hatırına.

Sistem Derdi

Bu gün ülke için en büyük tehlike terör, PKK ve bölücülüktür. Binlerce can almış, göçlere sebep olmuş, ekonomiyi felç etmiş, huzuru bozmuş, insanlar arasına kin ve nefret tohumları saçmıştır.

Ama yetkililer kalkıyor, "Şeriat birinci tehditir. PKK'dan daha tehlikelidir" diyorlar!.. Buyurun cenaze namazına!..

Sistem, İslam'a tavrını hiç değiştirmiyor. Hiç ilerleme yok bu konuda. Dünya değişiyormuş, şartlar değişiyormuş, çıkarlar değişiyormuş, fikirler değişiyormuş, hiç önemli değil. İslam denince kilitleniyor sanki sistem. Her şeyi bırakıyor ve savunmaya geçiyor. Refleks olmuş bu sistemde.

Bu gün de demokrasi işlemiyorsa, yasama, yürütme ve yargı birbirine güvenmiyor ve hep kendini kolluyorsa, halka hak ettikleri özgürlükler vaat ediliyor ama bir türlü verilmiyorsa, özellikle de din ve vicdan özgürlüğü alanında çok ilkel görüntüler sergileniyorsa, sistem kendi halkını yer yer tehdit gibi görüyorsa, eğitimde akıl almaz cinayetler işleniyor ve dayanılmaz sancılar çekiliyorsa, bir kısım çeteler devleti sarmış ve ona hukuk dışı işler yaptırıyor ve yetkililer onlarla gerekli mücadeleyi yapamıyor, yapmak isteyenler hak ettikleri desteği bulamıyorlarsa, bir kısım kurumlar denetlenemiyorsa, yanlış yapanlardan yer yer hesap sorulamaz hale gelmişse, partiler kapanıyor, siyaset gelişmiyor, halkın egemenliği elinden şu ya da bu bahanelerle alınıyorsa, halkın dili, kıyafeti, örf ve adetleri bile sorun oluşturuyorsa, sa, sa, sa... Bütün bunların altında sistemin rejim korkusu vardır. Daha doğrusu İslam korkusu. Ama adını doğru koymak işine gelmediği için küçük bir tahrif ve tağyirle “irtica” korkusu...

İrtica en büyük suç. Ama ceza hukukunda “irtica” diye bir suç yok. Olmayan suçla mücadele de normal değil tabi. Normal ve kolay değil.

Sistem de kendi açısından haklı (!). Nasıl İslam’ı suçlasın ki?

Macera bu işte. “Bilen bilir, bilmeyen de bir dal mercimek sanır...”

Özgürlük Derdi

Düşünce ve ifade özgürlüğü diye bir şey bilinmezdi o zamanlar. TCK’nın meşhur 141, 142 ve 163. maddeleri orak gibi adam biçerlerdi durmadan. Yazarların, konuşurların mahkemeler ikinci adresleri idi sanki.

Bir yazar yazmaya başlamadan önce plan ve üsluptan evvel nasıl yazarsa suç olmaz ve tutuklanmaz, onu düşünürdü. Ama yine de başaramazdı bunu kolay kolay. Niyet okuyuculuğu o zamanlar daha yaygındı çünkü. Bilirkişi, “böyle yazmış ama şöyle demek istemiş” diyerek yazarın kalbine girer ve niyetini bilirdi. Öyle ehil ve usta

bilirkişi proflar vardı o zaman. Aman kimse alınmasın, “sanki şimdi yok” demek istemiyoruz.

O günlerde hem şeriati dile getirmek, hem de kanunun pençesinden kurtulmak için ne ifade ve uslub araştırmalarına gidildi, ne yollara sapıldı, ne komiklikler sergilendi ancak yaşayanlar bilir...

Mesela bir kısım yazarlar, Milli Eğitim Bakanlığının bastırıldığı şark klasikleri başta olmak üzere devletin bütün yayınlarını tarar, içlerinde şeriatin İslam olduğunu, şeriatin dinin farz, vacip ve haramlarından başka bir şey olmadığını, namazın, orucun, nikahın, boşanmanın, alım satımın kurallarının şariat olduğunu, şeriata uymanın çok faydalı ve güzel olduğunu ifade eden cümleleri alır, kendi kurumlarının o ifadeleriyle sistemi vururlardı. "Biz değil, kendi kitaplarınız böyle söylüyor. Biz ordan naklediyoruz" der, cezadan kurtulurlardı.

Devlet, cumhuriyetle beraber şeriata karşı amansız bir mücadele vermiştir. Aslında cumhuriyet, şeriati yıkarak gelmiş ve şeriatin yeniden gelmemesi için gerekli bütün devrimleri yapmıştır. Devrimlerin hepsinin ortak özelliği, şeriati yok etmektir.

Devlet bunu yaparken, yanında halk yoktur. Halka hiç sormamıştır zaten. Halkın istekleri hep göz ardı edilmiştir o zaman. Haklı talepler hiç dinlenmemiş, başkaldırılar acımasızca ezilmiştir. Bu tür uygulamalarda biraz ileri gidildiğini, devlet de kabul eder sonraları ama, "o günün gereği buydu" diyerek mazeret üretir ve yapılanlara sahip çıkar, asla özür dilemez.

Cumhuriyet ile “bize özgü laiklik” (!) arasında aynılık kurulması da şariat düşmanlığının bir başka ifade biçimidir. Sanki şariatçı cumhuriyetçi olamaz. Sanki şariat padişahlıktır, krallıktır, diktatörlüktür.

Sisteme göre şariat istemek “irtica”dır.

İrtica ne?

Geriye dönüş.

Neye, nereye irtica, yani geriye dönüş?.

Padişahlığa, köleliğe, orta çağa, ilkelliğe, cahilliğe, zulme...

Kur'an'da küfrü ifade eden "karanlık" kelimesi, İslam'ı ifade eden "nur" kelimesi ile değiştirildi ve yeni versiyonu şöyle oldu: "Şeriat karanlık, laiklik aydınlıktır."

Artık şeriat, padişahlık, saltanat, hilafet, faşizm, komünizm, cumhuriyet, demokrasi, laiklik, milliyetçilik, devrim, sağ, sol, insan hakları, aydınlanma, modernizm, fundamantalizm, kökten dincilik, radikal İslam, siyasi İslam, muhafazkar, kafir, müşrik, münafık, mürted, mürteci, gerici, tutucu, yobaz vb. kelimeler ve kavramlar, birer kurşun gibi sıkılıyordu muhaliflere. Herkes kelimelerle birbirini vuruyordu. Kelimeler bombalar gibi acımasızca kullanılıyordu. Kimse içeriğini bilmeden veya değerlendirmeden kelimelerle birbirlerini orak gibi biçmeğe, çekiç gibi ezmeğe çabalıyorlardı...

Ortalık Kel Ali'nin bağına dönmüştü.

Ortalık toz dumandı, göz gözü görmüyordu.

Dumanlı havayı seven kurtlar dolaşıyordu vadilerde, yamaçlarda.

Birileri suyu bulandırıyor ve balık avlamak, ya da kuzu yemek istiyordu.

İşi "kahrolsun şeriat" diye mitingler tertipleyip yürüme çılgınlığına kadar götürdüler. Hatta bu çılgınlığı akli selimle önlemesi gereken yetkililer yangına benzinle gittiler.

Mahkemelerde en çok açılan davalar, şeriat isteme, irticai faaliyet, laiklik karşıtı olma, demokrasi ve devlet düşmanlığı, dinin siyasete alet edilmesi, din istismarı, laik devleti yıkararak yerine şeriata dayalı din devleti kurma türünden davalar olmuştur.

Artık yeter!

Bu toz duman içindeki kör dövüşü, yerini ilme bırakmalıdır.

Çok şükür bırakıyor da..

Şimdi herkes yavaş yavaş işin aslını araştırıyor.

Halkın Anlama Derdi

Sistemin sahipleri ne kadar kafa karıştırırsa karıştırın, medya ne kadar çarpıtırsa çarpıtın, üniversite ve okullar ne kadar örtmeye ve öğretmemeye çalışırsa çalışsın, artık halk, özellikle de gençler soruyor ve araştırıyor:

Şeriat nedir?

Şeriat gerçekten İslam mıdır?

Bir müslüman şeriatı ret edebilir mi?

Böyle bir yetki yada seçeneği var mıdır?

Şeriatı inkar, şeriate hakaret ve aşağılama, şeriatla alay, şeriatı sevmeme ve beğenmeme kişiyi küfre götürür mü?

Şeriat bugünün ihtiyaçlarını karşılayamaz mı?

Şeriat çağdaş hukuka, insan haklarına, modern hayata aykırı mıdır?

Şeriat, krallık mıdır?

Şeriat, teokrasi midir?

Şeriat cumhuriyet ve demokrasi ile bağdaşır mıdır?

Şeriat, kadımı ezmiş midir?

Şeriat, akla aykırı dogmalar ve hurafeler yekûnu müdür?

Şeriat ilme, bilim, fen ve medeniyete karşı mıdır?

Şeriat, şiddet ve terör müdür?

Şeriat gelirse insanları kesecek midir?

Şeriat, özgürlüğe aykırı mıdır?

Şeriat, Arapçılık veya Arap emperyalizmi midir?

Şeriatsız İslam olur mu?

Şeriatla reform yapılabilir mi?

Şeriat Derdi

Önce, “şeriat İslam mıdır?”, sorusuna, sözü gereksiz yere hiç dolaştırmadan kestirmeden gidip "evet" diyerek başlayalım. Aslında bunu şeriate düşman olan devlet söylüyor, ben değil.

Şimdi hiç acele etmeden, gayet serinkanlı, bilgiden başka hiçbir kaygı gütmekten doğruları araştıralım.

Devletin bastırđığı "Osmanlı Tarih Deyimleri ve Terimleri Sözlüğü" şeriatı şöyle tanımlıyor:

"Allah tarafından peygamber vasıtasıyla vaaz ve tebliğ olunan hükümleri havi ilahi kanun yerinde kullanılır bir tabirdir.

Şeriatın Türk Hukuk Lügatindeki izahı şöyledir: "İbadet ve muâmelâta müteallik olan dini ahkâmın heyet-i mecmuasıdır ki bunlara "ahkâm-ı şer'iyye-i ilmiyye" denir. Cem'i "şerâyi"dir. Bu takdirde hem ahkâm-ı asliyye denilen itikâdiyyâtı, hem de ahkâm-ı fer'iyye denilen ibadât, ahlâk ve muamelâtı ihtiva etmiş olur.

Şer'i, şir'a, meş'ra hükümleri esasen insanı bir nehre, bir su menbâna götüren yol manasındadır. Dinî ahkâm da insanları içtimâî ve manevî hayatının mâbihi'l kıvamı (kıvamı onda) olan bir feyz ve i'tilaya yetiştirecek bir tarikat-ı ilahiyye olduğu cihetle şer'i ve şeriat namını almıştır. " ¹

Yine Avrupalı yabancıların (müsteşriklerin- oryantalistlerin) yazdığı ve Millî Eğitim Bakanlığı'nın tercüme ederek bastırđığı "İslam Ansiklopedisi"nde şeriat şöyle tanımlanıyor:

"Şerî'at: şerî'a (a.), veya ŞER' (aslında mastardır), su içilecek yere giden yol, umumiyetle takip edilmesi gereken vazıh yol, mü'minlerin gitmesi gereken yol, İslâm dini ; tâbir olarak İslâm'ın müdevven kanunu, Allah'ın emirlerinin bütünü mânalarına gelir (bir tek kaide=hüküm mânasına da ve buna ilâveten, cemi şarâ'i=ahkâm olduğuna göre, hüküm ile şari'a aynı mânaya gelebilir); müteradifi sonraları tamâmiyle eskimiş olan şir'a olup bu, "âdet" mânasına da kullanılırdı. İlmî tâbir olarak şâri', Peygamberi şeriatın tebliğ edicisi, daha çok da Allah'ı kanun vâzısı olarak gösterebilir. Meşrû', şeriat'ta tesbit edilmiş olan şeydir. Müdevven dinî kanuna dâhil veya ona uygun olan veya kanunî şeye de şer'i denir...

Kelimenin ilk ıstılahî kullanılışı Kır'an'ın bâzı âyetlerinde görülmektedir. XLV, 18 (son Mekke âyetlerinden; nüzul tarihleri için krş. Nöldeke-Schwally, Geschichte des Qoröns, I, 58 v. dd. ve

¹ Mehmet Zeki Pakalın, age. İst. 1971 2. basılış, 3/341.

Grimme, Mohammed, II, 24 v. dd.): “Sonra seni din emrinden bir şari'a 'nın üstüne me'mur kıldık. O hâlde sen ona uy, bilmezlerin heva ve hevesine uyma". XLII, 13 (aynı devirde, belki de bir az daha sonra): ”0 sizin için de serî'at yaptı (şara'a)...". Yine aynı sûre, 21 : “Yoksa onların Allah'ın izin vermediği şeyleri dinden kendilerine serî'at yapan (şara'u) ortakları mı var". V.52 (Medine 'de inmiştir, belki ilk Medine devresinde): “Sizden her birine bir şir'a (takip edilecek bir yol) ve bir minhâc (vazih bir yol) verdik ...".¹

İslam, Hz. Allah'ın, Resulullah (sallallahu aleyhi vesellem) aracılığı ile insanlığa gönderdiği inanç, ibadet, hukuk ve ahlak esaslarıdır. Geniş manasıyla din akıl sahiplerini, kendi arzu ve iradeleriyle bizzat hayra ve iyiye sevk eden ilahi kanunlardır.

Tarifleri karşılaştırdığımızda din, İslam, şariat için şu ortak özellikleri açıkça görürüz: İlahi kanunlardır. Allah tarafından konulmuş, peygamber tarafından duyurulmuştur. Akıl sahiplerine hitap eder. Zorla, baskıyla, cebir ve şiddetle değil, arzu ve ihtiyarla yani hür irade ve tam bir serbestlikle benimsenip tercih edilmesi esastır. İnanç, ibadet, hukuk ve ahlak gibi hayır ve iyilikleri kapsar.

Başka sözlüklere baktığımızda da din, İslam ve şariatın aynı manaya kullanıldığını görüyoruz. Şariata; itaat edilen bir kanunlar manzumesi olduğu için "din", gidilecek yol, hüküm, elde edilecek kaynak olması bakımından da "şariat" denilmesiyle ortaya şöyle de bir tarif çıkmıştır: Allah'ın kullarına meşru kıldığı din.

Daha başka sözlüklere baktığımızda da din ile şariatın aynı anlamda kullanıldığını görüyoruz. İşte size bir kaç örnek:

Bugün elimizin altında en fazla kullandığımız bir sözlük şöyle diyor: “Şariat:

1. Yol, geniş yol, doğru yol.
2. Kaynak.

¹ Joseph Schacht, M.E.B. İslam Ansiklopedisi, Şariat md. 10/429. Geniş olarak yazılan bu maddenin başından bazı yerleri kısaltarak aldık. Tamamının okunmasını salık veririz.

3. Allah'ın kulları için koyduğu din, din.
 4. İlahî kanun, dinin amel (uygulama) ile ilgili hükümlerinin bütünü.
 5. Dinin zahiri ve dünya ile ilgili hükümlerinin tamamı.
 6. İslamiyetin kitap halindeki kanunu, Kur'an-ı kerim
 7. Ayet ve hadiselerle dayanan İslam kanunu, İslam hukuku.
- Şeriatci; şeriat taraftan, dindar.
Şeriatcilik, şeriat taraftarlığı, dindarlık”¹.

Prof. Dr. Ali Şafak "Hukuk Terimleri Sözlüğü"nde şu tanımları yapıyor:

“Şeriat, dinî ve hukukî hükümler, kurallar ve sistemler.

Şeriatçı: belli bir hukuk sistemi mensubu. Özel olarak bizde başka dini değil, yalnızca İslam’ı ve kurallarını ön planda tutan ve savunanlar için kullanılır.

Şeriatçılık: Belli bir hukuk sistemini savunma, hukuktan yana olma. Özel olarak TCK’daki hükmü ile İslam’ı ve hükümlerini propaganda etme davranışı.”²

Yine yaygın olarak kullandığımız bir sosyal bilimler sözlüğü şu tanımı getirir:

“Şeriat:

1. İzlenen yol, hukuk sistemi, İslam hukuk sistemi.
2. Bir toplumda yaşayan bütün fertleri bağlayıcı nitelikteki kuralların, helal ve haramların tümü.”³

Bu tanımlardan ortaya çıkan gerçek, din ile şeriatın aynı şeyler olduğudur. Ancak biraz derinden bakarsak şu farklılığı görürüz; din bütün bir ilahî kanunlar toplamı iken, şeriat özellikle uygulamaya ait olan kanunlardır. Yani ibadet ve hukuk. Bir de din, zaman içinde değişmeyen ilahi öz iken, şeriat, insanların medeniyet ve kültür seviyelerine göre, dinler tarihi boyunca dinin değişen ve yenilenen kısmıdır diyebiliriz. Hoş,

¹ D. Mehmet Doğan, Büyük Türkçe Sözlük, İz y. Ekim 1996, İst. 11i Baskı, s.1023.

² Bk. Age. Rehber y. Ankara, 1992, s. 550.

³ Ömer Demir, Mustafa Acar, Sosyal Bilimler Sözlüğü, Vadi y. 1997. 3. baskı, s. 211.

artık bu değişim ve yenilenme İslam ile son şeklini almış ve din kemaline ermiştir. Ancak mevcut nassların yorum farkları olan icthah değildir buradaki kasdımız. Yoksa o anlamda icthah, kıyamete kadar açık bir kapıdır.

Bir de, dinimiz İslam'da doğrudan doğruya Kur'an ve sünnetin açıkça beyan ettiği hükümler vardır. Bunlara, özel ifadesiyle "münzel şeriat" denir. Yani doğrudan Allah'ın indirdiğı şeriat. Bunlar değişmez, kesin ve bağlayıcıdır. Bunların inkarı, alaya alınması, faydasız bulunması insanı dinden çıkarır.

Bir de, Kur'an ve sünnetteki hükümlerden kıyas ve içtihat yoluyla İslam alimlerinin çıkardığı kanunlar vardır. Kur'an ve sünnete dayandıkları için bu kanunlara da "müevvel şeriat" denir. Yani, tevil edilmiş, yorumlanmış şeriat. Bu şeriata uymak da vacibtir. Kesin icma dışında icthahları inkar, kişiyi din açısından kötü duruma düşürürse de dinden çıkarmaz.

Derdimizin Tanımı

Lügatlarda gördüğümüz tanımların ifadesine göre sonuç itibariyle şeriat İslamdır. İslam'a göre, Kur'an ve mütevatir sünnete dayalı şeriati inkar veya ona karşı çıkmak, insanı dinden çıkarır, küfre düşürür. Şeriata aykırı kanunlar koymak ve/ya o tür kanunları zaruret olmadan gönüllü benimsemek ve uygulamak, dinde Allah'a baş kaldırma sayılmıştır. Bütün bu açıklamalar ışığında bilimsel olarak bakacak olursak bir müslümanın şeriatçı olmasından daha tabii bir şey olamaz. Aksini söylemek cehalettir, abes ve gülünçtür.

Şeriat, Allah'ın kanunları ise, elbette güzel olacaktır. Nitekim öyledir de. Çünkü Allah (azze ve celle) güzeldir, elbette yarattığı da güzel olacaktır. İşte bakın kainata. Kainat ne kadar güzelse, dünya ve içindekiler ne kadar harika ise, Allah'ın güzelliğine delalet ediyorsa, şeriat da o kadar güzel, o kadar harikadır.

"Şeriatın kestiğı parmak acımız" atasözünde de ifadesini bulduğu gibi bu millet şeriata inanmış, onu ta yürekten benimseyerek kabullenmiş ve mümkün mertebeye pratik hayatında

yaşamıştır. Tarih de buna şahit, dost ve düşman da buna şahittir. Bunun aksini iddia, ideolijiktir, politiktir, demogojidir. İlmî değildir, akli değildir. Bunda ülke ve insanlar için bir maslahat ve menfaat da yoktur.

Aksini söyleyenler, bunu ispat etmelidirler. Edemiyorlarsa en azından bunun ispatı için izin vermeli ve ortamını hazırlamalıdır.

Madem şeriat İslam'dır, öyleyse şeriatı yasaklamak, şeriatçılığı suç saymak samimiyetten öte, aynı zamanda hukukun temel mantığına, insan haklarına, din ve vicdan özgürlüğüne, düşünce ve düşünceyi ifade özgürlüğüne, ilme, akla ve mantığa aykırıdır.

Müslümanlar, her zaman zora talip olmuş ve üstlerine düşeni yapmışlardır. Bu gün onlarla tartışmak isteyenlerle, zorlukları göze alarak tartışabilirler, nitekim tartışıyorlar da. Eserleri de ortada.

Şeriatı öğrenmek isteyenler, konulan sun'i engelleri kolayca aşabilir ve gerçeğe erişebilirler. Sonuç itibariyle İslam Şeriatı insanlık için en büyük bir nimettir. Şeriatı olmayan dünya, adaletsiz ve saadetsizdir. Şu şiir, sıradan bir şaire değil, büyük bir İslam alimine, Osmanlı'nın ulu Şeyhü'l İslam'ı İbn Kemal'e aittir:

Şeriat kim saray-ı kibriyadır,
Hakikat mülküdür, muhkem binadır.
Anın bir taşını her kim koparsa,
Yerine başını koymak revadır.¹

İnanmayanın Derdi

Şeriat hakkında Müslümanlar böyle bilir, böyle inanır. Ama herkes böyle düşünmüyor veya böyle inanmıyor olabilir. Herkesin böyle düşünmemesine bir diyeceğimiz yoktur.

¹ İbn-i Kemal'in bu şiiri için bkz. M. Zeki Pakalın, ay.

Olamaz da zaten. Çünkü Allah (azze ve celle) böyle dilemiş, böyle takdir buyurmuştur. O isteseydi herkes tek bir din ve tek bir düşünce üstünde olurdu. Şeriat hakkında da herkes bizim gibi böyle düşündürdü. İlk insan Hz. Adem mü'mindi. Hatta nesline Peygamberdi. Allah (azze ve celle) bu macerayı şöyle anlatır:

“Bütün insanlar bir tek ümmet idi. Aralarında ihtilaflar başlayınca, Allah onlara içlerinden müjdeleyici ve uyarıcı olarak peygamberler gönderdi. Onların beraberinde, gerçekten insanlar arasında hükmetmek için, kitap ve hikmeti gönderdi ki, ihtilaf ettikleri konularda aralarında hükümsin. Halbuki, o meselelerde anlaşmazlığa düşenler, kendilerine apaçık ayetlerimiz geldikten sonra, sırf aralarındaki haset yüzünden ihtilafa düşen Ehl-i Kitaptan başkası değildi. Allah da, onların hakkında ihtilaf ettikleri gerçeği izn-i ilahîsi ile bu iman edenlere bildirdi. Öyle ya, Allah dilediğini doğru yola eriştirir.”¹

Suad Yıldırım Hoca şu notu düşer ayetin mealinden sonra: “İnsanlar dünyaya geldikleri ilk andan itibaren dinsiz ve toplumsuz yaşamış değillerdir. Allah insan toplumlarını irşad edecek peygamberler ve kitaplar göndermiş, fakat zamanın geçmesiyle insanlar ihtilafa düşünce yeni peygamberler göndermiştir. Neticede, çeşitli milletlere anlatılan hakk tekrar anlaşılmaz olunca, bütün milletlere, bütün insanlığa hakkı anlatacak, hepsini "müşterek hak söze" (Ali İmran, 64) davet edecek son Peygamberin zuhur ettiğini bu ayet bildirmektedir.”

Peki, son hak peygamber gelince, Allah bütün insanlığı bir dinde, bir şeriatla birleştirdi mi?

Hayır!

Neden?

İnsan yeryüzünde bu dinden, bu şeriatın sınav için vardır. Sınavın konusu ona iman etme ve onu yaşamadır. Bu yüzden irade dışı

¹ Bakara, 213.

inanç ve eylemler, sınav mantığına ters düşerler. Allah Teâlâ, sınavın sorumluluğunu duysun diye insanı özgür ve muhayyer bırakmıştır.

Allah Teâlâ böyle diledi ve böyle yaptı. O'na karşı "Neden böyle diledi ve neden böyle yaptı?" gibi sorular sorulamaz. Yaptığından dolayı O'na asla soru sorulamaz. Hiç bir güç ve kuvvet O'nu bir şeye mecbur da edemez. O'ndan başka güç ve kuvvet de yoktur zaten. Mecbur değildi ama O böyle istedi ve böyle yaptı. Ama O isteseydi başka şeyler de yapabilirdi:

"Sana da, daha önceki kitapları, hem tasdik edici, hem de onları denetleyici olarak bu Kitabı, gerçeğin ta kendisi olarak indirdik. O halde bütün Ehl-i Kitabın aralarında, Allah'ın sana indirdiği ile hükmet, sana gelen bu hakikati terkedip de onların keyiflerine uyma. Her biriniz için bir şeriat ve bir yol tayin ettik. Eğer Allah dileseydi, hepinizi bir tek ümmet yapardı. Fakat O size verdiği muhtelif şeriatlar dairesinde sizi imtihan etmek istediği için ayırdı. Öyleyse durmayın, hayırlı işlerde birbirinizle yarışın. Zaten hepinizin dönüşü Allah'a olacak, O da hakkında ihtilaf ettiğiniz şeyleri size tek tek bildirecektir. (Haklıyı haksızı iyice belli edecektir.)"¹

Evet, herkesin bizim gibi düşünmemesine ve inanmamasına bir diyeceğimiz yoktur.

Bizim diyeceğimiz, kendileri gibi düşünmedik ve inanmadık diye kimsenin de bize bir şey dememesidir.

Hasseten günümüzde hem insan hakları, hem din ve vicdan özgürlüğü, hem de düşünce, inanç ve ifade hürriyeti deyip de bizi özgür irademizle seçip kabullendiğimiz kendi dinimiz İslam'a inandığımız ve onun aziz şeriatını yaşamaya çalıştığımız için hiç kimsenin kınamaması, engel olmaması, eziyet ve işkence etmemesidir.

Aynı şeyler bizim için de geçerlidir tabi. Biz de hiç kimseye kendi dinimizi dayatamayız, kabullenmeleri için baskı ve şiddet uygulayamayız. Eziyet ve işkence zaten bir insanlık suçudur, ona karşı asla hoşgörülü olamayız.

¹ Maide, 48.

Hiç kuşkusuz başkalarının da bizim gibi düşünmesini ve inanmasını ister, bundan büyük bir mutluluk duyarız. Biz bunun için başkalarını sadece davet ederiz, o kadar. Ama sadece davet. Zorlama yok, baskı yok, dayatma yok, cebir ve şiddet asla yok.

İnsanlar davetimizi kabul edip etmemekte muhayyerdirler. Seçenek sadece kandilerine kalmıştır. Buna saygılıyız. Tabi onlar da kendi dinlerine ve düşüncelerine bizi davet edebilirler. Ama sadece davet. Zorlama yok, baskı yok, dayatma yok, cebir ve şiddet asla yok. Bütün bunlar bizim için de geçerlidir tabi.

Ama şunu peşinen söyleyelim ki, bilgili ve şuurlu bir Müslüman için İslam'ı bırakıp da başka bir din ve düşünceyi kabullenmek asla mümkün değildir. İşin içinde eziyet ve işkence yoksa bir Müslüman asla dininden dönmez. “İkrah-ı mülcî” denilen ve eziyet ve işkence altında gerçekleşen söylemler ve eylemler de zaten hukuken geçersizdir. İstisnalar kaideyi bozmazlar. O istisnaların altında da iyi araştırılırsa bilgisizlik ve cehalet yatar. İslam, her zaman bilgiyi önceleyen bir dinir. Bu bilgisizlikten sorumlu olanlar, sebep oldukları o dinden dönmenin vebalini de üstlenmiş olurlar. Kural açıktır: “Sebep olan, yapan gibidir.”

Yukardaki ayetlerin devamını bir de bu açıdan okuyalım:

“Ve şu emri indirdik: Aralarında, Allah'ın sana indirdiği ahkâm ile hükmet. Sakın onların keyiflerine uyma ve Allah'ın indirdiği hükümlerin bir kısmından seni caydırmalarından sakın. Şayet yüzçevirirlerse bil ki Allah onları bazı günahlarından dolayı musibete uğratmak istiyordur. Zaten insanların birçoğu Allah'ın emrinden dışarı çıkmaktadırlar.

Yoksa Cahiliye devrinin hükmünü mü istiyorlar? Fakat kesin olarak iman eden insanlar için Allah'tan daha güzel, daha doğru bir hâkim bulunabilir mi? ¹

Evet, biz “herkes inanmayabilir” diyoruz. “Muhayyerdirler, kendileri bilir” diyoruz. Kimseye baskı ve şiddet uygulamıyoruz.

Peki, bizim üstümüzdeki bu baskı ve şiddet niye? Hatta hangi hakla ve ne diye bu yaşanan acımasız eziyet ve işkence?

¹ Maide, 49-50.

“Bizim gibi düşünmeyen, ÷lkemizin nimetlerinden faydalanamaz” saçmalığı niye?

“Ya sev, ya terk et” demek niye?

Bizi Suudi Arabistan’a, İran’a, Cezayir’e, Malezya’ya postalamak niye?

İşimizden, aşımızdan, eşimizden, yavrularımızdan, özgürlüğümüzden ederek zindana atmak niye?

Varlığımızı, sermayemizi, okulumuzu, vakfımızı, derneğimizi dışlamak niye?

Niye bu insan haklarını hiçe sayış, niye bu çağda bu kadar ilkel kalış, niye bu özgürlüklere savaş açış, niye?

Bu kin, bu nefret, bu düşmanlık niye?

Taşlara mı döndü yüreğiniz, betona mu kesti beyniniz, niye bu sevgisizlik, bu tahammülsüzlük niye?

Yanlış anlamayınız, yalvarmıyoruz size. Biliyoruz, faydası olmaz bunun iştahınızı kabartmaktan başka bir şeye.

Bizimkisi bir hatırlatmadır sadece.

Hatta son bir umut belki de.

Biz dayanırız acılara, işkencelere.

Ama siz dayanamazsın çılgın alevli ateşlere.

Biz merhametliyiz. Sizi de götürmek istiyoruz cennetlere.

Bunun içindir çağrımız.

Yoksa sizden gelecek eziyet ve işkencelere hazırlıklıyız.

Biz hem hakkı savunur, hem de sabrı tavsiye ederiz birbirimize. Yani kendimize ve kardeşlerimize.

İçimi kemiren Kurt

Sevgili Peygamberimiz “Evlenin, çoğalın. Ben diğer ümmetler karşısında sizin çokluğunuzla iftihar ederim.” demiş.¹

Biz Ümmet-i Muhammediz hamdolsun. En büyük iftihar kaynağımızdır bu.

Peygamberimiz de en büyük iftihar sebeplerimizdendir.

Ama içimi bir kurt kemiriyor.

Acaba peygamberimiz, şimdiki şu halimizde bizimle iftihar eder mi?

Gerçi bu halimizle de insanların çoğundan daha iyi olabiliriz belki. Bizden daha zalim, daha ahlaksız, daha günahkar bir yığın insan var dünyada başka ümmetlerden. Ama bunlar teselli vermiyor ki...

Önemli olan Sevgili Peygamberimiz’in övüneceği bir ümmet olmaktır.

Ümmet-i Muhammed olmaktır.

Ümmet-i Muhammed deyince hepimizin aklına insanlık için çıkarılmış hayırlı bir ümmet geliyor. İyiliğe çağıran, kötülükten alıkoyan, insanlığa şahit, onlar üstünde murakıp, vasat bir ümmet geliyor. Önder bir ümmet yani.

Yeryüzünde dünya ile ahireti birleştirmiş, hak ile gücün izdivacını sağlamış, adalet ile insafı barıştırmış, birey ile toplumu sevgi ve erdem potasında eritmiş, hayırda yarışan, barışı esas alan, hukuka saygılı, görevi ibadet bilen, ilim ve hizmet aşığı bir denge ümmet. İnsanlığa İslam Medeniyetini sunan ve onların mutluluğu için olağanüstü çabalar gösteren, ceht, çaba ve gayret sarfeden bir ümmet.

Bu ümmet bir zaman vardı ve harikalar ortaya koydu. Daha bir avuçken İslam davasını sırtlandı ve eziyetlere, işkencelere aldırmadan uzun soluklu tebliğ yürüyüşünü sürdürdü.

Bu ümmet devletini kurunca kısa zamanda dünyaya açıldı ve ışık saçtı, erdem ekti, medeniyet bitirdi.

¹ İbn Mace, Nikah, I. El-Hindi, Kenzu'l Ummal, XVI. 276, no: 44442.

Ancak tarihî serüveni içinde birçok zalimlerin düşmanlığını da kazandı bu arada. Hasetçilerin hasedi zaman zaman alev oldu bağrında.

Dünya ayaklarına serildi bu arada. Her canlı gibi o da yoruldu. Yaşlandı. Zaman zaman zevklere daldı, vazifesini unuttu da yolundan kaldı. Gaflete düştüğü de oldu. Durdukça içten kokuştı. İhtilaflara düştü, evlatlarının kavgasını gördü, ayrılıklar bağrını dağladı...

Zayıf düşmesi kendi kusuruydu kuşkusuz. Fırsatı ganimet bilen hasımları, hep beraber çullandı ümmetin üstüne...

Acımadılar. Bu ümmet bir zamanlar bize ilim verdi, medeniyet verdi demediler. Birinci dünya savaşında siyaseten maplup ettiler. İlmen asla yenemedikleri bu yiğidi, siyaseten yere serdiler.

O acıyı Akif'ten okuyoruz... Harabeler, dumanı tüten yangın yerleri, eziyet ve işkence altında ezilenler, inim inim inleyenler...

Bu gün birbuçuk milyar Müslüman var. Ama bunlar, mağlup edilmiş, mağdur edilmiş mazlumlardır. Ülkeleri görünür görünmez işgal altında ve amansızca sömürülüyorlar.

Bilerek cahil bırakılmış, ihtilafa boğulmuşlar. Kendileriyle dinamikleri arasına korkunç engeller açılmış... Ayağa kalkmak için harekete geçtiği her defasında, yeniden ensesine binilmiş bir ümmet...

Haliyle eski safveti yok. Eski fazileti yok. Eski ilmi ve medeniyeti yok. Kurumlarının kökü kurutulmuş...

Şu andaki manzara bu ümmete yakışan değil. Cehalet, tefrika, fışk, fücür, zulüm, taklit, taassup kol geziyor.

Bunları düşündükçe utanıyorum ve onun için diyorum "Acaba peygamberimiz, bu halimizde bizimle iftihar eder mi?" diye...

Ama ümitliyim de...

Şu halimizle bile düşmanlarımızı korkutuyor ve olağanüstü tedbirler almalarına sebep oluyoruz. Şu anda bile alimlerimiz, düşünürlerimiz, yer yer siyasilerimiz yeniden dirilişten, ayağa kalkıştan bahsediyor ve çabalıyorlar. İnsanlığa yeni tebliğler sunuyor, dünya için projeler geliştiriyorlar.

Yeni bir çağın eşiğinde insanımız kıpır kıpır... Azıcık deşeleşen iman ve cihat kıvılcımları çıkıyor küller arasından...yeni bir medeniyetin dumanları tütüyor, heyecanlı...

Bu ümit ve istek, bu aşk ve iştihak, içime ihtimaller ekiyor, heveslendiriyor beni ve diyorum ki: “Acaba peygamberimiz, bu halimizde bizimle iftihar eder mi?”

Eder de inayet elini uzatır mı?

Kalite Derdimiz

İnsanlar ve toplumdaki kalite, bireylerin söz ve davranışlarındaki kaliteden kaynaklanmaktadır.

İslam, kaliteye önem veren bir dindir.

Allah Teala her yaptığını güzel yapar ve böyle yapanları da sever.

Sanatkarı, işini iyi yapanı da bu yüzden sever.

İbadetlerde de kalite önemlidir. Tıpkı hayır ve hasenatlarda olduğu gibi.

Kalitenin ölçüsü ise, standartlara uyması ve iyi niyetle yapılmasıdır.

İnsan, istediği gibi ibadet yapamaz. Yapsa da kabul olmaz. O, Nasrettin Hocaya abdestsiz namazı soran ve “Ben kıldım, oldu” diyen adam gibi ibadet etmemiş, ancak halt etmiştir.

İslam, hevaya, keyfe, kafaya değil, Kitaba, sünnete ittibadır.

Hem de iyi niyetle, ihlasla, samimiyetle.

Gösteriş için, riya için, süm'a için yapılan el gördükleri de kabul etmez Allah Teala. Ancak kendisi, kendi rızası için yapılanları kabul eder.

Bu açıdan ibadet ve hayır hasenatın çokluğundan ziyade , kalitesi önemlidir.

Dine davet ederken de kalite, mücadele ve münakaşa ederken de kalite, savaşırken de kalite, bir kötülüğü savarken de kalite...

Hayvanı kurban ederken de, ikram ve infak ederken de kalite...

Bir çok ibadet ve işlerin, gerekli kıvamda yapılmadığından ötürü kabule mazhar olmadığını biliyoruz. Geriye sadece açlık, susuzluk ve yorgunluğun kaldığı bir sürü kalitesiz ibadetlerden örnekler buluruz hadis kitaplarımızda...

Kur'an-ı Kerim de kaliteye çağırır bizi. Sözün en güzelini dinlemeye, takvalılara önder olmaya, cennetin alası Firdevsi istemeye... çağırır.en iyiye, en güzele, en olgununa daima...

Bunun zirvesi ihsandır. Yani her an Allah Teala'yı görür gibi ibadet, her an huzurda olma edebi, her an denetime açık olma kıvamı...

Evet, amellerin, ibadetlerin şekli, dış görüntüsü, çokluğu değildir önemli olan. Ruhudur, içtenliğidir, ihlasıdır, sıdkıdır, samimiyetidir.

Ömür de böyle bereketlenir. Kimi insanlar yüz yaşar, ortaya bir eser bırakmadan giderler. Kimisi onun çeyreği kadar yaşar, ama, dolu dolu yaşar ve arkasından eserler bırakarak adıyla kıyamete kadar yaşar...

Kimileri yaşarken ölür, kimileri de ölse de yaşar.

Herr şeyi kıymetli yapan, kalitedir.

Eskilerin "kemiye değil, asıl olan keyfiyettir" dedikleri şey işte budur.

Çokluk değil yani, az da olsa ölçülere uygunluktur kıymetli olan.

Evet, kıymet kalitedir.

Sözü Değerli Kılan Kişiliktir

Biz kendimiz kaliteli bir Müslüman olmalıyız. Bir başkasından beklemeden bizzat biz olmalıyız. Her Müslüman böyle düşünürse sonunda güzel bir İslam ailesi ve derken güzel bir İslam toplumu oluşur. Devlet de bunun üzerine gelen bir ihsan-ı ilahi olur. Bugünkü

dağınıklık ve perişanlığın, bölünmüşlük ve parçalanmışlığın giderilmesi ve İttihad-ı İslam'ın sağlanması ancak böyle olur.

Öyleyse çağımızın en büyük bir derdi sayılan Müslüman cemaatlerin birbirini hakkıyla tanımaması ve bunun neticesi olarak hakkıyla birbirini sevememesine dikkat çekmemiz gerekmektedir. Öyleyse sözüm bütün cemaatleredir: Bir an önce “bütün cemaat ehli kardeşdir” eksiği yerine “bütün müminler kardeşdir” tamı ile iman tazelemeliyiz.

Bu “iman tazeleme” lafına da kimse yersiz ve haksız alınganlık yapmasın. Bu sözde inkar ifadesi yoktur. Bu söz, Efendimizin ve sahabenin kullandığı bir sözdür, bilenler bilir. Keşke günde yüzbin kere “la ilahe illallah” diyerek iman tazelesek!

Merhum şehit Seyyid Kutub için idam kararı verilince İslam dünyası buna üzüldür, tepki verir ve Nasır'a “yapma” derler. O da bunun üzerine şehide haber salar, “benden özür dilesin, affedeyim”der.

Merhum Seyyid Kutub da cevap olarak şunları söyler: “Ben şeriata göre bu idamı hak ettiysem, cezamı çekmem lazım. Seve seve çekerim. Niye ondan özür dileyeyim ki? Yok, ben bu cezayı hak etmemişsem, o zalim idamıma sebep ise, ben neden o zalimden özür dileyeyim ki? Yok öylesine özür dile diyecekseniz, bir Müslüman zalim bir münafıktan özür dilemez.”

Biz her zaman cemaatleşmeyi savunuyoruz, birlikten ve beraberlikten yanayız. Yine müşterek çalışmanın bereketine inanıyoruz. Fakat “önce ferdin kalitesi” diyoruz. Bu kaliteden de “cemaatlerin kalitesi” oluşmalı. Son zamanlarda bu açıdan bakıldığında yaşadıklarımızdan ağzımız yandı, ihtiyat gösterip artık “yoğurdu üfleyerek yersek” şaşmayınız.

Nasıl mı yandı?

İstismar Derdi

Maalesef her şey üstü açık anlatılmıyor. Bir zamanlar azıcık üstü açık anlattık, sigara içmenin haramlığını yazarken, “şeyhin içse de

sen içmeyeceksin” dedik. “Sigara içmek şeyhin sünneti olamaz” dedik. Bu konuda bu haramlığı inkar ederek ve hocaların bu fetvasını yadırgayarak sigara içen bizim de sevip saydığımız bir alim ve şeyhten bahsettik. Ancak bu ifade ve davranışını büyüklüğüne yakışır bulmadığımızı yazdık. Daha yazdığımız gün yediğimiz hakaretler bir yana, altı sene sonra sevdiğimiz ve sevildiğimizi sandığımız ona bağlı kimi insanların bütün nezaket kurallarını hiçe sayarak kendi mekanlarında misafir olmamıza rağmen nasıl canavar gibi üstümüze saldırdıklarını yaşadık. “Bir dakika beyler, yazdığımız yanlış mıdır?” diye sorduğumuzda “yanlıştır” demiyorlardı. Sadece “niçin adını yazarak onu küçük düşürdünüz?” diyorlardı. Şeyhlerinin gözümüzün içine bakarak “bazı hocalar buna haram diyorlar” diyerek bir bakıma üstü örtülü “halbuki haram değildir, o cahiller bunu bilmiyorlar” demesini ve fosur fosur sigara içmesini yadırgamıyorlar da, bunu yazdığımız için bize saldırıyorlardı. Seviye bu maalesef. Üstelik “siz sigara içiyor musunuz?” dediğimde, “içmiyoruz ve içilmesini de istemiyoruz” dedikleri halde...

Neyse, gelelim maceraya. Aslında bu konuları daha önce de yazdım, ama yayınlamadım. Fayda yerine zarar vereceğine inandım. Nitekim doğru düşündüğümü da yaşayarak gördüm.¹ Şimdi azıcık açayım meseleyi. Ne netameli bir konudur, siz de takdir edeceksiniz.

Akıllı, zeki, gayretli bir insan çıkıyor. Bin bir zorluklarla ilim tahsil ediyor, edep tahsil ediyor. Sonra bir yer seçiyor kendisine. Başlıyor “din, iman, ahlak, ümmet, devlet, cihat” diyerek çalışmaya. Derken etrafında bir cemaat oluşuyor zamanla. Hemen bir dernek veya vakıf kuruyorlar. Bunu gören zengin fakir Müslümanlar, muhafazakar belediyeler, iş adamları, tüccarlar zekâttır, sadakadır, sevaptır diyerek onlara yardım ediyor. Derken yurtlar, yuvalar, okullar, medreseler, tekkeler açılıyor. Ortalıkta güzel işler oluyor.

¹ Günlük yazı olarak yayınlanmayan bu yazılar kalıcı fayda sağlasınlar diyerek kitaplarımızdan birisine girdiler. Ancak henüz yayınlanmadılar. Kitap isimleri baskıya girene kadar değişebilir olduğundan, şimdi adını maalesef veremiyorum.

Ama bu arada başka şeyler de oluyor. Nasıl mı?

Artık o gariban hizmet eri gidiyor, yerine paralara, binalara, insanlara hükmeden bir “büyük patron”, pardon “büyük insan” geliyor. Artık adamın kendisinin, yavrularının lüks daireleri, son model arabaları oluyor. Olacak tabi. Aç ve açıkta kalacak değil ya. Madem dine ve insanlara hizmet ediyor, madem insanlar gönüllü veriyor, oraya vermeseler nereye gidecek ki, ya israfı, ya haramı, öyleyse helali hoş olsun.

Ama bu arada başka şeyler de olmaya başlıyor. Ne gibi mi?

Yavaş yavaş adamdan tevazu gidiyor, istişare gidiyor, başkalarına itibar ve hürmet gidiyor, yerine kendini beğenmiş, gururlu, kibirli, el etek öptüren, öpmeyenleri sevmeyen, kimseye değer vermeyen, kimseyi ziyaret etmeyen, herkesi kendine bekleyen biri geliyor. Sevgili Peygamberimizi örnek alarak bir kafirin, bir fasiğın, bir mücrimin yanına gidip de ona tebliğ yaptığı görülmemiştir. O insanlara gitmez, ona insanlar gelir dedik ya...

Cemaati de yavaş yavaş adama benzemeye başlar. Onlara göre kendi adamları alimdir, velidir, şeyhtir, mürşittir, hazretir, gavstır, kutuptur, kutbu'l aktaptır, müceddittir, daha ölmeden önce “kuddise sırruh”tur. Tam bir “tipik zamane cemaati” oluveriyorlar. Mesela efendi hazretleri artık yalnız bir yere gitmez. Cumhurbaşkanı veya başbakan gibi önünde ve arkasında yürüyen teşyi ve teşrifatı sağlayan adamları vardır. Arabaya binerken kapılar açılır, kapanır. Arka sağ koltukta bir kral gibi oturur. Göstermelik bir hafif eğilme ile tevazu gösterilip tebessüm edilir. Fakat aynı zamanda her şeyi dikkatle değerlendiren bir nazar vardır. Hele bir nezaket ve teşrifatta kusur olsun bakalım, o zaman görürler babalarının damını!

Nerden biliyorsun?” demeyin, siz görmüyor musunuz bunları? Ben nicelerini gördüm. Dahası var yine, bunlar onların yanında iyi kalırlar. Evet, daha da kötülerini, daha da zararlıları vardır.

Bir dostum bu ifadelerim için şöyle bir not düşmüş: “Bizce doğru olanı yapıyorsunuz, zira; "hakkın hatırı alidir, hiçbir hatıra feda edilemez. Malesef, bizim gibi avamlar, İslam şeriatına göre; neyin

"gıybet", neyin "gıybet olmadığı" ayrımını yapamıyoruz. Lütfederseniz, "gıybet" ile " emr-i bil maruf ve nehy-i anil münker" ayrımını ortaya koyan, bir yazı yazmanızın çok isabetli olacağı kanaatindeyiz.”

Aslında sorun gıybet değil, Müslümanların eleştiriye tahammülsüzlüğüdür. Şahsi kusurları eleştirmeyi kast etmiyorum; zira o doğru değil, bu yüzden meselemiz de değil. Ama harici, yani başkalarıyla ilgili muamelelerde olsun, veya ilmî ve usule dair konularda olsun haklı uyarıyı hazmedemeyerek övüldüğünde çocuk gibi sevinme ve öveni sevme, ama harici konularda yanlış, hatası, kusuru hatırlatıldığında yapana kin güderek düşman kesilme, asıl meselemizdir. Bu da dahilinde birbirimizi yeme, enerjimizi birbirimizde bitirme gibi bir şeye müncer oluyorsa diye korkuyorum. Nerde o hatası söylendiğinde sevinen ve teşekkür eden hakiki zevat? Ama eleştiri olmadan da kemalat ortaya çıkmaz.

Öyleyse ne yapılacaktır?

Ya susulacak, ya da acılar ve eziyetler sabırla karşılanacak. Asr Süresi okunacak sürekli, anlayarak. Yoksa küçük adamların büyük şerlerinden kurtuluş mümkün değildir. Şair boşa dememiş:

Âsûde olam dersen eğer gelme cihane
Meydana düşen kurtulamaz seng-i kazadan.

Küçük Adamlar Derdi

Mesela henüz benliğini yenememiş, nefis tezkiyesini tamamlayamamış, kibir ve kendini beğenmişliğini atamamış nice küçük adamlar vardır ki, bir sarık sarar, bir sakal bırakır, bir de cübbe giyer, olur “şeyh efendi hazretleri”. Şayet cesaret eder de “icazet” sorarsan, “bir şeyhten icazet aldığımı” söyler. “Hani, bir görelim mi?” dersen, gösteremez. Sıkışırsa “rüyada aldım” der. Yok, “Hızır cübbe giydirdi” der. Uzatır elini, zavallı cahil halk da sıraya girer öpmek ve intisap edip ders almak için. Bilmez ki bu alim midir, irşada yetkili

midir, yoksa hakiki şeyhlere, kamil mürşitlere gideceklerin yolunu kesen bir eşkıya mıdır? Maalesef teslim olur ve belasını bulur.

Neden? Çünkü bu “Tasavvuf ve tarikat yolu” “iradesini mürşidine teslim etme” yoludur. Artık müridin irasesi şeyhin iradesi olur, dolayısıyla onun emrinden çıkmaz. Mürşit hakiki ise onu marifetiyle alır, şeriat ve tarikattan hakikate götürür. Değilse, şeytanın mezbelesinde debinip durma ihtimali de vardır.

Derken bunlar çoğalır, bir cemaat olurlar. İçin kan ağlasa da ne yapabilirsin?

İlk düşmanları kimdir bunların biliyor musunuz? Ne kafirlerdir, ne de fasıklar. İlk düşmanları kendi şeyhlerine “şeyh” demeyen Müslümanlardır. Hakiki şeyhler bile bu gibi sahtekarların şerrinden korktukları için seslerini çıkaramaz, kavgasız gürültüsüz vaziyeti idare ederler. Görünen bu!

Hak vermemek elde değil. Ne yapsınlar yani, işleri güçleri yok da elin delisiyle mi kavga edip uğraşsınlar? Bu her iyiliğe konarak onları kirleten asalak sinekler öteden beri vardır. Şair boşa uyarmamış:

Dervişlik olsaydı tâc ile hırka
Bizde alırdık otuza kırka.

Tasavvuf, anlamayan inkar etse de, ashabın yaşadığı manevi hayattır, haldir. Zühttür, takva ve istikamettir, mücahededir. Allahü teâlâdan başka her şeyi gönlünden çıkarıp, İslamiyet’e tam uymaktır, gönlünü yalnız Allahü teâlâyâ bağlamaktır, güzel huylarla süslenmektir. Sufiler başkalarının kusurlarına bakmaz. Hep kendi kusurlarını görür ve onlardan kurtulmaya çalışır. Kendini hiç kimseden üstün bilmez. Dost, düşman, herkesi güler yüz ve tatlı dil ile karşılar, ama hakkı söyler daima, nasihat eder. Dinlemeyen ile de münakaşa etmez. Herkesin özrünü kabul eder.

Evet, dervişlik kılık kıyafet işi değildir. Dervişlik gönül işidir, kalb kırmamaktır. Allahü teâlânın rızasını amaçlamaktır. Gönlünü Allah sevgisiyle dolduran ve her türlü işini bu sevginin gereklerine

uygun yapan, İslam büyüklerini seven, onların terbiyesini kabul edendir.

Dediklerimin ispatı çok kolaydır. Nasıl mı? Size komik bir şey söyleyeyim:

Allah korusun, fakir kendi halimi hiç beğenmesem bile şimdi elimi uzatsam “şeyh” diye öpmeye ve şeyhlere yapılan muameleyi bana da yapmaya hazır bir sürü insan vardır. Bu topraklar böyle bereketli topraklardır, ne ekersen bitiyor maşallah. Kimileri saf ve ciddi, kimileri de şakavari “uzat elini” diyorlar zaten.

Yapmıyorsam ahmaklığımdan mıdır? Hayır! İmansız gitme korkumdadır. Çünkü büyük veliler, “mürşid olmadığı halde öyle geçinenlerin, ölürlen imansız gitme tehlikesinden bahsetmişlerdir. Emanete ihanet kolay değildir.

Her ne ise, umum Müslümanların bir hastalığıdır şimdi bu cemaat taassubu. Maalesef başkasında gördüğü bu hastalığı üstelik kimse kendi cemaati için kabul de etmez. Bu babda hiç eleştiri de kabul etmez, akıl almaz ve nasihat da dinlemez. Hadi birisinin abisini, hocasını, şeyhini haklı da olsan hele bir eleştir de gör, kim ne imiş? Orada ve anında bitersin.

Peki, ya gerçekten de gördün ise, o zaman ne yapacaksın?

Yukarıda bazı ehli hakkın kavga çıkarmama adına sustuğunu görmüştük. Bu zamanda bu da bir yoldur. Ama “emr-i bil maruf, nehyi anil münker nereye gitti” dersin, bunun da cevabı vardır: “Bunu yapınca dinlenmeyeceksen veya daha büyük zararlara sebep olacaksın, terk edebilirsin.”

Evet, ya görmeyecek, rahat edeceksin. Ya da konuşacak, fakat dışlanacak, itilip kakılacaksın, elin serserileri ile uğraşıp duracaksın. Bir işe de yaramayacaksa değer mi kavgaya? Herhalde değmez diyeceğiz. Ancak şahıs bildirmeden, kişilik yapmadan doğruları söylemeye ve yazmaya devam da edeceğiz.

Vaziyet böyle dostlar, aşağı tükürsen sakal, yukarı tükürsen bıyık. İşte yeni çeşit bir “ırkçılık ve asabiyet” sayılan bu taassupkar cemaatçilik kafasıyla biz İttihad-ı İslam’ı nasıl sağlayacağız?

Ey cemaatler! Emr-i maruf, nehy-i münker nereye gitti? Allah için nasihat nereye gitti? Sizin en küçük bir yanlısınızı söyleyene siz böyle saldırır ve dışlarsanız, zincirli kölelerinize mesut ve bahtiyar yaşayabileceğinizi mi sanıyorsunuz? Nedir bu samimiyetsizlik?

Ben seni öveyim, sen de beni öv, geçinip gidelim, öyle mi?

Peki, bu yaşadığımız hayata “İslam” diyemeyeceksek, onu kim getirecek? İslam düşmanları mı?

Bazı dostlarımız fitne çıkmasın diye susup sessiz kalmaya karşı çıktılar ve özellikle de şu cümlemize takıldılar: “Bunu yapınca dinlenmeyeceksen veya daha büyük zararlara sebep olacaksan, terk edebilirsin.” Şöyle söylüyorlardı: “Bu ifadenizin, Kur’an’dan ve/veya sünnet-i seniyyeden delili nedir?”

Böyle düşünüyorlardı, çünkü onlara hep iyiliği emretme ve kötülükten nehyetme işinin dinin önemli bir emri olduğu ve bunun bazı eziyet ve işkencelere sebep olsa da yapılması gerektiği anlatılmıştı. Biz de çok anlattık aynı şeyleri. Öyleyse bu bir çelişki değil miydi?

Hayır, bu bir çelişki değildir. Dinde bir azimet ve ruhsat vardır. Azimet her zaman, zemin ve şartlarda dinin yapılmasını emrettikleridir. Ruhsat ise bazı zorluklar sebebiyle dini emirlerin ya kısmen veya tamamen terk edilmesine izin verilmesidir. Müslümana düşen vazife, mümkün mertebe azimetle amel etmenin yollarını aramak, ruhsatla amelden kaçınmak, zaruret miktarınca ruhsatı kullanmaktır. Çünkü devamlı ruhsatın yollarını aramak, zamanla kişiyi tembelleştirip hiçbir iş yapmaz bir hale getirebilir.

Bu konuyu biraz açalım isterseniz.

Azimet Ve Ruhsat Derdimiz

Müslümana düşen vazife, mümkün mertebe azimetle amel etmenin yollarını aramak, ruhsatla amelden kaçınmak, zaruret miktarınca ruhsata tevessül etmektir. Çünkü devamlı ruhsatın yollarını aramak, zamanla kişiyi tembelleştirip hiçbir iş yapmaz bir hale getirebilir.

Kur'an-ı Kerîm ve sünnet-i seniyye dinimizin iki aslı kaynağıdır. Kulluk vazifelerimizi öncelikle bunlardan öğreniriz. Bu kaynaklar bize yapmamız gereken farz, vacip ve sünnetleri bildirdiği gibi, terk etmemiz gereken haram ve mekruhları da bildirmiştir. Bize düşen, bunların emrettiği vazifeleri gücümüzün yettiği nispette, yani herhangi bir engel ortaya çıkmadığı müddetçe, en mükemmel bir şekilde yapmaktır.

Bununla beraber biliyoruz ki Rabbimiz bizlere, tahammül edemeyeceğimiz ve altından kalkamayacağımız bir yükü yüklememiştir. Dolayısıyla mükellef/yükümlü olan bir kul herhangi bir meşru mazereti söz konusu olduğunda, İslâm'ın getirdiği kolaylıklardan faydalanmak ister ve mazeretinin derecesine göre de faydalanır. İşte biz ilk duruma “azimet”, ikinci duruma da “ruhsat” diyoruz.

Azimet; azim (gayret etmek) kökünden alınmıştır. Dinimizde ise, Allah-û Teâlâ tarafından konulan yükümlülüğü, verilen emri, yapılan teklifi, hiçbir özür ileri sürmeksizin, usûl ve adabına göre, tam ve mükemmel şekilde yerine getirmektir.

Azimet farz, vacip, sünnet ve müstehab niteliğindeki bir davranışın yapılmasını; haram, mekruh gibi davranışların da yapılmamasını ifade eder. Meselâ namaz, oruç, hacc başta olmak üzere, Allah'ın kullarını yükümlü tuttuğu bütün dinî vecibeler genel manada her mükellef kişi için konulmuş birer azimet hükmüdür. Aynı şekilde şarap içme, domuz eti yeme, zina etme gibi haram olan fiiller de her mükellefi bağlayıcı nitelikteki genel hükümlerdendir. Bu itibar ile azimet, asıl ve genel olan bir hüküm olup geneli ilgilendiren, her mükellefin uymak zorunda kaldığı esastır

“Ruhsat” ise, kulların dini bir özür ve zaruret sebebiyle, tam ve mükemmel olarak eda edemediği dinin emir ve yükümlülüklerini ya kısmen, ya da tamamen terk etmelerine Allah Teâlâ’nın izin vermesidir. Burada Allah-û Teâlâ dinde kolaylık göstermiş ve müsamahalı davranmıştır. Mesela hasta olan namazını oturarak kılar. Ona da gücü yetmezse, yatarak ima ile kılar. Ona da gücü yetmezse, kılmaz, kazaya bırakır. Mesela oruç tutmak azimettir. Ama hasta veya yolcuya tutmamak ve başka zaman kaza etmek ruhsattır.

Malum, ruhsatlar bir zaruret ve özürden dolayı ortaya çıkan durumlarla ilgili olduğu için ancak özür bulunduğu sürece geçerli olurlar. Özür ortadan kalktığında ruhsat da kalkar. Mesela tehdit altında küfre götüren bir söz söylemek, açlık tehlikesi halinde murdar et yemek gibi hükümler bu sebeple ruhsat sayılırlar.

Ruhsat deyince zaruret akla gelir. Zaruret; yapılmadığı takdirde helâkı veya helâka yaklaşmayı gerekli kılan şeydir. Burada esas olan şey; zaruretin ciddî ve ölümle neticelenebilecek bir durum olmasıdır. Zaruret halindeki kişiye bu ruhsatı yapma sebebiyle bir kınama söz konusu değildir. Çünkü o, kendisine tanınan bir kolaylığı mecburiyet gereği yapmaktadır. Mecelle madde-21’de şöyle yazar: "Zaruretler memnu (yasak) olan şeyleri mubah (serbest) kılar."

Zaruretler açısından haram olan şeyler üç kısma ayrılır:

1- Hiç bir şekilde işlenilmesine ruhsat verilmeyen haramlar. Meselâ bir kimse ne kadar tehdit ve baskı altında kalsa da başkasını öldürmesi veya bir uzvunu kesmesi caiz değildir. Buna ruhsat verilmemiştir.

2- Zaruret ile düşen haramlar. Zaruret bunların işlenmesini mubah kılar ve haram olmasını ortadan kaldırır. Ölmek tehlikesiyle karşı karşıya kalan kimse, ölmeyecek kadar murdar et yiyebilir. Tedavi amacıyla doktor, kadın ve erkeklerin avret mahallerine bakabilir.

3- Haram olması tamamen ortadan kalkmayıp, zaruret anında ruhsat ihtimali olan ve mubah muamelesi gören haramlar. Meselâ bir kimsenin malına tecavüz etmek haramdır. Aç kalıp da ölüm tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir kimse başkasının malını rızası

olmasa da alıp yiyebilir. Bundan dolayı günahkâr olmaz ve sorguya çekilmez. Ancak sonra mal sahibine hakkını vermesi veya helâlleşmesi gerekir.

Müslümana düşen vazife, mümkün mertebe azimetle amel etmenin yollarını aramak, ruhsatla amelden kaçınmak, zaruret miktarınca ruhsata tevessül etmektir. Çünkü devamlı ruhsatın yollarını aramak, zamanla kişiyi tembelleştirip hiçbir iş yapmaz bir hale getirebilir. Yine aslî emir ve hüküm olduğundan dolayı ibadetlerde azimeti kullanmak esastır.

Şimdi bu bilgileri emr-i bilmaruf ve nehy-i anil münkere'e uygulayabiliriz.

Emr-i Marufu Terk Dardimiz

Bu “emr-i bilmaruf ve nehy-i anil münkere”emesesini yazdığı muhteşem kitabında güzel izah eden merhum İbrahim Canan'ın, yeri gelince emr-i bil marufu terk etmenin gerektiğinin izahı sadedeinde yazdıkları gerçekten de değerlidir. Ben de bu değeri aynen alıntılanmaktan mutluluk duydum.

“Bir kısım dinî naslar, fitnenin fazlaca ilerlediği durumlarda emr-i bi'l-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münkerin terkedilmesi gereğini ifade ederler.

Alâkalı bahiste yeterince açıklandığı üzere, fitneyi önleyici en mühim tedbirlerden biri olarak imkânı nisbetinde herkese şâmil bir farz kılınan emir ve nehiy vazifelerinin yine fitnenin önlenmesinde bir tedbîr olarak terkedilmesinin emredilmesi ilk nazarda mütenâkız bir durum olarak değerlendirilebilir. Aslında bu yasak da, fitnenin önlenmesi husûsunda İslâm'ın verdiği ehemmiyetin bir başka delili olmaktadır. Zira görüleceği üzere, emr-i bi'l ma'rûfun terkedilmesi emri de fitneyi tahrik etmek, büyütmemek için verilmiştir. Zira öyle ahvâl ve şartlar tasvir edilmektedir ki, o durumda emir ve nehiye bulunmak fitnenin artmasına sebep olmaktadır.

Emr-i bi'lma'rûf ve nehy-i ani'l-münkeri terkle alâkalı olarak Kur'ân-ı Kerîm'de meâlen şu âyet vardır: "Ey iman edenler, siz kendinize bakın, siz doğru yolu buldukça sapıtanlar size zarar vermez." (Maide 5/105)

Bu âyet ile, Kur'ân-ı Kerîm'in diğer birçok âyetleri ve Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in pekçok hadisleriyle sâbit olan emr-i bi'l-ma'ruf ve nehy-i ani'l-münkerin farziyetinin ortadan kaldırılmış olmadığına dair âlimlerin ekseriyetinin ittifâkına rağmen, bazı durumlarda farziyetin kalkacağı da ifade edilmiştir.

Hız. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm) ve Ashâb devrinden beri bu âyet, ihtilâflı anlayışlara sebep olmuş, durumun tavihi için, bizzat Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) tarafından açıklamalar yapılmıştır. Hadislerde gelmiş olan tavihlere ve âlimlerin yaptığı şerhlere dayanarak peşinen söyleyebiliriz ki, bâzı şartlar çerçevesinde emr-i bi'lma'rufun terkine yer verilmesi inkârı gayr-ı kâbil bir gerçektir. Bunu ifade eden, te'yid eden rivayetler çoktur.

Bunlardan birini Abdullah İbni Amr İbni'l-Âs rivâyet eder: "Biz bir gün Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in etrafında oturuyorduk. Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) fitneden söz etti ve dedi ki:

"İnsanları vaadlerini tutmaz, emanetlere ihânet eder ve iyilerle kötüler şöyle karma karışık olup -parmaklarını kenetleyerek gösterir-birbirinden tefrik edilemez halde görürseniz (işte o zaman fitne gelmiş çatmıştır)."

Ben yanına giderek

"Sana feda olayım, o zaman ne yapmamı tavsiye edersin?" diye sordum. Dedi ki:

"Evine kapan, dilini tut, ma'rufu amel et, münkeri de terk et, kendi nefsinin (ve yakınlarını) kurtarmaya, korumaya çalış, başkasının işiyle meşgul olma."

Bir başka rivayette aynı tavsiye İbnu Ömer'e de yapılır. Lafzan aynı olmakla beraber mefhum olarak eve çekilmeyi, karışmamayı

emreden hadisler, Ebû Zerr, Muhammed İbnu Mesleme gibi başka sahabelerden de gelmiştir. Bu çeşit rivayetlerden en câmi' ve en açık olanı Ebû Ümeyye eş-Şa'bânî'den gelen rivayettir. Der ki: "Ebû Sa'lebe el-Huşeynî'ye sordum:

"Ey Ebû Sa'lebe, "Siz kendinize bakın" âyeti için ne dersin?" bana

"Allah'a kasem olsun bunu tam adamına, mes'eleyi iyice bilen birine sordun. Zira bu âyet hakkında ben, bizzat Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'den sormuştum.

Cevâben demişti ki:

"Hayır, irşâd işini bırakmayın. Aksine ma'rûfa uyun, münkeri nehyedin. Ancak, ne zaman mûcibiyle amel edilen bir cimrilik, peşinde gidilen hevesât görür, insanların (mal, mevki gibi menfaatlere aldanarak) dünyayı âhirete tercih ettiğine, re'y sâhiblerinin (Kur'ân, hadis ve icma'yı bir tarafa iterek) kendi re'y ve düşüncelerini beğendiklerine şâhid olursan o zaman, kendi başının çâresine bak, başkasıyla uğraşmaktan vazgeç."

Burada, irşâd faaliyetlerinin terkini meşrû kılan -cimriliğin artması, dünyanın dîne tercih edilmesi, hevesatın peşine düşülmesi, dinî disiplini terkederek şahsî görüşlere uyulması gibi- içtimâî bozulmalara, başka rivayetlerde mülkün (devletin) küçüklerin eline geçmesi, büyüklerin fuhşa düşmeleri, ilmin rezil kimselerin elinde kalması gibi başka hususlar da ilâve edilir.

İslâm âlimleri bu çeşit yâni emr-i bi'lma'rufun terki ile alâkalı rivayetleri şöyle değerlendirmişlerdir:

Ekseriyetin benimsemesi ise fenalıkların cemiyette baskın bir hâl aldığı veya fâillerinin mütecâviz ve şirret olmaları sebebiyle, kişi yapacağı müdâhale ile münkeri bertaraf edemeyeceği veya bu faaliyetinden fayda hâsıl olmaksızın kendisine zarar geleceği hususunda zann-ı gâlib hâsıl olduğu durumlarda, bir başka ifâde ile

şerhiler çoğalırken hayırlılar zayıf duruma düşerse, emr-i bil'ma'rufu terk hususunda ruhsat vardır, selef bunda ittifak etmiştir.”¹

Devlet Derdimiz

Bilindiği gibi devlet, belli bir ülkede (toprak, vatan unsuru), meşru egemenlik iddiasıyla (hakimiyet unsuru), o ülkede yaşayan bütün insanların (halk unsuru) hak, görev, sorumluluk ve davranışlarının kontrolün elinde tutan siyasal kurumdur.

Bu kurum ülke içinde ihtiyaç duyulduğu için var olan bütün kurumların toplamını ifade eder. Bu devlet içinde halkın tümünün başında “devlet başkanı” vardır. Bu İslam Devletinde “Halife” olarak nitelendirilirken, bu sistemde “cumhurbaşkanı” olarak isimlendirilir. Onun üst düzey yardımcılara da genellikle “devlet adamı” denir. Bunun en yaygın ifadesi, “devlet memuru” tabiridir.

Devlet kendisini teşkilatlandırarak iş ve işlemlerini gerçekleştirir. Modern devletlerde devletin erkleri yasama, yürütme ve yargı olarak birbirinden bağımsız işlevlerini sürdürürler. Bu ayırıma “olmazsa olmaz” diye bakmak, batıl sistemlerde put edinmeye hazır insanların zihniyetini yansıtmaktır da diyebiliriz. Herkes hakkını ve vazifesini, yani haddini bildikten sonra neden olmasın ki?

Biz devletin idare edilmesine, toplumun tüm ihtiyaçlarının karşılanarak yönetilmesine “siyaset” diyoruz. Aslında her vatandaş vergi vererek, askerlik yaparak vs. bir yerde siyasal bir görevi yerine getirirler. Ama bizde siyaset ve siyasetçi denince daha çok partiler aracılığı ile seçilerek devlet işlerini yürütme görevini üstlenen veya bunun için atamalar suretiyle insanları istihdam eden, böylece siyasi yol ve yöntemlerle halkı idare eden kurumlar ve insanlar akla gelir.

Ülke içinde bu tür hizmetlerin yürütülmesi daha çok anayasa ve yasalarla belirlenmiş belli haklar ve sorumluluklar doğurur. Seçme,

¹ İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları: 2/392-394.

seçilme, memur olma veya kamu hizmetlerinden faydalanma gibi hususlar, birer siyasi haklardır. Bireyler bu haklarını kullanmada özgürdürler.

Siyasi hakların başında hiç kuşkusuz siyasi parti kurma veya bunlara özgürce üye olma, seçme ve seçilme hakları gelir. Bu önemli bir kısıttır. İnsanların hepsi birden devlet ve siyaset görevlerine doğrudan katılamayacağına göre, aralarından seçtikleri temsilcilerle bu yönetim işlerini yapmaları kabul edilmiştir. Buna çağımızda “temsili demokrasi” denir. Siyasi partiler, anayasa ve kanunlarda belirtilen temel esaslara ters düşmemek kaydıyla, serbestçe kurulurlar. Bu aynı zamanda o ülkenin haklar ve özgürlükleri yaşamada temel bir ölçüdür.

Bütün bu siyasi işlemler İslam Şeriatını esas alarak yapılırsa, yani ülke İslam Hukuku ile yönetilirse, buna “şer’î siyaset/siyaset-i şer’iyye” denilir. İslam ülkesinin gerçekten bir İslam ülkesi, yani “darü’l İslam” olabilmesi için, o ülkenin ve halkının İslam’ın getirdiği kanun ve kurallara göre, yani fıkıh ve şeriata göre yönetilmesi şarttır. İslam hukukunun uygulanmadığı yer, teknik tabiriyle “darü’l İslam” değil, “darü’l küfür” veya “darü’l harp”tir.

Türkiye’ye bu açıdan baktığımızda büyük bir Anayasa ve siyaset bunalımı yaşadığını görürüz. Çünkü mevcut yapılanma, halkın çoğunluğunun dini olan İslam’ı devlet ve siyasetin dışına atarak ona hayat ve temsil hakkı vermemektedir.

Burada sorun olan anahtar kavram demokrasiden çok laikliktir.

Neden böyledir?

Görelim inşallah.

Çağdaş Kavramlar Derdimiz

Lamı cimi bırakalım ve çıplak gerçeği ifade edelim; bu ülkede Laiklik denilince anlaşılan, devlet yönetiminden İslam’ı kaldırıp atmak, dini asla dünya işlerine karıştırmamak, sosyal hayatta dini işlevsiz kılarak yok saymaktır. Onu vicdanların karanlığında boğup atmaktır.

“Laiklik dinsizlik değilmiş.”

Kim diyor onu?

Siz ne anlarsınız dinden?

Bırakın da buna Müslümanlar karar versin!

Laiklik, İslam fıkıh ve hukukunu, meşhur adıyla İslam şeriatını devletten dışlamak, kurumlardan atmak, sosyal hayatta yok saymak olunca, bu uygulama dinsizlik olmayacak da ne olacaktır?

İşte bu sebeplerden ötürü laiklik İslam açısından kesinlikle dinsizlik sayılmış ve reddedilmiştir. Çünkü İslam, imanıyla, ibadetiyle, hukukuyla ve ahlakıyla bir bütündür, bölünüp parçalanamaz. Bunlardan birisini inkar, bütününü inkar demektir. Oysa dinin amacı, bütün bu kanunlarıyla, bireyin hayatını düzenlediği kadar, devlet ve sosyal hayatı da düzenleyerek, insanları mutlu etmektir. İslam siyaseti kısaca budur.

Hem de İslam Müslümanlara, ilahi kanunları alıp almama, uygulayıp uygulamama muhayyerliği vermez. Böyle bir seçeneğe asla izin vermez din. Allah Teâlâ kanunlarının insanlara böyle sunulmasını asla kabul etmez. İnsan ya İslam şeriatına inanarak kalbiyle tasdik edip onaylar, bireysel ve toplumsal hayatında ve devlet yönetiminde uygular, böylece olgun bir Müslüman olur, veya atar, uygulamaz, kafir olur.

Bu yüzden muharref hıristiyanlık gibi dünyaya dönük kanunlar içermeyen dinlerde zaten laiklikten başka bir şey olmaz. Onları örmek olarak sunmanın anlamı nedir? Devlet ve sosyal hayatı tanzim eden kanunları vardı da mı uygulamadılar? Ancak İslam gibi hem dünya, hem de ahiret işlerini beraberce düzenleyen dinlerde laiklik olmaz. Orada laiklik olması demek, İslam’ın bir kısmını inkar ve ret demektir. Eğer buna rağmen uygulanmaya kalkılırsa, bu orada İslam ve Müslümanlar ile savaşmak demektir.

Laikliğin tabii neticesi batıda sekülerizm’i oluşturur. Türkçeye sekülerleşme olarak da çevrilen bu kavram, aslında “dünyevileşme” demektir. Yani din ile olan bütün bağını koparma, dini hayat dışına atma, onu yaşam biçiminde etkin bir değer olarak görmemedir.

Buna göre sekülerleşme, dinî olan, din ile ilgilendirilen bütün değer, ilke ve ölçülerin bireysel ve toplumsal hayatın dışına atılması, öte dünyadan alakasını tamamen kopararak, bütün bütün ahiretten bağımsız bu dünya hayatını dilediğince ve keyfince, hevasınca yaşama düşüncesi veya yaşam tarzıdır.

Kısaca farkı görecek olursak sekülerizm, dinsiz yaşam biçimidir. Laiklik ise bu yaşam biçiminin siyasal örgütlenme şeklini ifade etmektedir.

Burada yoldaş bir kavram daha devreye girer: aydınlanma.

Aydınlanma, insanın kendi duyu organları ve aklının dışında başka bir bilgi edinme kaynağını kabul etmemedir. Yani dini, vahyi, ilahî olanı inkardır. Bunun tabii sonucu ise, duyu organları ve aklın dışında insanın hayatını biçimlendirecek hiçbir ilke, değer, yasa, din, kitap, sünnet, şeriat vs. kabul etmemektir. Kısacası dinsizlik anlayışıdır.

Bu anlayış 17. Yüzyılın başından itibaren Batı dünyasını etkilemeye başlamış, günümüzde ise bütün bütün egemen olmuştur. “Hayatta en hakiki mürşit, ilimdir” sözü de bunu ifade eder. Yani hayatta en hakiki mürşit, insana yol gösteren ve fayda veren önder, Müslümanların zannettiği gibi din değil, vahiy değil, semavî kitap Kur’an değil, şeriat değil, sadece ilimdir. Akıl ve duyu organlarından alınan, laboratuvarında deneyi yapılan “müsbet/pozitif” bilimdir yani. Bu yüzden “bilim insanı” olmak, otomatikman dini inkar etmek demektir.

Evet, bu kavramları şimdi böyle kısaca da olsa görmek, ülkemizi ve dünyayı anlamada anahtar gibi iyi gelecektir inşallah. Bu gerçekler bilinmeden ne devlet ve siyaset anlaşılır, ne de sokak gösterileri.

Devletsizlik Derdimiz

Çok değil, daha yüz yıl kadar önce dünya iktidarını elinde tutan en güçlü devletlerden birisine sahiptir İslâm ümmeti. Bugünkü perişanlığımıza bakarak daha dün elimizdeki devleti nasıl

kaybettiğimizi bir kere daha sorgulayıp, esbab-ı mucibesini mahkum etmeli değil miyiz?

“Bu da sorulur mu?” demeyiniz. Zira birçok insan vardır ki içinde bulunduğu hali bilmez. Ya alışmıştır derdine, farkında olmadan çeker gider. Ya da bir şekilde bağışıklık kazanmıştır ona, hastalık bilmez onu. Hatta bir çeşit bağ kurmuştur derdiyle, bir çeşit sevmiştir onu, bir türlü bırakmak istemez derdini. Niyazi-i Mısri gibi der:

Dermân arardım derdime derdim bana dermân imiş,
Bürhân sorardım aslıma aslım bana bürhân imiş.

Bunu şerh eden ehl-i hak der ki: “Dert zahiren sıkıntı ve zorluk demektir. Her işi bir hikmet üzerine olan hakkın işlerini bizler şerh olarak adlandırmak ile kendi gafletimizi ortaya koymaktayız. Sonsuz hayır sahibi olan Allah (c.c) kullarına zulüm edici değildir. Bizler kendi nakışlıklarımızla sıkıntıları dert olarak adlandırıp bir üzüntü ve ümitsizlik içerisine düşeriz. Halbuki hakkın bütün tecellileri kullarını kemalata çekmek içindir. Bizler kıt olan anlayışımızla bunu anlayamamaktayız. Ancak arif olanlar eğer tam olarak teslim olurlarsa her tecellide hakkı seyir edip hiç bir şeyden mahzun olmazlar.”

Bırakın mahzun olmayı, dertlerinden lezzet almaya başlarlar. Hatta Hayalî gibi alemde ondan başka bir şey görmezler, bilmezler:

Cihân-ârâ cihân içindedir ârâyı bilmezler
O mâhîler ki deryâ içredir deryâyı bilmezler.

Bu konuda anlatılan bir masal vardır ki pek meşhurdur : “Balıklar deryada sakin ve suhuletle yüzerken içlerinden birinin “su nedir?” diye sorması üzerine şaşırıp kalmışlar. Soru oldukça basittir. Ama yıllar yılı içinde sürekli yüzüp geldikleri suyun hakikatini hiç biri bilemez. Bunun üzere araya araya balıkların pirini bulur ve ona sorarlar; “Ey pirim, üstadımız, bu su nedir, nicedir?”

Balıkların piri hiç düşünmeden “ben sudan başka bir şey görmüyorum ki onu size anlatayım” diye muammalı, esrarengiz bir cevap verir. Şair de “cihan içinde cihan ara, iç-içedir bilinmezler” derken adeta bir keşifte bulunuyor ve şu anda pozitif bilimin bahsettiği iç içe evrenlere işaret ediyor. Aslında fizik ötesi ilimde, yani din ilimlerinde sabittir ki; şu gördüğümüzden öte yedi kat göklerden bahsedilir. Bunların her biri farklı bir boyuttur ve zamanın akış hızı, mekanın kesafeti tamamen farklıdır. Bu yüzden birbirlerini göremezler, görseler de ulaşamazlar. Dünya hem kendi etrafında, hem de güneş etrafında hızla dönüyor, biz içinde rahat rahat kahve içiyoruz, haberimiz var mı?

Bizim de bir atasözümüz var: “Baş yastığı baş derdini bilmez.” Öyle ya, insanın derdi içindedir, en yakını bile onu anlamaz. Onu ancak kendisi bilir ve doktora gider. Ya benim tansiyonum gibi kendisi de bilmiyorsa?

Derdimizin Farkında mıyız?

Cuma günü mesai bitmek üzereydi. İyice halsizleşen hayat yoldaşım “beni sağlık ocağı hastayı sağlık ocağına götürdüm. Yanımda tansiyonunu ölçtüler. İlaç falan yazdılar.

“Bir şikâyetim yok ama gelmişken bir de ben ölçtüreyim şu tansiyonumu” dedim. “Uzat bileğini” dediler. Tansiyonu ölçen hemşire doğru doktora koştu. Beni bir odaya çağırdılar, bir dil altı hap verdiler, bir sürü soru sordular, on beş dakika sonra bir daha ölçtüler. Ölçen hemşirenin gözleri faltaşı gibi açıldı ve bana perişan bir bakış attı.

- “Ne var? Kaç tansiyonum?” dedim.

- “Doktor söylesin” dedi. Doktora giderken yanımdaki telaşlanan hastaya cevap veriyordu, azıcık duydum. “23, 24... Adamın tansiyonu almış başını gidiyor.”

- “Ambülans ister misin?” dedi doktor. “Hemen acile gitmen gerek.”

- “Yok doktor bey, bu benim normal halim. Zerre kadar bir rahatsızlığım yok. Başka zamanlarımdan hiçbir farkım yok şu anda. Hem şu an haftanın son iş günü de bitti. Bütün doktorlar hastahaneden gitmiştir. Acilde kalbe bakan doktor ise ya olur, ya olmaz.”

- “Beni dinlersen hemen hocam seni gönderelim. Anlattığına bakarsan yarın sen bir uzman doktora hemen git derim.”

- “Peki, yarın inşallah. Bugün mesai bitti artık. Gitsem bile uzmanını bulamam.”

- “Tamam, ama yarın muhakkak git ama.”

Bugün halkımız da benim tansiyonumu bilmediğim gibi içinde bulunduğu ahvali bilmiyor.

Hayatın Yabancılaşması Derdimiz

Bugün içinde yaşadığımız hayat bizim hayatımız değil. Yani bu devletin ve toplumun yaşadığı temel esaslar bizim değil. Bizim dinimizin ve medeniyetimizin devleti, yönetimi, hukuku, eğitimi, iktisadı, ahlakı, yargısı vs. tamamen gitmiştir hayatımızdan. Bunlar yürürlükte değil.

Yürürlükte olan yönetim batıdan taklit edilerek alınmıştır. Toplumunu düzenleyen bütün kanunlar batılı gayr-i müslim veya ateistlerden kopyalanarak alınmıştır. Başına “Türk” kelimesi eklenen ne medeni hukuk, ne ceza hukuku, ne yargı hukuku, ne kamu hukuku Türkün değildir. Avrupalıdır. Hatta onun kötü bir kopyasıdır. Kılık kıyafetimizden tutun, görgü kurallarımıza kadar batıdan alınmıştır. Balıkların suda yaşaması gibi, yaşadığımız hayat, batılı ecnebilerin, kafirlerin hayatıdır. Biz Müslümanlar ile hiçbir alakası yoktur bu çevrenin, bu atmosferin. Evet, kılık kıyafetimizden tutun, görgü kurallarımıza kadar, müziğimizden eğlencemize kadar, aile yapımızdan mekteplerimize kadar, tamamen kafirlerin yaşadığı gibi yaşıyoruz ve yaşamaya mecbur bırakılıyoruz. Büyük bir dayatma, cebir ve şiddet de dahil, devlet ve hukuk eliyle uygulanıyor. Acınacak değil, ağlanacak değil, utançtan ölünecek bir hal...

Ama neden?

Neden onlar bizim gibi değil de, biz onlar gibi yaşıyoruz?

Bu ülkede bir insan bunu görmüyor ve sorgulamıyorsa, o ayakta uyuyan bir zavallıdan ibarettir. Bu zavallının ne dininden, ne dünyasından, ne derdinden, ne de devasından haberi yoktur ki deva arasın?

Bütün mesele önce bu uyuyanı uyandırmaktır, bu hastayı hasta olduğuna ikna etmektir. Gerisi sonra gelecektir.

Nasıl mı?

Devamızı Biliyor muyuz?

Bugünkü perişanlığımıza bakarak daha dün elimizdeki devleti nasıl kaybettiğimizi bir kere daha sorgulayıp, bu acı sonucu doğuran sebepleri araştırıp bulmalı ve hem bir daha kaybetmemek için, hem de kaybı yeniden kazanca çevirmek için gereğini yapmalı değil miyiz?

Öyleyse hemen söyleyelim, devletimizi yıkan sebeplerin başında, bizi dünyaya hakim kılacak akıl, bilgi ve enerjiyi veren Allah Teâlâ'ya ve dinine aşk ve şevkle iman ve teslimiyetin değerini bilememe cehaletinden kaynaklanan “gavur/ecnebi/yabancı sevgisi”, İslam'ın hayat veren hikmetli kanunlarının kıymetini bilememe cehaletinden kaynaklanan “gavur/ecnebi/yabancı taklidi”, Ümmet-i Muhammedin kıymetini bilememe cehaletinden kaynaklanan “ırkçılık ve bölücülük illeti” gelmektedir. Başka sebepler varsa da onlar bu üç aslın teferruatından başka bir şey değildir.

Yiğit düştüğü yerden kalkarmış. Önce neden düştüğünü sorgulamalı bu yiğit ve bu düşüşün sebeplerini ortadan kaldırmalı. Hastayı aynı mikroplara teslim ederseniz, kalıcı tedavisi mümkün olur mu?

Önce bünyedeki yara mikroplardan temizlenmeli, sonra sağlığı koruyacak olan şifalı ilaçlar verilmeli. Tedavide yarayı temizleyip mikrobu öldürmek, merhem sürmeden ve ilaç vermeden önce gelir. Gerçi şu bir hukuk kuralıdır, ama hayatın her alanında geçerli olduğu

kadar, tıp ve sosyoloji için de aynen geçerlidir: “Def-i mefasid, celb-i menafiden evladır, evveldir.”

Peki bizi diz üstü düşüren, hatta yere seren bu illetlerle şimdi aramız nasıl? Bünyemiz temizlenmiş midir acaba bu “gavur/ecnebi/yabancı sevgisi” ve “gavur/ecnebi/yabancı taklidi” ile “ırkçılık ve bölücülük” illetinden?

Müslüman milletler, daha başka sebepleri de vardır kuşkusuz, ama en yıkıcı sebep olarak, ümmeti/milleti oluşturan ırklar ve kavimlerin her birisinin kendi ırkçılıkları, kavmiyetçilikleri, milliyetçilikleri, ulusalcılıkları yüzünden asabiyet dâvâlarına ve ırkçılık kavgalarına kalkışmaları, böylece tefrika ve tarafgirlikle parçalanarak birbirlerine düşürülmesiyle maalesef dağılmıştır.

Bunun sonucu koca İslam devleti yıkılmış, ümmet bölünüp parçalanmış, böylece başsız ve güçsüz düşen İslam coğrafyası kafir milletler tarafından işgal edilmiştir.

Son yüzyıllarda Batılılar tarafından Müslümanların arasına ekilen ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik gibi fitne ve fesat tohumları maalesef dini öğrenmenin ve yaşamının da zayıflamasıyla, zaman içinde dal budak salıp gelişmiş, giderek köklemiştir. Sonunda korkunç bir belâ olarak “tefrika, ayrılık ve düşmanlık” gibi lanetli meyvelerini vermiştir. Maalesef din gibi aklın ve mantığın da yasakladığı bu ağacın meyvelerinden yiyenler, zehirlenerek sonuçta birbirlerine düşman olmuşlardır.

“İnna lillah ve inna ileyhi raciûn.”

Bu böyle olmamalıydı. Zira bizim dinimiz kendisine inananları “kardeş” kılıyor ve birlik ve beraberliğe davet ederek tefrikadan, ayrılıklardan sakındırıyordu. Ne oldu da biz böyle bir “rahmet toplumu” olmaktan uzaklaştık? Ne oldu da kardeşliğin yerini ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik, asabiyet ve tarafgirlik aldı?

Oysa Yüce Rabbimiz, “Ancak Mü’minler kardeştir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını bulup düzeltin ve Allah’dan korkun (da vazifenizi yerine getirin.) Böyle olursanız merhamet edirsiniz” diye öğretilip gereğini emir buyuruyordu.

Sevgili Peygamberimiz (sav) de Müslümanları bazen bir binanın iç içe geçmiş tuğlalarına, bazen de bir vücudun organlarına benzeterek, birlik ve beraberliğe dikkat çekiyor, kardeşler olarak birbirimizle ilgilenmeye, dertlerimizle dertlenmeye, sıkıntılarımıza ortaklaşa çareler aramaya davet ediyordu. Böyle bir toplumun en güzel örneğini de kendisi kurmuş, bilfiil yaşatmıştı. Onları kardeşler olarak gördüğü için de “refik-i a’laya” giderken gönlü çok rahattı.

Evet, bu sorular üzerinde derin derin düşünmeye çok ihtiyacımız var: “Ne oldu da biz böyle bir “rahmet toplumu” olmaktan uzaklaştık? Ne oldu da kardeşliğin yerini ırkçılık, kavmiyetçilik, ulusalcılık, milliyetçilik, asabiyet ve tarafgirlik aldı? İnsanın nefsinden ve şeytanından yardım gören bu yedi başlı ejderha ile nasıl baş edebiliriz?

Evet, düşünelim!..

Kıymet Bilme Derdimiz

Her ne ise, olan olmuş, bundan sonra geçmiş tarihten dersler ve ibretler alarak ileriye bakmalıyız.

Artık yapılacak iş, bütün düşmanlıkları gömerek olan acı olayları unutup, İslâm düşmanları tarafından paramparça edilen İslâm Ümmetini, Müslüman Milletini yeniden bir araya getirmek, bunun için gayret edip didinmektir. Yani ırk, kavim, renk, dil ve bölge farklarını tamamen ortadan kaldırarak, “ancak mü’minlerin kardeş oluşu” hakikatini esas alarak, bütün Müslümanları bir dava etrafında yeniden birleştirmektir.

O mukaddes dava ise, “İslâm milletini/ümmetini oluşturarak yeniden İslam devletini kurma” davasıdır. Bunun yöntemi ve biçimi farklı olsa da her Müslümanın “kızıl elması” bu olmalıdır.

Hangi ırktan, hangi renkten, hangi kavimden, hangi dilden ve hangi bölgeden olursa olsun, gerçek şudur ki, bütün iman eden mü’minler birbirlerinin kardeşleridirler. İslâm düşmanlarının kurduğu tuzaklar ile bu kardeşleri birbirine yabancılaştırmış, birbirinden koparmış, aralarını bozmuş olmalarının önü alınmalıdır. Bilgi ve

terbiye ile gereken başka ne kadar tedbirler varsa alınarak yanlışın tekrarı önlenmelidir. Bu aramıza atılarak bizi birbirimize düşman eden fitnenin kökleri, yeniden İslâm kardeşliğine dönülmekle içimizden sökülüp atılmalıdır. Bozulan dostluklar onarılmalı, iman kardeşliği yeniden canlandırılıp hayata geçirilmelidir.

Allah Teala'nın izni ve yardımıyla, Müslümanlar yeniden İslâm kardeşliğini gündeme getirecek, onun bağlarını sağlamlaştıracak ve "İslâm Ümmeti/Milleti Olmak" yolunda hızlı adımlar atacaktlardır. Tarihi tecrübemiz ve yaşadığımız acılarımız, bunu çabuklaştıracaktır. Müslümanlar arasında bu kardeşliğin tekrar tahakkuku ile hayırlı sonuçlara ulaşılmasını, Allah Teala'dan niyaz ederiz.

Netice olarak diyelim ki, ümmeti parçalamaya yönelik bütün küfür, şirk ve fisk hareketlerinin karşısında azim ve ısrarla durmalı, bu konuda topyekûn Müslümanları uyarmalı, bilgilendirmeli ve şuurlandırmalıyız. Zira bizim şuur altımızda pozitivist, ateist, laik ve Türkçü "Milli Eğitimin" attığı çok tortular var ki farkında olmadan zihinlerimizi bulandırıyor, kirliliyor. Kafatasımızdaki bu kirli tortuları yeni bir iman bilinciyle kusup kurtulmalıyız.

Birisıyla tartışıyoruz. Adam "ben milliyetçiyim, ırkçı değilim" diyor. Fakat "Kürt" kelimesi geçince kuduruyor. "hepsi de hain ve bölücü" diyor. "Ya AKP, MHP, CHP ye oy veren Kürtler?" diyoruz, "onlar da öyle" diyor. Siz söyleyin bu adam ırkçı mı değil mi?"

Biz de rastlıyoruz böylesi zavallılara. Onlara göre bütün Kürtler PKK'lıdır. Öyleyse şimdi Ak Partinin Kürtlerden aldığı oylara ne demeli? Mesela HÜDA PAR'a destek verenlere ne demeli?"

Çeşidi ne olursa olsun, bütün ırkçıların bir ortak özelliği de az okuyan cahillerden olmalarıdır. Halbuki bu ülkede yaşayan herkes, PKK'lıların dışında da Kürt siyasi hareketlerinin olduğunu bilir. İşte "Hür Dava Partisi", kısa adıyla "HÜDA PAR" da 2013 yılında resmileşen siyasi bir partidir. Parti, çoğunlukla Güneydoğu ve Doğu Anadolu bölgelerinde Kürt tabanından oluşmaktadır. Ama şimdiden Batıda da çalışmaları ve teşkilatlanmaları mevcuttur. Dar bir bölge partisi olmak istememektedirler.

Yani bütün Kürtler ve Araplar Türk'n düşmanı değildir. Tıpkı bütün Türklerin Kürt ve Arap düşmanı olmadığı gibi.

Artık bütün Müslüman ırklar, soylar, kavimler, İslâm'a iman bağıyla birbirine bağlanıp, Allah'ın kopmaz ve kurtarıcı ipi olan Kur'an-ı Kerim'e smsıkı sarılmalıdırlar. Onları ırkçı, ulusacı, milliyetçi duygularla birbirinden koparmak isteyen her türlü ihanet hareketlerinin yok olması ve m'minlerin kardeşliğinin pekişip perçinlenmesi için hepimiz çok çalışmalı, bunun için üstümüze düşen görevi ve gayreti göstermeliyiz.

Ancak böyle olursak merhameti hak edebiliriz. Bunu asla unutmayalım. Çünkü Hucurat Suresinin 8.ci ayet-i kerimesi, yani "kardeşlik ayeti" bunu böyle bildirerek bitiyor.

Yeniden Yapılanma Derdimiz

Müslümanların amacı sadece içinde yaşadıkları toplumu kendileri için rahat yaşanabilir bir hale getirmekten ibaret olsaydı, çok da iddialı konuşmayalım ama her halde "hicret" gibi kendilerini ağır meşakkatlere katlanmak durumunda bırakan bir eyleme girişmezlerdi.

Nitekim Kureyş'in Allah Reslne yaptığı çeşitli tekliflerden, şartlara bağlı kalınmak suretiyle Müslümanlara böyle bir yaşama ortamının sağlanabileceği sonucunu çıkartmak mümkün görünmektedir.

Bugünkü demokratik ortamlarda Müslümanları sisteme katmak, fakat laikliği demokrasi için olmazsa olmaz şart olarak koşmak bizi, ısrarlı ilh uyarılar sayesinde asr-ı saadette dşlmeyen bir yanlışlığa düşürebilecek çok büyük bir tehlikedir.

Kur'an-ı Kerim'in ısrarla uyardığı bir konudur bu "vahyi bırakıp hevaya ittiba etme" sorunu. Heva, tanrı yerine konulup tapınılan bir şeydir. İnsan kendine tapar onunla. "Kendi hevasını Rab edinmek" diye tabir edilir bu Kur'an-ı Kerim'de ve uyarılır insan sürekli tehlikeden.

Peygamber Efendimiz (Aleyhi's Salatu ve's Selam) ın uyarısı da aynı doğrultudadır: “Bir kişinin hevası, Allah Teâlâ'nın kendisine indirdiği şeriatına uymadıkça, o kişi Müslüman olamaz.”

Müslümanlar Emevilerden bu zamana kadar saltanat ve veliahtlık rejiminin içinde istemeden yaşamak zorunda kaldılar, ama asla bu rejimi savunmadılar. Bundan sonra da insan tabiatına hiç yakışmayan o tür baskıcı ve dikta yönetim biçimini asla savunacak değillerdir.

Bu sözumüzü başta Maverdi'nin olan kimi “Ahkamu's Sultaniyye” türü kitaplarla çürütmek isteyenler olabilir. Kısmen haklı da olabilirler. Ancak bu kitaplar bir yerde mevcut defakto durumunda kaleme alınmıştır. Hakkın ve halkın iradesini tam yansıttığı asla söylenemez. Zira baskıcı krallık düzenleri âlimleri “ahval-i şahsiyye”de serbest bırakırken, “ahval-i idarede” asla özgür bırakmamışlardır. Bu konuda bir kitap yazan İmam Muhammed'in başına gelenleri bilmeyen mi var?

O saltanat ve veliahtlık rejimi, asr-ı saadet sonrası tarihimizde bizim kötü komşularımızdan etkilenecek alınan, bünyemize hiç uymadığı halde bir dayatma ile maalesef erken dönemde içimize giren büyük bir beladır, acı bir musibettir ve ondan kurtulmak ne yazık ki o tür İslamî iktidarlar içinde mümkün olamamıştır.

Ruhu kalıbına uymayan bu “sözde hilafet” de nihayet adına Cumhuriyet denilen fakat bizde halka hiç sorulmayan, laik olması cebir ve şiddet ile gerçekleştirilen din dışı ve İslam karşıtı bir rejimin eliyle bu ruhu çoktan ölmüş ve saltanata dönüşmüş hilafet bitirilmiştir.

Her işte bir hayır vardır. Bilemiyoruz, bitirildiği belki de ümmetiğin daha iyi olmuştur. Hiç olmazsa yeni bir İslam Devletine erdiğimizde, işi aslına uygun sahih bir şekilde bu hilafeti yeniden inşa edebilme imkânı hasıl olmuştur inşaallah.

Kim bilir, köhne duvarı yıkıp yeniden inşa etmek, belki onarmadan daha iyi olabilir.

Derdimizin İlk Cezası

Zaman zaman “Ne işkencesi canım? Bu ülkede dinini yaşadı diye eziyet ve işkence yapıldı mı kimseye?” gibi laflar duyuyoruz. “Tüy dikmek” böyle bir şey olsa gerek...

Bir zahmet bir de bu taraftan bakar mısınız?

Zahmet olmazsa bir iki kitap da bu cenahtan okur musunuz?

Okumanıza da gerek yok aslında. Başınızı kumlardan kaldırıp şöyle bir etrafınıza bakmanız da yeterlidir aslında.

Ya da bir çay demlersiniz dedenize veya ninenize, kibar kibar oturup içerken beraberce, bir sorunuz bakalım, neler anlatacaklardır bu konularda size?

Biz yaşadıklarımızın, duyduklarımızın ve okuduklarımızın bir kısmını yazmıştık “İlim Ve Özgürlük” kitabımızda.

Eğer okursanız artık tatlılanan bir iki hatıra daha anlatalım sizlere bu sayfalarda.

Kayseri yüksek İslam Enstitüsü’nde okuyorum o zamanlarda. Kitaplarla, dergilerle tatlı tatlı seviştiğim, oynadığım yıllar. Romanlardan ve siyasi kitaplardan sonra fikrî ve ilmî eserlerle nazla niyazla, işve ve cilvelerle tanıştığım yıllar. En arka sırada oturur, yüksek okul olmanın özgürlük avantajını da kullanarak, şayet dersler sarmazsa, hocaya saygısızlık boyutuna vardırılmadan meşgul olurum sessizce dergilerle veya ders dışı kitaplarla,

İlk defa tanıştığım Sebilürreşad, Sıratımüstakim, Büyük Doğu dergilerinin eski sayılarını kütüphaneden alır, karıştırır, gezerim sayfalarında. Bazen de çıkmakta olup da takip ettiğimiz Diriliş, Maveria, Edebiyat, Hilal, Hareket, Oku gibi dergileri inceler, “Bizim özel dergimiz” dediğimiz Nesil’i takip ederdim. Bediuzzaman’ı kısmen okumuş, M. Akif Ersoy’u üstad kabul etmişim kendime. Her İmam Hatipli gibi benim de kahramanımdı. O yıllarda kendisini ilk defa Diyarbakır’da gördüğüm Necip Fazıl’ın yeni eserleriyle tanışmıştım. Kendilerini hala şahsen görmediğim Sezai Karakoç’un, Nuri Pakdil’in, Kadir Mısıroğlu’nun dergi ve kitaplarına abone

gibiydım. İslam'a ve yerli kültürümüze dair ne çıkarsa alır okumaya çalıştık talebe harçlıklarıyla. Yine o yıllarda mübarek şehitler Hasan el-Bennâ'yı, Abdulkadir Udeh'i, Seyyid Kutup'u ve kardeşi Muhammed Kutup'u, Mevduği'yi, Muhammed Hanmidullah'ı, Ebu'l Hasan Ali en-Nedvî'yi tanıdım kitaplarıyla.

Derken yavaş yavaş Riyazu's Salihin, İhyâ'ü Ülümi'd Din, Hak Dini Kur'an Dili, Asr'ı Saadet serisi, Tecrid-i Sarih, Hayatu's sahabe gibi eserlerle tırmanmaya başlamıştım ilmin yamaçlarına...

Şiirle, romanla alakamı kesmediğimi, gençliğimi, gurbetimi hesaplar, üstüne bir de İslam'ın garibliğini, Müslümanların ezilmişliğini ve dahi yeniden dirilişin sevincini koyarsanız, halet-i ruhiyemi anlar, o yamaçlarda nasıl bir çöşkuyla yaşadığımı az çok tahmin edersiniz.

Şiirden başka bir şey yazmazdım o zamanlar. Sonradan yırtmak üzereyken, "aman bir nostalji olsun" diye vazgeçtiğim, şimdilerde bazen okudukça güldüğüm, arada bir "aferin bel!" dediğim şiirler. Belki bir iki deneme ve makale yazmışsam o kadardır. Bir ara, okuduğum Mehmet Kaplan'ın teşviki ile, hatıra yazmaya başladım da, devam ettiremedim. Yazıyla ilişkim o kadardı... Kaplan Hoca,"yazmayı değil, konuşmayı seven bir milletiz" derdi ya, gerçekten de doğru söylüyor.

Okudukça dolan insan, ister istemez boşalacaktır. Oysa bendeki açlık o kadardı ki, bir türlü doymuyordum. Bunun tek istisnası, okul mescidinde okuduğum hutbelerdi.

Okuduğum kitaplardan önemli bazı paragrafları te'lif eder, hutbeler çıkarırdım. Bunların üç tanesi peş peşe gelince, hayatımın ilk cezasını hediye ettiler bana tebliğ adına. Bu da sanırım dinî bir yüksek okulda, hutbeden dolayı verilen ilk cezadır tarihimizde. Öyle de kalır inşallah.

O okula nasıl hoca olmuşluğuna şaşırdığım birisinin dersindeyiz. Hala duygusal davrandığımı söyleme ihtimalinizin yanına ben de bir hocamın aleyhinde yazma şıksızlığını ekleyeyim de bari aleyhinde daha fazla bir şey demeyeyim. İşte onun dersindeyiz.

Günlerden Cuma. Okul mescidinde Cuma namazı ve hutbeyi hazırlamak da müdür muavini olarak o'nun görevi. Zile yakın bir zamanda sordu:

- Bugün Cumayı kim kıldırmak ister?

Öğrenciler böylesi görevlere oldum olası isteksizdirler. Ama ben o gün istekliydim doğrusu. Çünkü elimde, Kutup kardeşlerden, özellikle de yeni okuduğum ve hakkında okulumuzdaki “Kitap Kulübü” müzde iki hafta seminer verdiğim, bir gece de Kayseri MTTB’de sohbet ettiğim “İslam’ın Etrafındaki Şüpheler” den etkilenerik yazdığım yeni bir hutbe de var...

Duyguları Sorgulama

Sınıfta şöyle bir sağıma soluma baktım, hiç istekli çıkmadı. Acaba parmak kaldırırsa mıydım? Aslında derslerde parmak kaldırmayı ve meclislerde öne atılmayı sevmeyen bir tabiatım var ama, elimde yazdığım hazır hutbelerin aşkıyla olsa gerek, daha yakın bir zamanda iki kere hutbeyi ben okumuştum. Acaba buna da talip olsam nasıl karşılanırdı?

Dedim ya pek öne atılan bir tip değilim. Rehberlikçilerin testinde hep “içe dönlük bir tip”, “kapalı bir karakter” olarak kendimi buluyor ve ben dahi bunu tasdik ediyorum.

Bu karakter yapımda genlerimde getirdiklerimle beraber, sanırım çok küçük yaşta evimden ve sılamdan uzakta, gurbette geçirdiğim yalnız ve cemiyetten uzak günlerin de etkisi vardır. O günlerde okuduğum Üstadım Gazalî'nin “İhya”sı da bana her davranışımda bunları sordurur, ihlasımı sorguladır, niyet testinden geçirirdi.

Acaba bu okuma isteği gurur, kibir, ucubdan mı kaynaklanıyordu? Kendimi göstermek mi istiyordum? Yani işin içinde riya ve süm'a var mıdır? Bu tür duygular içimde fırtınalar estiriyordu.

İçimi yokladım, o tür duygulardan değildi bu okuma isteği. Ama bir heves ve heyecan da yok değildi. Belki samimiyetle inandığım

davamı haykırmak isteği idi. Belki kendimi göstermek, yazdığımı beğendirmek isteği de vardır vardı, kim bilir?

Allah Teâlâ bilir efendi, herkes edepli olsun ve kimse kendisini temize çıkarmasın. Ölçü, Allah için iyi olanı yapmak, kötü olandan kaçmak, bunun ötesinde kalbe gelen olumsuz duygulardan da Allah Teâlâ'ya sığınmaktır.

Peki, hoca izin verir miydi?

Bilmiyorum.

Neden kuşukuluyum?

Çünkü daha önceki hutbelerden rahatsızdı, bunu biliyordum. Hele birinci hutbe neyse, o benim değil, zaten Elmalılı Hamdi Efendi'nindi. Tefsirini okurken o cümlelere bayılmış, bunu yarının müşşidleri olacak arkadaşlarıma okumak istemiştim. Hem de az, öz ve beliğ bir hutbe örneği olacaktı. Belkide bu tarz bir hutbe hazırlanmasına bir örnek teşkil edebilir, okuduklarımızdan istifade yollarına yeni bir çeşit kazandırabilirdik.

Kendimi ikna etmiş ve çıkmıştım minbere. Çehreme, Elmalılı Hamdi Efendinin vakarını koymuş, sert ve tok bir sesle, hakim bir tavırla ve heyecandan zangır zangır titreyerek şu hutbeyi okumuştum:

İlk Çarpıcı Hutbe

“Kardeşlerim!..

Artık bu gün, can kulağımızla ve bütün hissiyatımızla, bütün heyecanımızla, ellerimizle kalbimizi yerinden koparıp göklere fırlatırcasına içimiz titreyerek, Müslüman'ın nefesine ve çağına, hatta bütün zamanlara, bütün mekanlara ve bütün insanlara şöyle haykırmasını bekliyoruz:

“Alemden ben, Allah'tan başkasına hürriyetimi vermem ve ancak O'na ve O'nun emrine bağlanırım, tâatı sever, isyandan nefret ederim. Hayra koşar, şerden içtinap ederim, hayrın başını da hakta bilirim, Allah'ın emrine, Allah'ın şeriatına, Allah'ın ahkâmına,

Allah'ın düzenine uymayan, Hak Teâla hesabına yapılmayan hiçbir şeye, ölürüm de serfürû etmem.

Çünkü ben yoktum. O beni var etti ve terbiye edip, bana hürriyet verdi. Bu can, bu vicdan ve bu hürriyet, bende onun bir emanetidir. Bunu yapan, isterse nâmütenâhî kerreler daha yapabilir. Binaenaleyh, onun yolunda her şeyi feda ederim. Dilediği zaman alacağı canımı da feda ederim, istediği zaman yıkıp, istediği zaman yapabileceği dünyaları da feda ederim. Bu uğurda elemlere katlanır, hayır ile, haksızlıklara göğüs gererim. Katlanamaz, geremezsem; ölürüm. Onun emri, zaten öleceğim; böyle bir iman, böyle bir sadakat ile ölürüm. Evvelim hak, ahirim hak olur. Haktan gelir, hakka giderim. İşte ben hakkın böyle bir kuluyum. Kendime kalırsam hiç, O'na bağlanırsam her şeyim”¹

Allah'ım, bunu diyebilmek ve bunda sadakat göstermek ne kadar büyüktür ve insan için bundan daha büyük bir kudret, bir ulviyyet nasıl tasavvur olunabilir?..”

Bambaşka Bir Hal

Okudum ve indim. Ama bambaşka bir haldeydim. Adeta göklerde uçuyordum. Heyecanım bir türlü geçmiyordu. Şaka bir yana, sanki Elmalılı ben olmuştum. Namazı o coşkuyla kıldırdım. Sanırım Allah Teâlâ'nın verdiği bu ruhânî zevkte Elmalılı Hamdi Efendinin çok hissesi vardı.

Çünkü o yıllarda bu mübarek alimin o muhteşem eseri tez konumdu. Baştan iki ve sondan bir cildinin, tefsir usûlü ilminin onbeş konusuna göre incelemesini yapmıştım. Tez hocam muhterem Ahmet Coşkun beyin ifadesine göre böyle bir çalışma Türkiye'de ikinci olacaktı. İlki Erzurum Üniversitesinde yapılmıştı.

Ben bu ciltleri dikkatlice okumuş, notlar almış ve tezimi yazmıştım. Ama kafasızlığımıza bakın ki bir nüshasını kendime

¹ Elmalı tefsiri c. 1. s. 103.

ayırmamıştım. Bu bir hamlık, bir ciddiyetsizlikti. Belki çalışmaya da bu laubalilik sinmişti ki kayboldu gitti. Bu bize bir ceza idi.

Eğer bu çalışma elimizde olsaydı şimdi eserin tamamını gözden geçirerek üstünde biraz daha çalışır, bir kere daha değerlendirir, uygun görürsek baskıya verirdik.

İşte bu günlerde Elmalılı Muhammed Hamdi Yazır Hoca Efendi'nin hayatını da okumuştum. Özellikle ahir ömründeki bu tefsir çalışması ona son derece saygı ve hürmet duymamı gerektiriyor, ona karşı içimdeki minnet ve şükran duygularım ise sürekli sevgimi artırıyordu. Ama ömrünün sonunda devrimlerden dolayı üzüntü içinde olması ve kılık kıyafet de dahil bazı sorunlar yüzünden evinden dışarı çıkmaması, yalnızlığı, garipliği, gençliğinde yanılarak attığı bir imza başta olmak üzere olanlara için için ağlayıp göz yaşları dökmesi, beni kahrediyordu. Ve o gün o hutbede onun sözlerini okurken aziz ruhaniyetiyle sanki yanımda gibiydi.

Alışılmışın dışında bir hutbeydi. Arkadaşlarım sıraya girerek tebrik ettiler. Hocalarımdan olumlu ya da olumsuz. bir tepki almadım.

Okumalarımı sürdürüyordum. O günlerde sistem bilincimiz yeni yeni geliyor ve bu tarz eserler beni müthiş duygulandırıyor ve heyecanlandırıyor. İşte çok yakında okuduğum iki kitaptan, Sezai Karakoç'un, "Ruhun dirilişi" ve Ali Bulaç'ın, "Çağdaş Kavramlar Ve Düzenler" inden derlediğim bir hutbeyi de, öyle bir heyecan ve öyle bir coşkuyla okudum:

Sarsıcı İkinci Hutbe

"Kardeşlerim!

İnsanlık bir kurtarıcı beklemektedir. Bu kurtarıcı bizim inancımıza göre İslam'dır. İslam'ın dirilişi, insanın dirilişi olacaktır. İnsan, yine her yerde bir takım putların esiri haline gelmiştir. Bir takım liderlere, veya ekonomi kurallarına, veya yönetimi demir pençesinde tutanlara, veya şehvetin kırbacımı sallayanlara tapılmaktadır. Çağımızda, insanlık şu veya bu parlak sloganlar altında

ezilmekte, her yanda kan akmakta, sefalet çağlamakta, insanlık kan yutmakta ve kusmaktadır. Batı doktrinlerinden hiç biri, ne kapitalizm ne komünizm, bir çare getirebilmektedir. Üstelik, insanlığın trajedisini artırmaktadırlar. Ateşi, kanın akmasını, her taraftaki nihilizmi ve anarşiyi karşılıklı olarak körükleyip durmaktadırlar.”¹

“Ne gelişmiş kapitalist ülkeler ve ne de komünist ülkeler, hatta bunların gölgesinde yaşayan, yahut kopya eden üçüncü dünya ülkeleri mutlu değildirler. Bütün bunalımlar, çıkmazlar ve insanlığın yok olma tehlikesi bu izm’lerin doğurduğu sonuçlardır.”²

“Artık dünyaya ve insan oğluna kapitalizmden, komünizmden ve faşizmden hayır yoktur. Bu zalim düzenler var olduğu müddetçe bu çalkantılar ve sarsıntılar, bu bunalımlar devam edip gidecektir. Leş gibi bir toplum içinde leş gibi bir hayat yaşanmaktadır.

Öyle inanıyoruz ki, insanlık yeni bir düşünceye, yeni bir dünya görüşüne, yeni bir ahlâka ve yeni bir evrensel düzene mutlaka muhtaçtır. Bu arzulanan ve şiddetle ihtiyaç duyulan düzen de, beşeri bir karakter taşımayıp, insan ve toplum gerçeğini son detayına kadar, sosyal, ekonomik, psikolojik yönlerden hesaba katan ve mükemmel bir denge içinde yerleştiren ilâhi bilginin ürünü olmak zorundadır.”³

Evet, dünya ve insanlık, her zamankinden daha çok İslam’a muhtaçtır. “Bu ihtiyaç İslam ülkeleri için söz konusu olduğu gibi, bütün kapitalist, komünist, faşist ve sosyalist ülkeler için de söz konusudur.

İslam’dan başka bize ne yarayabilir?..

Bu çılgın ve şaşkın zavallı insanlığı kanlı boğuşmalardan, amansız savaşlardan, sömürünün pençesinden, yüz kızartıcı sefaletten, ruhî ve aklî hastalıklardan, cinsel sapıklıklardan, (seks çılgınlıklarından) soygun ve cinayetlerden, her dört dakikada bir

¹ Sezai Karakoç, Ruhun Dirilişi. Diriliş yayınları 2. baskı s. 72.

² Ali Bulaç, Çağdaş Kavramlar Ve Düzenler Sırdaş y. s. 23.

³ Ali Bulaç, .a.g.e. s. 162.

meydana gelen intiharlardan, Allah'ın dininden başka kim ve hangi izm kurtarabilir?...

Bütün bu beşeri ve yanlış düzenleri asırlardır uygulamadık mı? Hala Yunan putperesliğini, Roma ahlâksızlığını ve çağdaş hastalıkları, erişilmesi gereken kutsal ve yüce hedefler mi bileceğiz? Niçin bu düzenlerle hesaplaşmıyoruz? Niçin, elimizde evrensel ve huzur kaynağı bir din varken, herkese, her dile, her renge, ırka ve sınıfa kapısını açmışken, bizi yanlışsıza, salt gerçeğe ve mutlaka çağırmışken, niçin hâlâ zillet ve sefalet içindeyiz?

Bize yaratıcının halifeliği, yer yüzündeki temsilciliği ve sözcülüğü verilmişken, niçin hayvanlardan daha aşağı rezil bir hayatı sürdürmekte ısrar ediyoruz?”¹

“Artık biz Müslümanlar, bu işlenen cinayetlere, her dört dakikada bir tekrarlanan intiharlara, cinsi sapıklıklara, amansız sefalete, açlığa, çıplaklığa, beşeri düzenlerin zulmüne, emperyalistlerin çıkardığı savaşlara ve topyekün imhaya mahkum dünya insanlığına, tağutların ve şeytan elemanlarının elindeki beşer soyunun bu çaresizliğine, ezilmişliğine, bitmişliğine, tükenmişliğine çekimser bakıp duramayız. Yüklendiğimiz kutsal görevin bilinci içinde çağa ve olaylara damgamızı vurarak başkaldırmak zorundayız. Biz mutlak gerçek, vahy adına, faşizmin pençesindeki halkın, kapitalizmin mazlumu dünya proleteryasının ve komünizmin kışlalarında inleyen Çin ve Rus halkının, bütün mahkum dünya insanların haklarının savunucusuyuz. Çağımızın Müslümanı, bu rezil ve insafsız çağla savaşmak zorundadır.”²

Kardeşlerim, bugün Türkiye’de “biz zavallı halk, gerçek emekçiler, faizden, sömürüden nefret edenler, (dün olduğu gibi) bugün de kapitalistlerin gözünde gerici, mürteci, yobaz, ham softa; Komünistlerin gözünde faşist, sermayenin uşağı ve Amerikan emperyalizminin koruyucusuyuz. 200 senedir fikrimize karşı kavga

¹ Ali Bulaç, a.g.e. s. 23.

² Ali Bulaç, a.g.e. s. 163.

veren, İslam'a baş kaldıran bu b ğilerin zulmü altındayız. 200 senedir düzenleri yerleşmemişse, özledikleri batı düzeyine  ıkmamışlarsa hâlâ suçu bize yüklemektedirler.”¹

Çağdaş uygarlık düzeyine çıkalım diye batı batı diye bağıyorlar. “Peki, 200 senedir biz hep batılaşma,  ağdaşlaşma, ilericilik, devrimcilik, reformlar, san’at ve  ağdaş uygarlık düzeyine varma özlemleri içinde sosyal, ekonomik yapımızı ve politikamızı oluşturdukça, sonuç ne oldu? Hiç şüphesiz sadece batı emperyalizmine kapılarımızı sonuna kadar a tıktık, zengin servetlerimizi, hatta namusumuzu kapitalistlere peşkeş çektik”²

“Türkiye’ye bir göz atmak gerekir. Her gün bir iki öğrencinin öldürüldüğü, güvenlik kuvvetleri ile eylemci guruplar arasında sokak çatışmalarının eksilmediği bu ülkede işlenen cinayetler, sürdürülen kavgalar, kimin hesabına işlenmektedir?

Sağcılar, Rus ve Çin tehlikesine karşı Amerikan emperyalizmine göz yumup onun kuvvet sembolü NATO’yu savunurken; Marksistler de buna karşı Rus veya Çin emperyalizmini savunmaktadırlar. Bir ülkede çatışan guruplar yabancılar hesabına bu kanları d kerse hangi bağımsız Türkiye’den bahsedilebilir?..

Kardeşlerim, bir emperyaliste dayanarak, hatta ona bile göz yumularak, başka bir emperyalistle savaşılamaz... Bu zavallı ve her şeyden habersiz, istismar edilen, ezilen, sömürülen halka ihanet olur. Ve Müslümanlardan başka bütün çatışan guruplar, bilerek veya bilmeyerek, bu ihanetin içerisindedirler. Çünkü, İslam kadar, emperyalizmin her biçiminden nefret edecek başka hiçbir düşünce ve sistem yoktur. Müslümanlar bir gün başkaldırırsa bütün i  madrabazlara ve dış sömürücü g  lere karşı baş kaldıracaktır.”³

“Ey Müslümanlar,

¹ Ali Bulaç, a.g.e. s. 156.

² Ali Bulaç, a.g.e. s. 155.

³ Ali Bulaç, a.g.e. s. 153.

çağ, İslam'a muhtaçtır. Çağı kurtaracak olanlar, yürekleri çağın pislikleriyle kavgacı, mücahid Müslümanlardır.”¹

“Müslüman, çağın ve olayların üstüne üstüne giden bir savaşçıdır. İnandığı mutlak varlığın kendisine verdiği feraset sayesinde saptırcıları, aldaticıları, ve şeytanın tüm elemanlarını kolayca fark eder.”²

“Batıya, batılılaşmaya, kapitalizme, sosyalizme, ve insanî değerleri yok eden sınıflaşmalara, makine medeniyetine karşıyız.”³

“Müslüman olarak, evrensel, sınıfsız, milletlerin, ırkların, dillerin ve coğrafyaların üstünde, her türlü sömürüyü tanımayan bir düzenin kavgasını veriyoruz. Bu sıkıntılı ve zalim çağ, bizi tanımak zorundadır.”⁴

Kardeşlerim!

“Çağımızda bazı Müslümanlar, ölüm uykusundan uyanmalı, içine battığı karamsar uyuşukluktan sıyrılmalı ve Allah'ın müjdesiyle dirilmeli, sonra öleyazan çağın ve insanlığın ruhunu bu müjde ile diriltmeli, yenilemeli, tazelemelidir.”⁵

Ve haykırmalıdır: Yaşasın İslam. Yaşasın İslam nizamı ”

“Yaşasın İslam” Derdimiz

Evet, yaşasın İslam. Yaşasın İslam nizamı.

Doğrusu o gün de formundaydım, hamdolsun gür sesime, heyecanla titreyen elim, ayağım ayrı bir mehabet vermiş, kavganın ortasında kalmış gibi bir savaşçı hallenmelerim ve celallenmelerimden oluşan jest ve mimiklerim, dinleyicilerimin bakışlarını bende kilitlemişti.

¹ Ali Bulaç, a.g.e. s. 174.

²-A. Bulaç . a.g.e. s. 175.

³- A. Bulaç . a.g.e. s. 291.

⁴. A. Bulaç . a.g.e. s. 232.

⁵- Sezai Karakoç a.g.e. s. 86

Bir yandan, baharda boz bulanık akarak yatağından taşan, kayalara vura vura köpüren, şelalelerde toz dumana dönüşen nehirler gibi kelimelerle coşarken, bir yandan da dinleyicilerimi izliyorum, gidişatı kontrol ediyorum; arkadaşlarım, açılmış iri gözlerle bana bakıyorlar. Suratlarında sevgi, takdir, heyecan, coşku ve biraz da tedirginlik ve korku var.

Derdimiz Ve Gençlik Hareketleri

O yıllar yetmişli yılların ortaları. Sağ sol kavgaları her yerde huzuru almış, hatta canlara kastediyor. Sistem, alabildiğine hak ve hürriyetlere kapalı. Laikliği koruma adına 163. madde başlarda Demokles'in kılıcı gibi.

Yüksek İslam Enstitüsü idaresine o yıllarda da haliyle “sağcılık – milliyetçilik” görüntüsü altında resmi ideoloji hakim ve ben hutbede bunları haykırıyorum.

Öğrenci arkadaşlarımızın çok azı milliyetçi, ülkücü çizgide idi. Ama onlar da çarşı pazardaki ülkücüler gibi değildi tabi. İmam Hatip Lisesinde ve Yüksek İslam Enstitüsünde okumanın verdiği az çok dini bilme nimeti ile farklıydılar ve diğer guruplarla kavgasız gürültüsüz kardeşçe geçinebiliyorlardı. Rahatlıkla kendilerine de “İslamcı” sıfatını verir ve bundan da gurur duyarlardı. Milliyetçiliklerinde ırkçılığın olmadığını savunurlardı. Sadece ümmetçilik ve laiklik hakkındaki bazı düşünceleri diğerlerine uymayabiliyordu. Bundan ötesi maalesef siyasi kavga idi. Partileri ise, Alpaslan Türkeş'in liderliğindeki “Milliyetçi Hareket Partisi” idi.

Ben de İmam Hatipli yıllarımda ağabeylerimin tanıtımıyla Alpaslan Türkeş'i “ülkeye şeriat getirecek” diye sevmiş ve partisine “İslamcı-Şeriatçı” diye inanmıştım. Meğer ağabeylerim de bizim gibi birilerine safiyane inanmış imiş. Sonra gerek onun, gerekse başka milliyetçi yazarların kitaplarını okudum ve gördüm ki bu hareket şeriatçı bir hareket değildir. Aksine batıcı ve laiktir. Kemalist devrimlere yürekten bağlıdır. Buna kesin kanaat getirdiğim gün

sessizce aralarından ayrıldım. Bunda ülkü ocaklarında İslam'ı anlattığım zaman sağolsun onların “Selametçiyse onlara git” sözünün de çok payı olmuştur.

Tabi o zamanlar Türkeş'in Pentagonda özel yetiştirildiğini, Türkiye'de varlığını Başbakan'ın bile bilmediği ve tamamen Amerika parasıyla çalışan “Konturgerilla” adıyla meşhur ordu içindeki “Özel Harp Dairesi”nde kuruculardan olduğunu, bütün NATO ülkelerinde kömünizme karşı gizlice yapılandırılan “Gladyo” türünün “Ergenekon” tipiyle Türkiye sürümünde etkin olduğunu, bu örgütlerin bir çok faili meçhul cinayetlere, darbelere, kara paraya, yasak ticaretlere ve kirli işlere karıştığını vs. bilmiyorduk. Ama devletin jandarma ve polisi varken neden ülkücüleri solcularla çatıştırdığını ve ölüme sürüklediğini sorguluyorduk. Onlar da 12 Eylül gününe kadar devlete çalıştıklarını sanıyorlardı.

Ama o gün gelip de hırpadan terör kesilince ve kendileri de solcular gibi toplanıp uğruna öldükleri devletin işkencesinden geçince, bir çok ülkücüde şafak attı ama, yine de oyun bütün çıplaklığı ile anlaşılmadı. İnsanın geçmişini sağlıklı sorgulayıp hatalarını görmesi kolay olsa da, bunu itiraf etmesi çok zor maalesef. Bir de vatan, millet ve devlet ile üstündeki sistem ve kadroları birbirine karıştırmanın ağır bedelleri oluyordu.

Öğrencilerin çoğunluğu ise İslamcı çizgideydi ve siyaseten Necmettin Erbakan'ın liderliğindeki “Millî Selamet Partisi” hareketini desteklerdi. O zaman İslamcı gençlik, partinin gençlik kolları gibi çalışan “Akıncılar” ve daha çok fire ağırlık veren ve Necip Fazıl'ın etkin olduğu “MTTB” çatısı altında teşkilatlanmıştı. Bediüzzeman Said Nursî'nin talebeleri olan “Nurcular”, cemiyet içinde olduğu gibi okulda da yine ağırlıklarını korurdu. Çok az da “Millî Mücadeleci” arkadaşlar vardı. “Büyük Doğucular”, “Dirilişçiler”, “Hareketçiler”, “Edebiyatçılar” veya “Nesilciler”i ayrı birer grup saymadan toptan “İslamcılar” adı altında birleştirebilirdik.

Bizim okullarımızda İslam'a aykırı olan Marksizm ve sosyalizm hiç olmamıştır hamdolsun.

Uzun bir istirdattan sonra gelelim tekrar hutbemize. Arkadaşlarım dediğim gibi hem sevinçli, hem takdirkar ve hem de biraz endişeli ve korkulu idiler.

Ya hocalarımız?

Hutbeyi okurken bir yandan da cemaatin tepkisini anlamaya çalışıyordum. Tabi hocalarımızın da.

Müdürümüz iyi bir idareci idi, hiç renk vermeden önüne bakıyordu. İslamcı hocalarımızın bir kısmının gözlerinde aydınlık, yüzlerinde tebessüm vardı. Bazıları da sessiz, vakur ve tepkisiz dinliyorlardı.

Peki o gün geçerli olan kavramlarla ifade edecek olursak sağcı – milliyetçi hocalarımız?

Onların da bir kısmı, başları önünde, sessizce dinliyordu. Ama bir kısmı da şaşkın şaşkın, hayretler içinde kalmış, hatta biraz öfkeli, biraz tedirgin olarak benden bakışlarını alamıyorlardı. İçimden “kızdırdık” diyorum. Sonra da “aldırma, sen doğruları söylüyorsun.” diye kendime destek veriyorum...

Namaz sonrası arkadaşlarım sırayla tebrik ettiler. Hutbeyi yazmak istediler. Bu arada sevdiğim birkaç hocayla göz göz’e geldik. Gözlerinin içi gülüyor, büyük bir memnuniyetle tebessüm ediyorlardı.

Sonradan duyduk ki, rahatsız olan hocalar, okul idaresine sözlü şikayette bulunmuşlar ama, sağolsun müdürümüz Hamdi Savaş bey geçiştirmiş meseleyi. Yıllar önce Maraş İmam Hatip’te de müdürlük yapmış ve o yıllarda az da olsa İmam Hatip’in okul kütüphanesinde memur olarak çalışan merhum babamla tanışmış, sevişmişler. Derslerimizin dışında sık görüşmezdik. Arada bir selam götürürdüm babamdan. Bana olan bakışlarından ve davranışlarından beni sevdiğine emindim. Çünkü ben de kendisini severdim. Demokrat bir kişiliği vardı. Öğrencileri sıkmaz, kendi kendilerini yönetmelerine imkan tanırdı.

Üçüncü Hutbeye Doğru

Yine aynı hocanın dersindeyiz. Günlerden yine Cuma. Okul mescidinde Cuma namazı ve hutbeyi tanzim de o'nun görevi. Zile yakın bir zamanda yine sordu:

- Bugün Cumayı kim kıldırmak ister?

Sağıma soluma baktım, hiç istekli çıkmadı. Acaba parmak kaldırırsa mıydım? Son haftalarda peş peşe sayılacak kadar yakınlarda iki kere hutbeleri ben okumuştum. Acaba buna da talip olsam nasıl karşılanırdı?

Ben yeni bir yazı yazmıştım ve bunu hutbe olarak okuyabilirdim. Yazdıklarımı ancak sözlü olarak yayımlayabilirdim o şartlarda. Ben istekliydim ama, acaba hoca kabul eder miydi?

Aklımdan bütün bunlar bir çırpıda geçip gidiyordu ve etrafıma baktığımda hâlâ bir talip yoktu Cuma imamlığına...

Hoca tekrarladı sorusunu bir iki kez daha ama, yine istekli çıkmadı. O zaman talipsizlikten de cesaret alarak parmağımı kaldırdım:

- Ben kıldırabilirim hocam?

Hoca belli ki hiç hoşlanmadı bundan. “Beni buna mecbur etmeyin” der gibi bakışlarını bir daha gezdirdi arkadaşların üstünde ama nafiye. Artık sınıftan kimse parmak kaldırmazdı arkadaşlarından biri talip olduktan sonra velev istekli bile olsa.

Hoca fena sıkışmıştı. Çünkü son dersti, zaman daralmıştı. Üstelik, bu şartlarda reddetmenin izahı da olmazdı. Çaresiz “peki” dedi ve gitti.

Ben, hemen taze bir abdest aldım, mescide indim, cübbemi giydim, minberin önüne vardım oturdum. Hiçbir şeyden habersiz, aklım hutbemde, heyecan ve huşu içinde oturuyorum.

Sonradan öğrendim tabi, meğer bana izin vermesi bizim hocanın içine sinmemiş. Belki de sindirtmemiş bazıları ve kalkıp başka bir öğrenci bulmuş aşağı sınıftan ve onu görevlendirmiş. Hiçbir şeyden

habersiz o arkadaşım da beni sarıklı cübbeli görünce, birşey demeden oturmuş arka saflardan birine edebiyale.

İyi ki dememiş; çünkü giydiğim cübbeyi görevimi yapmadan çıkarmazdım. Böylece hem o arkadaş üzüldü, hem de benim keyfim kaçardı, huzursuz olurdum ve hutbeyi iştahla okuyamaz, ibadetimden zevk alamazdım.

Neyse, sözü uzatmayalım, sünneti kıldık, minbere çıktım, oturup ezanı dinledim. Kendim yazdığım için bütün ifade ve tonlarına vakıf olduğum şu hutbeyi aşkla, şevkle, zevkle, coşku ve kıvançla okudum:

Derdimiz Üçüncü Hutbede

"Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hüküm vermezse, işte onlar kafirlerin ta kendileridir."¹

"Kim Allah'ın indirdiği kanunlarla hüküm vermezse, işte onlar, zalimlerin ta kendileridir,"²

"Kim Allah'ın indirdiği hükümlerle hüküm vermezse, işte onlar, fasıkların ta kendileridir."³

Muhterem Müslümanlar!

Duyduğunuz âyet-i kerimelerle anlıyorsunuz ki, Cenâb-ı Allah ahkamla inancı, hâkimiyyetle imânı, din ile dünyayı birbirinden ayırmamış, Peygamberimiz (sav) vasıtasıyla gönderdiği İslam dini ile hem dünyayı, hem de âhireti en güzel ve mutlu bir şekilde idare edecek "İslâm fıkıh ve hukuku" denilen kendine has kanunları koymuştur. Fakat şu hakikat hiç bir zaman unutulmamalıdır ki, en güzel nizam olduğuna inandığımız, ilmen ve tecrübe ile de ispat ettiğimiz bu nizamla inanmaya ve onunla amel etmeye, Allah'a inanmak ve Peygamberi tasdik etmek kadar mecbur olduğumuzu, yukarıdaki âyetler bize göstermiştir. O halde biz, başka nizamlar seçmeye ve

¹ Maide, 44

² Maide, 45

³ Maide, 47

onların peşinden koşmağa izinli olmadığımız gibi, hayatı İslâm'ca yaşamaya, Kur'ân'ın kanunlarıyla amel etmeğe ve ettirmeğe de mecburuz.

Neden mi ?

Çünkü Allah böyle emrediyor:

"Ey mü'minler, peygamber, size hayat verecek olan İslâm'ın emirlerine, sizi davet ettiği zaman, Allah'a ve resulüne icabet ediniz, Biliniz ki Allah, gerçekten kişi ile kalbi arasına girer, (Her şeyin hakimi O'dur, canını 0 alır.) Ve siz, muhakkak toplanıp O'na varacaksınız."¹

Aziz Müslümanlar!

Gözünüzü dört açarak şu sözlere kulak veriniz: "Allâh'tan başkası kânun vaz'ettiği, şu helal şu haram dediği zaman, kendini "ilah" kabul etmiş demektir» Artık 0, kendisini bir "şer kuvvet" olarak ortaya koymuş demektir. 0 halde, Allah'ın hâkimiyetinden başka her hâkimiyet, "şer kuvvet" ve hevâ ve hevesata tabi olmuş bir nefsâniyettir. Bu hevesler ister bir ferdin, ister bir zümrenin ve cemâatin, isterse hâkimiyet elinde olan bir milletin veya bir devletin hevesleri olmuş olsun,"

Bu sözlerden açıkça anlaşılıyor ki, Allah'ın helal ve haramlarının dışında konulmuş başka emir ve yasakları benimseyerek kabul edenler, Allah'ın kulluğundan çıkıp, o kanunları yapanların kulları olmuş demektir. Kula kul olma düzenini kabul edenler ise, tarih boyunca kölelik ve zillete, zorbalık ve azgınlığa, kan ve emek içen, sömürerek öldüren zulüm tâğutlarının elinde inim inim inlemeye mahkum olmuşlardır.

Söz buraya gelmişken hemen şunu da belirtelim ki, büyük müfessirimiz merhum Elmalılı Muhammad Hamdi Yazır, Bakara suresinin 165. ayet-i kerimesi olan: "İnsanlardan kimi de Allâh'tan başkasını, O'na emsal koşarlar. Allah'a ibâdet eder gibi onlara

¹ Enfal, 24

tapınırlar ve onlara Allah'ı sever gibi sevgi beslerler." âyetinin tefsirinde şöyle diyor:

"Bu âyet bize gösteriyor ki, uluhiyyet manasında, son derece muhabbet esastır. Ve ma'bud, en yüksek mahbubtur, sevilendir. Ve böyle son derece sevilen şeyler ne olursa olsun ma'bud (yani ilah, tanrı) kabul edilmiş olur."

"Hâsılı reislerini, büyüklerini, atalarını, Allah sever gibi sevenler ve onların, Hakkın emrine muhalif (karşı) olan emirlerine itaat ederek, Allah'a isyan edenler, bunları Allah'a nazîr, ortak ve emsal ittihaz etmiş olurlar» (Böylece şirke, küfre girdikleri gibi) bütün putperestlik esası bu muhabbet tarzı ve şeklinden meydana gelmiştir."

Bütün bunları duyduktan ve bildikten sonra, başımızı ellerimizin arasına alarak kendimizi, müslümanları, zamanımızı ve çağımızı şöyle bir düşünelim kardeşlerim. Düşünelim: biz gerçek bir müslüman mıyız?

Müslüman, yani bütününü Allah'a teslim olan insan.

Evet, biz müslüman mıyız?

Nedir bu halimiz?

Müslüman, Kur'ânı varsa müslümandır. Sırat-ı müstakimde, Allah'ın yolunda gidebiliyorsa müslümandır. Müslüman, Kur'ân'ın kanunlarını yaşıyor ve yaşatabiliyorsa, Hz. Peygambere ve peygamber izindekilere ittaat ediyorsa, Allah'a itaat etmiş oluyor demektir.

Müslümanın elinden Kur'ânın ahkâmı alınırsa, müslüman Hz.Peygamberin kılavuzluk yaptığı o kutlu yoldan saptırılırsa, Müslüman bunlardan da öte, Allah'ın ve Resulullâhın ısrarla "Kafirleri dost edinmeyin, yoksa siz de onlardan olursunuz."¹ demesine rağmen, onları muhabbetle kucaklıyor, din ve kültürlerini körü körüne taklit ediyorsa, daha daha, bu memlekette fikir hürriyeti var denilerek her türlü yabancı sistem ve ideolojilerin propagandalarına söz hakkı verilirken, alkış tutulurken, "Özellikle şeriata düşmanız" diyerek, her fırsat düştükçe her türlü kitle haberleşme araçlarında İslâm ahkâmı

¹ Maide, 51

horlanıyor, Hz. Peygamberimize ve onun aziz sünnetine dil uzatılıyor, Kur'ân'a hakaret ediliyorsa, evet, bütün bunlar oluyorsa; müslümanlar, yani biz, nasıl müslüman diyoruz kendimize?

Söyleyin Allah aşkına, nasıl müslüman olduğumuzu iddia edebiliyoruz bu kayıtsızlığımızla?

"Ne demek yani, kitabımız yok mu? " diyeceksiniz.

Hamd olsun çarşıda pazarda satılıyor, isteyen hediyesini vermekle alabilir. Evlerde, mezarlarda, mescitlerde okunuyor.

Fakat iz'anlı müslüman düşün, Kur'an sadece okunmak için mi indirildi? Peygamber nasıl, sahabeler nasıl okuyordu onu?

Eğer içindeki hükümler yaşanmıyorsa, eğer emirleri nehiyeleri - haşa- batıl diye atıldı ise, eğer çizdiği yoldan gidilmiyorsa, eğer ahkâmı ile hükmedilmiyorsa, sadece okumanın, biraz sevaptan. başka ne faydası olur? Ve o ahkâm-ı ilâhiyi yaşamamanın günahı yanında, bu sevap ve fayda nedir ki?

Evet, Kur'an anlaşılmasız olmuştur, sünnet gitmiştir, sırat-ı müstakime bent vurmuşlar... Bundan daha acı nedir, ne olabilir bize? Kitabı anlaşılmasız olmuş, peygamberi tanınmasız olmuş, inancına hakaret edilmiş, ecdadından uzaklaştırılmış müslümandan daha acınacak ve ağlanacak durumda kim, hangi varlık vardır kâinata?

Dünyanın neresine bakarsanız bakınız, müslümanlar zebun, müslümanlar zelil, müslümanlar mahkum, müslümanlar ezilmiş, müslümanlar bîçare, müslümanlar bilgisiz, müslümanlar ele bakımlık, minnet duyguları altında ve paramparça...

İşte "az gülün, çok ağlayın," denilen zaman.

Hayır hayır, hep ağlanacak, hiç gülünmeyecek zaman...

Çile çekecek zaman, dolacak zaman, patlayacak zaman.

Ağla müslüman ağla, sana senden başka herkes ağlıyor? Sema ağlıyor; görmüyorsun. Gülşende bülbül ağlıyor, duymuyorsun. Kara, göl ve deniz ürperiyor, görmüyorsun. İrmak feryat ediyor, hissizsin, Toprak altındaki şehitler, gözleri fıldır fıldır, utançtan ve kahırdan kan ağlıyor, keşfedemiyorsun. Gülşen diye mezaristanda geziyor

ayaklarımız. Güllerimiz açmadan solmuş bizim, bülbüllerimiz ötmeden ölmüş...

Yeter Allah aşkına, bitsin bu artık.

Bitsin bu gaflet, bu körlük. Bitsin bu uyuşukluk, bu hissizlik. Bitsin bu aşksızlık ve heyecansızlık. Bitsin Allah aşkına.

Bir gün boğulursak, emin olun düşmanlardan değil, görmediğimiz ve duymadığımız o gözyaşlarından ve ağıtlardan olacaktır.

Kardeşlerim!

O halde ne diye zillet içerisindeyiz. Hala ne diye şu veya bu İslâm dışı güçlere yaltaklanıyoruz,. Boş geçirilecek bir saniyemiz bile yoktur. Bir tek vazifemiz var: Allâh'ın dini İslâm için, bütün batıllara ve küfre karşı başkaldırı ve cihad. Allah için cihad. Dünyanın her köşesinde, Kur'an'dan öğrendiğimiz gibi, peygamberimizden bellediğimiz gibi, kainatta kalan küfrün son kalıntısını da, İslam'la savaşılan son kafiri de yok edinceğe kadar elle, dille, malla ve canla cihad.

Haydi müslüman ayağa kalk, diril, İslam'a dön, onu iyi öğren, onu ihlâsla iyi yaşa, yaşayışınla örnek ol ve haykır:

İslâmsız, Kur'an'sız, sünnetsiz, istikânetsiz, hele hele kafire minnetle yaşamaktansa vallahi ölmek, zebûn-u zillet içinde eğilmektense billahi gebermek bin defa tercihimizdir. Buna inanmakta zerre kadar tereddüt edenin ya imanı noksandır, ya da ilmi. İlim noksanlığına da mazeret yoktur.”

Hesaplaşma Derdimiz

Namaz biter bitmez o malum hocalardan bazıları hızla ve hışımla çıktılar mescidden. Davranışlarını beğenmemiş ve bir şeyler olacağını sezmiştim.

Mescidden en son çıkanlardandım. Dışarıda öğrenci arkadaşlar beni bekliyorlardı. Gençlik işte; kucaklayanlar, tebrik edenler, “ver şu

hutbeyi, teksir makinesinde çoğaltalım” diyenler...bir sevgidir, bir coşkidur dalgalanıp gidiyordu. Yatılıydık. Hep beraber yemeğe gittik.

Yemekten çıkar çıkmaz tahmin ettiğim haber ulaştı:

- Seni idareden çağırıyorlar!..

O gün haftanın son günüydü. Hafta sonu da Hatay’da Üniversiteler arası voleybol müsabakaları vardı. Ben de takımdayım. Arkadaşlara:

- Maça gitmiş dersiniz, dedim ve yola çıktım.

Gitmeyişim “olayın sıcaklığı geçsin. Belki bu arada öfkeliilerin öfkesi yatıştır, akl-ı selim avdet eder, idare takipten vazgeçer. Hem ben de sığağı sığağına gidip konuşsam, heyecanlanır, haddimi aşabilirim. En iyisi bekle gör” diye düşünmemdendi.

Aradan birkaç gün geçmesine rağmen, idarenin tutumu değişmedi. Meğer bizim malum hocalar, bir türlü öfkelerini yenememiş ve ısrarla şikayetçi olmuşlar. İdare de, sonuçta kendilerinin suçlanmasından korktuğundan, havale etmiş disiplin kuruluna...

İfademi alırken önüme, maddeler halinde suçlarımı dizdiler:

İzinsiz hutbe okumuşum, görevli öğrenciyi görevinden engellemişim, yasalara aykırı sözler söylemişim, özellikle de öğrencileri isyana, savaşa kışkırtmışım...”

Bir de istekleri var; “hutbeyi bize teslim et”

Hiç hutbeyi verir miyim size?

Allah (azze ve celle) affetsin, o gün mazur görüleceğine inandığım küçük bir yalan söyledim:

- Hutbeyi kaybettim.

İnanmadılar ama, bu hususta yapabilecekleri bir şey de yoktu. Yapabileceklerine gelince, yaptılar tabi: 15 gün okuldan uzaklaştırma...

İşte bu, benim “ulu’l emr”imin Allah yolunda bana verdiği ilk cezadır. Hikayenin gerisi “Yarım Yamalak Yaşantım” dadır.

Evet, küçük ama, tarihi bir olaydır bu. Çünkü bir ilktir. Yüksek din tahsili veren bir okulda, hutbe okumaktan ötürü bir öğrencinin cezalandırılması.

Yıllar sonra bizzat Kahramanmaraş'ta "Arasa Cami"nde fahrî vaizlik yaparken, bir şarlatan müftü tarafından mağdur edildim. Fahrî vaizlik belgem iptal edilerek dinimi davamı anlattığım kürsüden indirildim. Olay basına intikal etti. Ama olayı soruşturan Diyanet merkezinden gelen müfettiş, adaleti arama yerine memurunu korumayı seçerek tarafgirlik ve taassupla, kendi imam ve müezzininin açık seçik doğru ifadelerinin yanına kimsenin tanımadığı yalancı şahitleri de ekleyerek bizi suçladı. Rapor kendisine ulaşınca, Diyanet İşleri Başkanlığı adına, "kimlerin nasıl bir adamı olduğu" sonradan meydana çıkan başkan M. Nuri Yılmaz tarafından tarafından, "Diyanete ve müftülüğe hakaret"ten mahkemeye verildim.

Başka kurumlar veya vatandaşın şikayetleri sebebiyle bir vaizin cezalandırılması olağan işlerdendir. Ama bizzat Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından hem de yalan olarak "Diyanet ve müftülüğe hakaret"ten mahkemeye verilmem, sanırım ülke tarihinde ilktir ve inşallah daima ilk kalır.

Mahkeme ne mi oldu?

Bizzat imam ve müezzinin, daha önce Diyanete de verdiği aynı ifadelerle suçsuz bulundum ve beraat ettim. Bir iki kişinin kin ve garezine koca kurumlar nasıl alet olurlar anlaşılır gibi değil. Tabi bunlar, buz dağının sadece görünen yüzüdür ler...

Bu ülkede "yeniden dirilişin" tarihini yazacaklar için küçük bir kayıt düşüyoruz buraya, tarihe tanıklık adına...

Yıllar önce "kaybettim" dediğim bu hutbeyi, eski dosyaları karıştırırken evrak-ı kadimem arasında görüverince içimi tatlı bir sevinç sardı. "Hatıraların lezzeti başka" derken hüzünlendim de. Bir iç çekerek "Hey gidi gençlik!.." derken, yaşlandığımı hissettim.

Sonra aklıma ulu'l emr'in verdiği başka cezalar geldi. Başka bahaneler, başka baş yarmalar, başka imtihanlar...

Başka sürgün ve işten atılma tehditleri.

Başka mahkemeler.

Onbin mark istenen davalarda cepte yok beş kuruş, gurbette avukat aramalar.

Yiğit insanların “ben varım” diyerek olmadık yerlerde destek çıkmaları...

Derken her yerden diriliş erlerinin sökün etmesi.

Ve İslam’ın sedasının, müjdelendiği gibi artık en gür ses olarak çıkması...

Mücadelenin son kertesine doğru gitmesi ve “bir kere daha” sesine doğru, “meta nasrullah” diye koşmamız...

Ve yakîn gelene kadar elimiz böğrümüzde “Allahım İslam” diye inlememiz...

Bize bu derdi ihsan eden Allahım, sana sonsuz hamd-ü senalar...

Ve sana nazlı niyazlı yalvarmalar...

SONSÖZ

Evet dostlar, buraya kadar dillendirip dertleştığımız bir derdimiz, bir davamız var bizim Öyle bir dert ve dava ki, çok büyük, çok değerli, çok kıymetli, çok aziz, çok şerefli, çok izzetli, çok faydalı, çok tatlı, çok kutlu çok mutlu ve bahtiyar kılar insanı iki dünyada da. Mahrumiyeti de o nispette çok acı, çok zor, çok zarar, çok kayıp, çok yazıktır. İnsanı da kendisi gibi güzele, olgunluğa, yüceliğe doğru çeken, değiştiren ve geliştiren, adeta devleştiren bir dert, bir dava bu.

Arka kapak yazımızda da dediğimiz gibi, bizim bütün derdimiz davamız İslam'dır. İslam da Allah Teâlâ'nın biricik dinidir. Öyleyse bizim bütün derdimiz davamız, İslam'ı iyi öğrenip ihlasla yaşayarak ve insanları hikmetle ona davet ederek Allah Teâlâ'nın rızasını kazanmaktır. İzzetimiz de, şerefimiz de, haysiyetimiz de, mutluluğumuz da, kurtuluşumuz da budur bizim. Hayatta başka sıkıntılar olsa da “dert edinmeye” değmezler.

İslam'ı iyi öğrenip içtenlikle yaşamak nasıl ki bizim bireysel sorumluluğumuz ise, onu bütün dinlere, ideolojilere ve sistemlere üstün kılarak yeryüzünde hakimiyetini sağlamak da ümmet olarak toplumsal sorumluluğumuzdur. Bu dava önünde maddî manevî engeller varsa, onları bütün gücümüzle kaldırmaya çalışmak, yani cihat, boynumuzun borcudur. Bunu

hem kendimiz, hem bütün insanlar, hem de bütün varlıklar için yapmalıyız. Çünkü hayır bunda, şer de bunun yokluğundadır.

Biz derdimizi çok seviyoruz ve ondan mahrum olmak istemiyoruz. Herkesi de davet ediyoruz ona. Bu bizim varoluş amacımızdır. İnsanı bilgisizlikten kurtarma, karanlıktan aydınlığa, vahşetten medeniyete, karmaşadan düzene, zulümden adalete, savaştan barışa çıkarma derdi, davası aynı zamanda. Hayattan zevk alma, yaşamının tadına varma, insan olmanın erdemine erme derdi, davasıdır bu. Kaliteli insan, kaliteli toplum, kaliteli devlet, kaliteli düzen, kaliteli hukuk, iktisat, eğitim, kültür ve sanat. Topyekun bir kuşatıcı medeniyet yani.

Çocukluğumuzdan beri peşine düştüğümüz bir dert ve davadır bu. Bıkmadan, usanmadan, asla pişman olmadan peşine düştüğümüz sevgiliye ulaşma, vuslata erme derdi ve davası.

Bu kitap, derdimizi paylaşarak, hem bize, hem de dertlilere bir teselli olduğu kadar, aynı zamanda dertsizlere de bir dert aşılama çabasıdır. Rabbimiz başarılı kılsın. Bundan başka dert bildirmesin.

Emeği geçen herkese teşekkür ederim.

Her zaman son sözümüz olsun; “Alemlerin Rabbi Allah Teâlâ’ya hamd, senâ ve şükürler olsun.